Nr. 21

26 mei 1962

VERSCHIJNT WEKELIJKS

SJORS van de Rebellenclub

De schat van de duiker

door Carlo Muntinck

Zodra de metro stilhield en de deuren zich openden, sprong Victor eruit en liep naar boven. Buiten, op de Place Pigalle, waar het vol toeristen was, sloeg hij rechtsaf, de boulevard de Clichy op.

Kwart voor één... Nog vijf uur om aan zijn beeldje te werken. Hopelijk had Gaston de klei goed vochtig gehouden, anders zou hij een heleboel werk hebben om ze weer kneedbaar te krijgen. Het was mooi spul om mee te werken, maar verdraaid lastig.

Victor ging de Martelaarsstraat in en groette meneer Carbon, de spekslager, die zoals gewoonlijk in de deur van zijn winkel stond. Op nummer 82 ging hij de binnenplaats op en wuifde naar madame Gobali, die even het gordijntje opzij deed om te kijken wie er passeerde. Gaston had het getroffen met zo'n conciërge. Ze was altijd in een goed humeur en als ze je ergens mee kon helpen, stond ze direct klaar.

Hij ging de smalle, uitgesleten trappen op en deed, op de bovenste verdieping gekomen, een deur open. „Ha, die Gaston!" riep hij, terwijl hij naar binnen ging.

Een forse man met een blond baardje, die bij het raam bezig was een stuk graniet te polijsten, draaide zich om en legde een vinger op zijn lippen. „Sst," zei hij, „hij slaapt."

„Wie slaapt?" vroeg Victor en hij keek naar het bed, dat in een andere hoek van de ruimte stond.

Op de dekens lag een man met gesloten ogen. Hij scheen nauwelijks te ademen en zijn wangen hadden 'n koortsige rode kleur.

„Wie is dat?" vroeg Victor fluisterend.

Gaston wenkte hem naar zich toe. „Hij is ziek," legde hij uit. „Zijn hart is niet in orde. Hij liep hier vanochtend in de straat en kon ineens niet verder. Madame Gobali wilde een dokter waarschuwen, maar dat wou hij beslist niet hebben. Nou, toen hebben we hem maar naar boven gebracht. Je kan zo'n stakker toch niet aan z'n lot overlaten?"

„Nee, natuurlijk niet," beaamde Victor. „En hoe moet het nu verder met hem?"

„Dat zullen we wel zien," zei Gaston. „Voorlopig moet hij maar hier blijven en als hij een beetje is opgeknapt, dan kijken we wel verder."

„En jij dan?"

De beeldhouwer maakte een onverschillig handgebaar. „Ik red me heus wel. Tenslotte ben ik gezond en dat kun je van hem niet beweren."

Victor wierp nog even een blik op de slapende vreemdeling en ging daarop naar een email-bak, waarin een bultige vorm stond, die door vochtige doeken werd bedekt. „Bedankt," zei hij, „het is lekker zacht gebleven."

Hij nam een driekantig houtje, dat aan het einde was afgeplat, en begon de ruwe vorm zorgvuldig te bewerken.

Gaston was al weer met zijn steen bezig en zo verstreken er verscheidene uren, waarin ze nauwelijks iets zeiden. Het zachte schuren over het graniet was het enige geluid dat de stilte verbrak en Victor schrok dan ook bijna toen er uit de hoek van het atelier plotseling een kuch klonk. De man op het bed had zich

bewogen en zijn ogen waren nu open.

„Hela," zei Gaston, „u bent wakker, hè? Hoe is het nu?"

„Gaat wel," zei de man. „In elk geval beter dan vanmorgen." Hij wilde zich oprichten, maar viel hijgend terug. „Drommels," zei hij, „dat valt tegen, mensen."

„Wacht maar," zei Gaston. Hij nam een kussen van een stoel en legde het achter de rug van de zieke. „Zo," zei hij. „Een beetje water?"

„Graag," antwoordde de man. Hij knikte naar Victor. „Dat is zeker een vriend van u?"

„Ja," zei Gaston, „dat is Victor. Hij wil beeldhouwer worden en studeert op de kunstacademie."

„Een mooi beroep, jongen," zei de man, „maar voor mij zou het niets zijn."

„Voor mij ook niet, volgens mijn vader," antwoordde Victor. „Die had liever gewild dat ik meubelmaker was geworden, net als hijzelf, maar daar voelde ik niet veel voor."

De man nam een slok water. „Tja, je vader wil natuurlijk graag dat je je brood verdient en beeldhouwers hebben het niet altijd even breed, hè?"

„Nee," zei Gaston, „dat wil weleens tegenvallen. Ikzelf heb gelukkig nogal eens een opdracht, maar soms is het moeilijk genoeg."

De man zweeg een ogenblik. Toen ging hij voorzichtig wat meer rechtop zitten en keek het atelier eens rond. „Ik ben blij dat u me zo geholpen hebt," zei hij. „Ik was er lelijk aan toe vanmorgen. Als u me niet naar boven had gehaald, lag ik nu misschien in een ziekenhuis."

„Waarschijnlijk wel," zei Gaston. „Maar als dat nu nodig is?"

„Ik houd niet van ziekenhuizen," zei de vreemdeling. Hij keek de beeldhouwer aan en knikte langzaam. „Zo," zei hij, „u heet Gaston, nietwaar? En hij daar heet Victor. Mijn naam is Ravet. Charles Ravet heet ik en ik kom uit Marseille."

Hij nam opnieuw een slok water en veegde met zijn mouw over zijn voorhoofd. „Ik geloof dat jij een fatsoenlijke kerel bent, Gaston," zei hij, „en die vriend van je zal ook de kwaadste wel niet zijn. Maar het is toch verdraaid moeilijk om erover te beginnen, als je het zo lang voor je hebt gehouden."

„Wat bedoelt u?" vroeg Gaston verwonderd.

Ravet richtte zich wat verder op. „Kom wat dichterbij," verzocht hij, „dan hoef ik niet zo hard te praten."

Ze gingen bij het bed zitten en keken nieuwsgierig naar de man uit Marseille, die weer was gaan liggen en zich nu moeizaam op zijn zij draaide.

„Neem het me maar niet kwalijk als ik misschien een beetje wantrouwig lijk," zei hij, „maar het gaat niet om een kleinigheid, zie je. Ik weet dat het heel erg fantastisch klinkt, wat ik jullie ga vertellen, maar het is de zuivere waarheid en als jullie mee willen doen en het lukt, dan zijn we alle drie voorgoed uit de zorg."

Gaston floot. „Zo, dat is niet mis! En waarom wilt u ons daar juist bij halen?"

„Omdat ik het zelf niet kan doen," antwoordde Ravet. „Als ik dat wel kon, dan lag ik hier niet."

De beeldhouwer dacht na. „Het klinkt erg mooi," zei hij. „Zeg eens, Ravet, het is toch een eerlijke zaak, hoop ik?"

„Zo zuiver als wat," bevestigde de ander. „Maar voor ik verder ga, wil ik jullie woord hebben dat je er met niemand over spreekt."

„Dat heb je," beloofde Gaston.

„Het mijne ook," zei Victor.

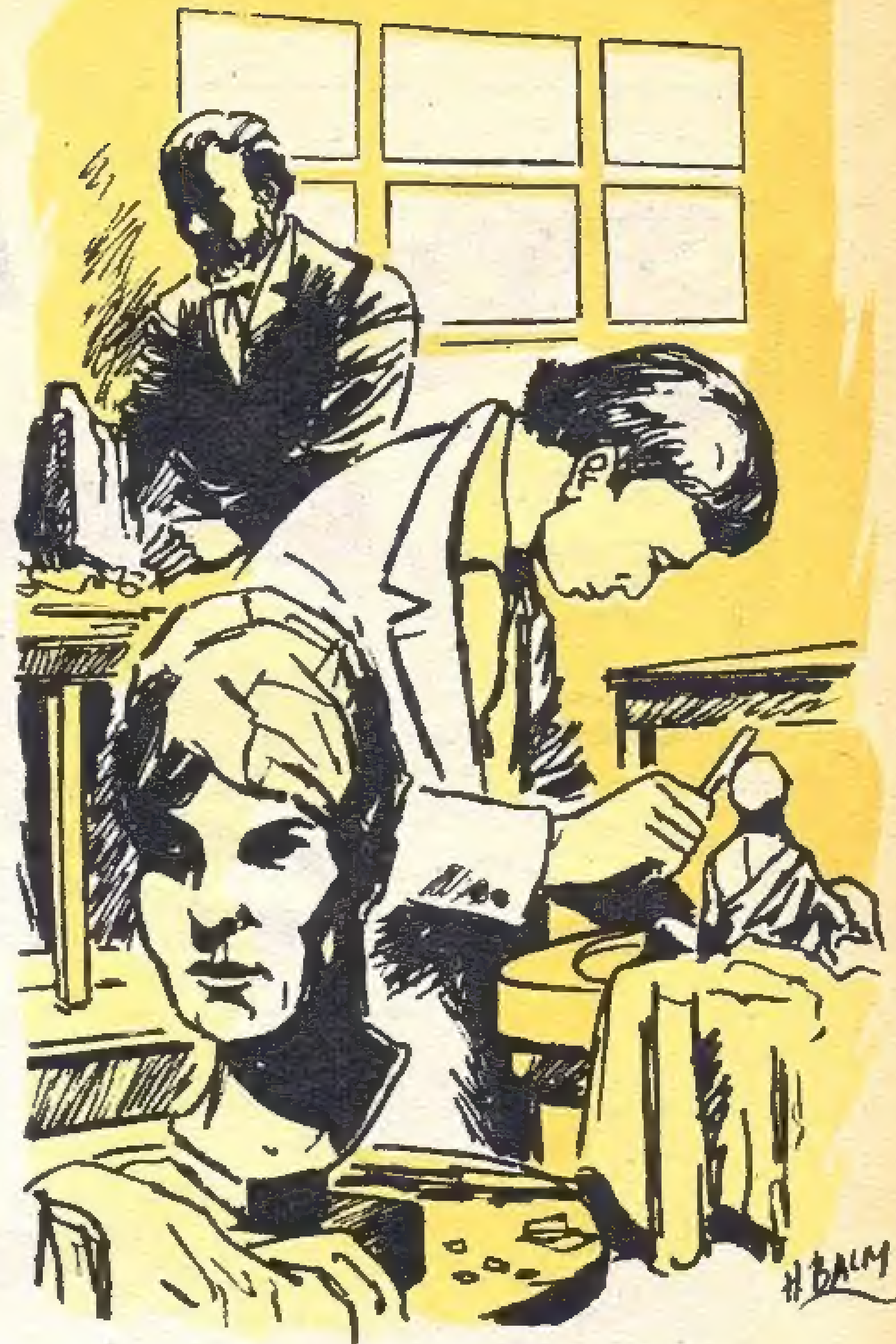
„In orde," zei Ravet. „Ik heb je gezegd hoe ik heet, nietwaar, en waar ik vandaan kom, maar wat ik ben, dat heb ik je niet verteld. Wel, ik ben duiker. Vroeger werkte ik voor een bergingsmaatschappij en ik ken de bodem van de Middellandse Zee misschien net zo goed als jullie de straten van Montmartre. Ik ben daar zo'n jaar of acht op karwei geweest, maar toen de oorlog kwam, was het gedaan met ons werk. Het eerste jaar ging het nog een beetje, maar later mocht het niet meer. Toen ben ik maar gaan vissen, want dat mocht wel en je verdiende er goed mee.

Nu weten jullie ook wel, dat er in die tijd heel wat schepen naar de kelder gingen. Zo werd er in het laatste jaar van de oorlog een Engelse vrachtboot getorpedeerd. Dat was de *Nestor*. Hij voer een flink eind buiten de route, tamelijk dicht onder de kust, omdat daar meestal niet zoveel duikboten waren, maar dit keer liep het mis. De bemanning werd gelukkig gered en een van die knapen, de tweede stuurman, wist de benen te nemen. Zo kwam ik aan de weet, dat die schuit een flinke lading goud aan boord had. Blijkbaar hebben de Engelsen daar stevig hun mond over gehouden, want een week nadat die boot vergaan was, werd er nog steeds geen poging gedaan om de boel naar boven te halen.

Tenslotte besloot ik er zelf maar eens op af te gaan. Dat moest natuurlijk heel voorzichtig gebeuren en omdat ik zo min mogelijk risico wilde nemen, zat er niets anders op dan dat ik het alleen probeerde. Toevallig had ik kort tevoren gehoord dat ze iets hadden uitgevonden, waarmee je helemaal in je eentje naar de diepte kon gaan. Tegenwoordig gebruikt iedereen zo'n ding, maar toen was het nog iets bijzonders."

„Een aqualong?" vroeg Victor.

„Juist," zei de duiker, „dat was het. Die Engelsman had me precies uitgelegd waar dat schip gezonken was. Het lag recht tegenover Sète, drie mijl uit de kust en zestig meter diep. Met mijn oude uitrusting zou ik daar nooit alleen bij hebben kunnen komen, maar met dat

...en zo verstreken er verscheidene uren, waarin ze nauwelijks iets zeiden.

nieuwe apparaat haalde ik het gemakkelijk. Die Engelse stuurman had blijkbaar goed uit zijn ogen gekeken, want de eerste avond de beste had ik de plek al te pakken."

Ravets ogen schitterden bij de herinnering.

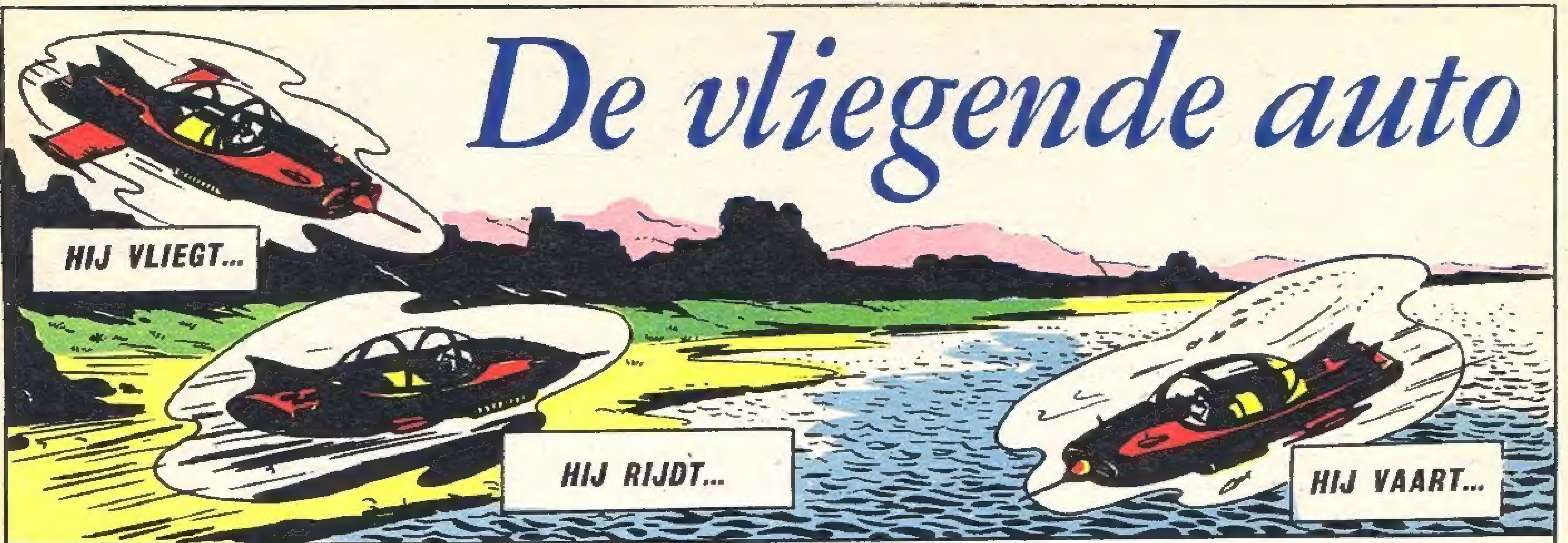
„Dat moet je je eens voorstellen," zei hij. „Honderden staven goud, die daar zo maar voor het oprapen liggen; het was te mooi om waar te zijn. Ik had aan de reling van mijn boot een staaldraad vastgemaakt met een ijzeren kratje eraan en iedere keer als dat ding vol was, ging ik naar boven en haalde het op. De eerste avond kreeg ik achttien staven te pakken en de tweede meer dan twintig. Als ik er toen mee was opgehouden, dan zou ik voor de rest van mijn leven meer dan genoeg hebben gehad, maar een mens is nu eenmaal nooit tevreden voor hij álles heeft.

Misschien zou het allemaal goed zijn gegaan als ik toen een beetje kalm aan had gedaan, maar toen ik vier dagen bezig was, begon het weer te veranderen en ik begreep dat ik voort moest maken. De vijfde avond haalde ik weer een flinke portie naar boven en de zesde dag stormde het. Ik besloot het er nog één keer op te wagen en die nacht werkte ik als een paard. Ik dook, gooide mijn kratje vol, kwam weer naar boven en ging weer naar beneden.

Ach, jongens, een ouwe rot als ik had beter moeten weten. Toen ik voor de elfde keer naar boven kwam, werd alles zwart voor mijn ogen. Mijn hart bonkte

Vervolg op blz. 26

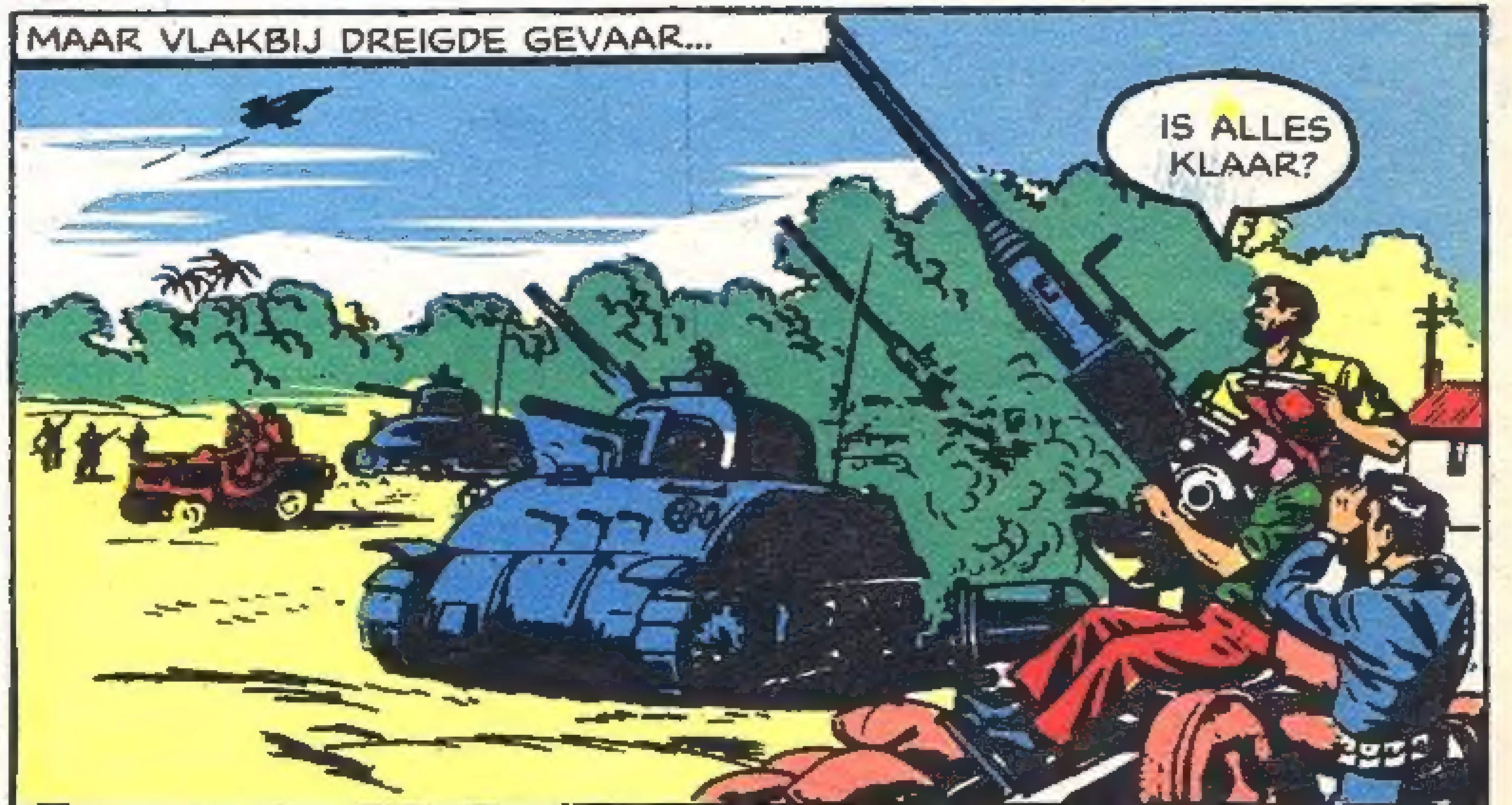
De vliegende auto

DE VADER VAN DR. BEAKER WERD VERMIST IN HET AMAZONEGEBIED EN DE AUTO WAS NAAR HEM OP ZOEK. OPEENS VERSCHEEN ER EEN VREEMD MONSTER, MAAR MIKE WIST HET NET OP TIJD ONSCHADELIJK TE MAKEN.

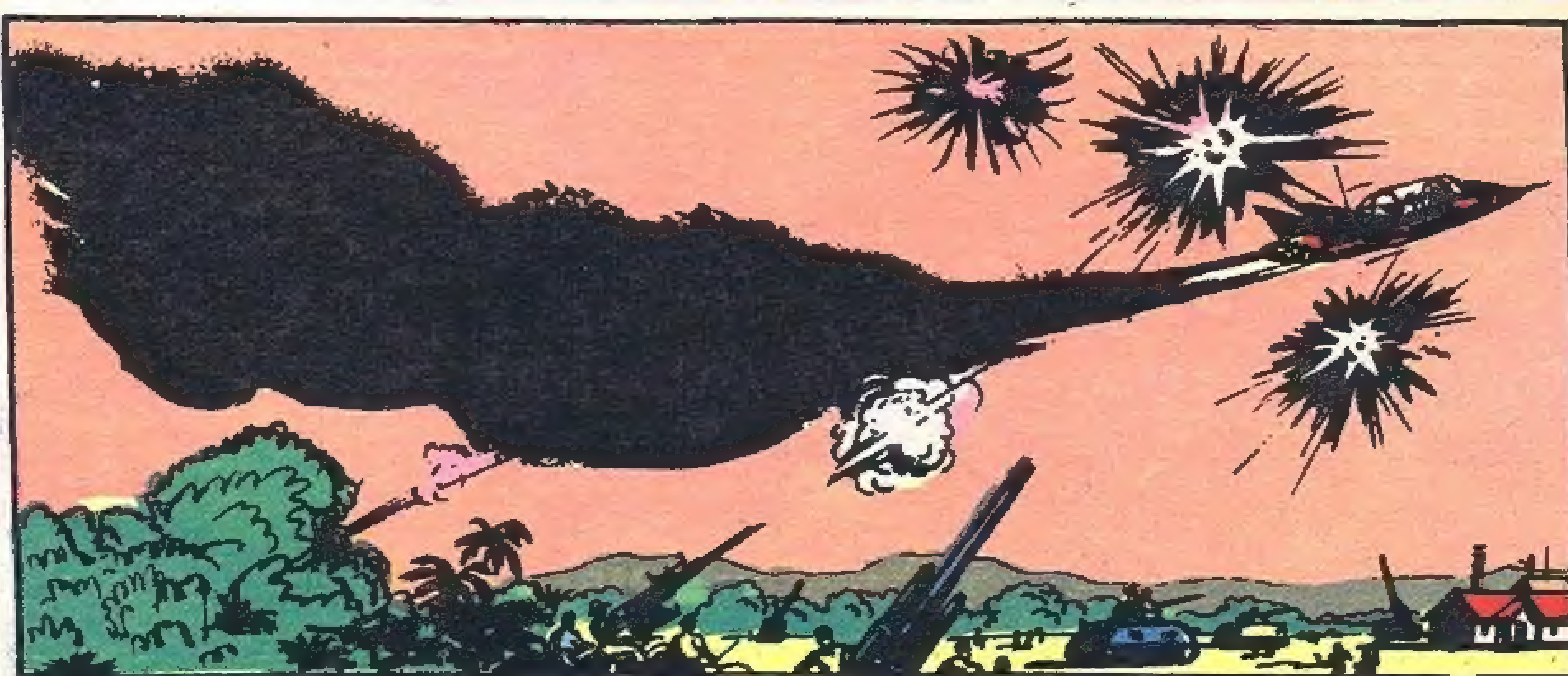

O, IK BEGRIJP HET AL! DIT ZIJN REBELLEN, DIE REVOLUTIE WILLEN ONTKETENEN!
ZOU PROFESSOR BEAKER HIER ZIJN, MIKE?

IK WEET HET NIET, JIMMY, MAAR HET IS HEEL GOED MOGELIJK!

DE REBEL-LEN SCHIETEN OP ONS, MIKE!
JA, WE ZULLEN ONS MOE-TEN VER-DEDIGEN!

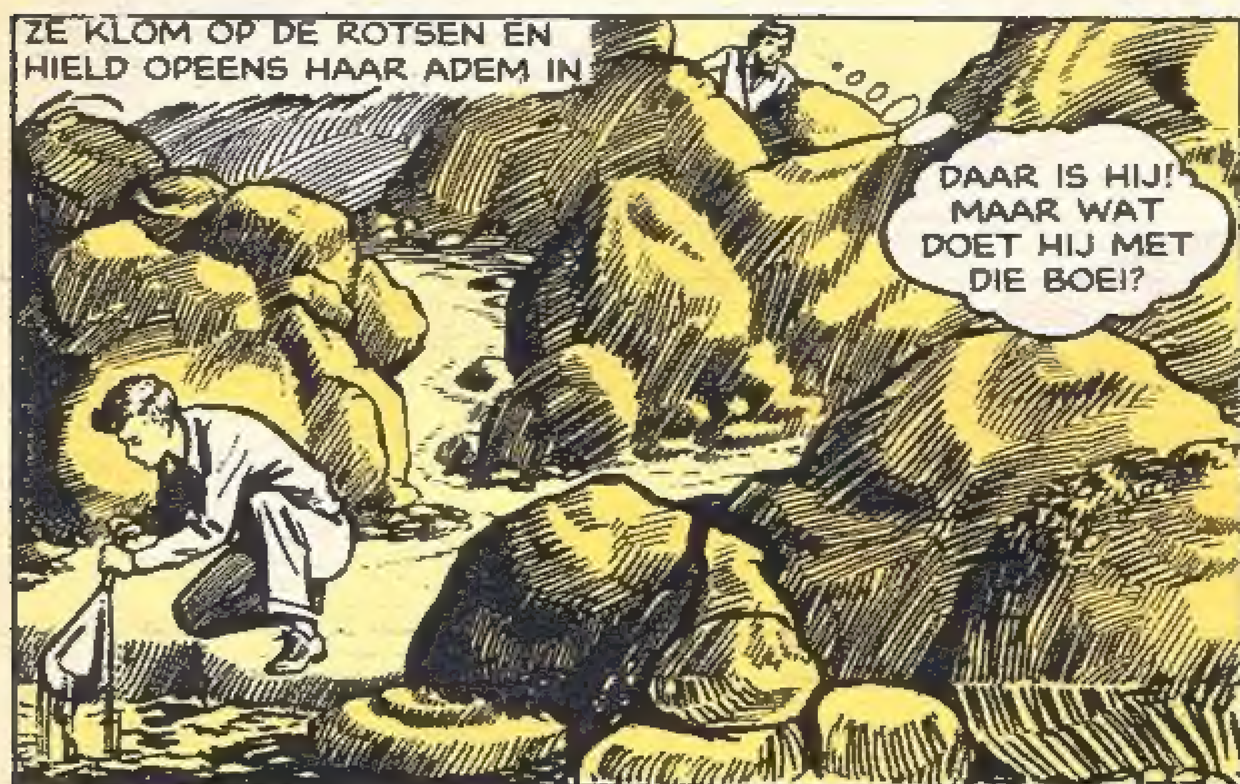

WACHT, IK ZAL EVEN EEN ROOK-GORDIJN LEGGEN!

WAT IS ER GEBEURD?
NIET KLETSEN! NAAR DE TUNNEL!

OP HET SCHERM HEB-BEN WE EEN GEZICHT OP HET KAMP!

OPEENS UITTE DR. BEAKER EEN KREET.
DAAR IS MIJN VADER!

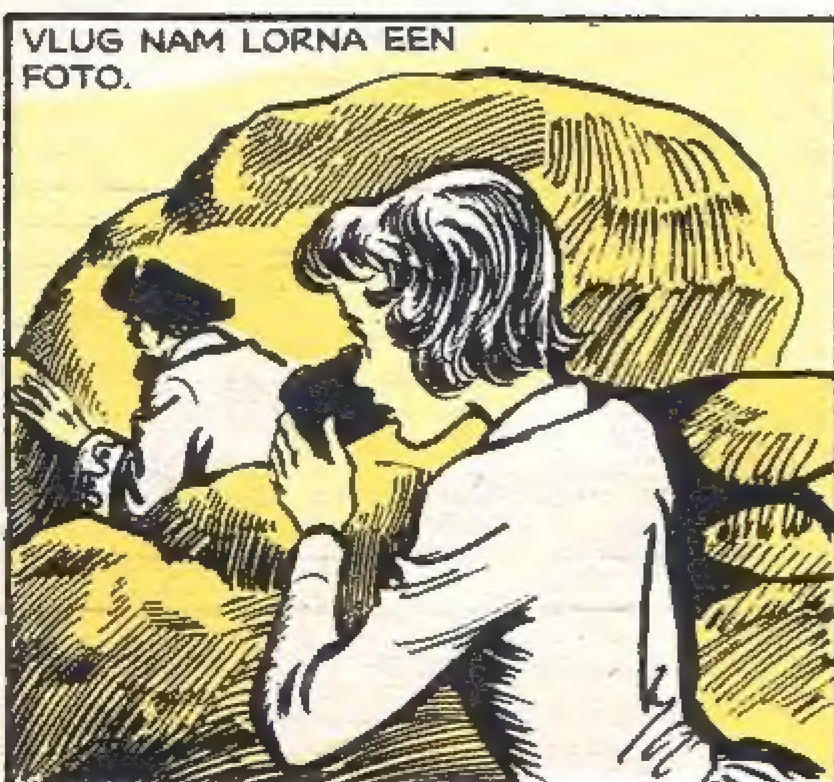
Het raadsel van de Valkenbaai

ZE ZUCHTTE OPGELUCHT TOEN DE OUDERWETS GEKLEDE GESTALTE DOORLIEP. ZOU ZE NU MAAR NIET WEGVLUCHTEN EN HET RAADSEL ONOPGELOST LATEN? MAAR ZE WILDE ZO GRAAG WETEN OF FRANK IETS MET HEM TE MAKEN HAD.

LORNA HOLDE NAAR DE JONGEN TOE.

TOEN VERTELDE ZE FRANK ALLES EN HIJ STOND EROP DAT ZE DIRECT SAMEN IN ZIJN BOOT WEG ZOUDEN GAAN MET DE HARE AAN EEN TOUW ERACHTER.

DAVID SCOTT-DANIEL

OLIVIER en de zeerovers

met tekeningen van Herman Giesen

HOOFDSTUK I

De schat van de radja

Op zekere avond in het jaar 1806 schuifelde een olifant, Laxmi genaamd, traag langs een stoffige weg in Voor-Indië. Aan weerskanten van de olifant marcheerden vier soldaten met rode jassen aan en witte draagriemen om, hun geweer aan de schouder. Een korporaal vormde de achterhoede; hij liep tien passen achter de staart van Laxmi. Tien passen vóór haar slurf uit marcheerde een leerling-tamboer met een rond gezicht. Hij gaf met afwisselende slagen van zijn trommelstokken de pas aan. Vóór de leerling-tamboer liep een dikke sergeant met een gezicht even rood als zijn uniform, en een paar honderd meter voor de sergeant reed de leider van de expeditie, een jonge officier op een grijs paard met een golvende staart. Midden tussen de bundels en koffers van de bagage, die op Laxmi's brede rug gebonden was, zat een meisje in een dunne katoenen jurk die met lovertjes gegarneerd was. Ze hield een parasol boven haar hoofd.

De soldaten behoorden allemaal tot het 111e Regiment Infanterie van het Engelse leger en ze waren op weg naar Bombay. De expeditie had tot doel drie stevige verzegelde kisten te beschermen, die Laxmi droeg, kisten die een schat van grote waarde bevatten. Zonder dat de gewapende begeleiders het wisten, had een Indiër met een groene tulband om het hoofd hen vergezeld op hun vijfdaagse mars vanaf Mandelpore. Hij had er goed voor gezorgd, dat hij niet gezien werd, maar hij wás er altijd, achter of vóór het kleine gezelschap en hij gaf zijn ogen stevig de kost.

Het meisje dat op Laxmi reed, was Pollie Trott en de sergeant die voorop liep, was haar vader. De tamboer was Olivier Crow; sergeant Trott was zijn oom en hij was dus een neef van Pollie.

„Zorg dat je goed in de maat blijft, tamboer Crow!" riep de sergeant.

Olivier gaf een extra ra-ta-ta-ta met een zwaai van zijn stokken en sloeg nog wat harder op de trom. Hij zou zijn oom graag verteld hebben, dat hij aldoor al goed in de maat was gebleven, maar leerling-tamboers geven geen brutaal antwoord aan sergeants, vooral niet aan sergeants die moe en warm zijn, en die vreselijk veel trek hebben in een kop thee.

Hoe lang zal het nog duren, dacht Olivier, voordat vaandrig Boscowen een kampeerplaats kiest?

Juist op dat ogenblik zag hij dat de vaandrig naar hem toe kwam draven.

Olivier was zó blij dat ze binnenkort halt zouden houden om te eten en te rusten, dat hij zijn stokken hoog ophief en de afdeling trakteerde op een pittige, oorverdovende roffel.

,,Hee, sergeant," zei vaandrig Boscowen, terwijl hij zijn paard draaide om naast de sergeant te gaan rijden, ,,ik zie daarginds een groep bananebomen en een bron. Daar zullen we kamperen."

,,Goed zo, vaandrig," zei sergeant Trott.

,,Zet de gewone bewaking van twee man op post bij die schatkisten."

,,Jawel, vaandrig." De gedachten van sergeant Trott waren meer bij zijn thee dan bij de schatkisten.

,,Verdraaid, wat is het heet!" zei Boscowen.

Sergeant Trott wist natuurlijk best, dat het niet zo hoorde, maar hij begon toch tegen zijn meerdere te glimlachen. ,,Een heerlijk vooruitzicht om straks eens een poosje in de schaduw te liggen, vaandrig, na deze mars."

,,Dat is het zeker, sergeant. Weet je," voegde hij eraan toe, ,,de dienst brengt vreemde plichten met zich mee. Ik heb nooit kunnen dromen, dat ik nog eens een olifant onder mijn bevel zou krijgen."

Hij draaide zich in het zadel om, keek naar Laxmi en wuifde naar Pollie, die haar parasol liet ronddraaien en teruglachte.

,,Een leuk gezicht, Pollie op zo'n grote olifant. Ik ben blij dat ze met ons meegekomen is."

,,O, ze was vastbesloten mee te gaan, vaandrig," zei de sergeant. ,,Eerst vroeg ze het mij, ik zei nee, toen vroeg ze het aan u en u zei ook nee."

,,Het was niet gemakkelijk het haar te weigeren, sergeant."

,,Het is nooit gemakkelijk Pollie iets te weigeren, vaandrig. Wat dat aangaat is ze net haar moeder, zaliger nagedachtenis. En toen u en ik haar hadden verteld, dat ze niet meemocht, ging ze het aan kapitein Fairlof vragen. Hij zegt: vraag het aan de kolonel, en natuurlijk zegt de kolonel dat ze meemag. Niet dat ik het niet fijn vind, hoor, om haar bij ons te hebben, vooral omdat ze iedere keer thee voor me zet als we halt houden."

Hij likte zijn lippen af, alleen al bij de gedachte.

,,Afijn," zei Boscowen, ,,nog één dagmars en dan zijn we bij het regiment in Bombay en worden de drie schatkisten veilig aan boord van het schip geladen. Daar heb je de bomen, sergeant. Laat de afdeling halt houden en zorg dat we hier kunnen kamperen."

,,Jawel, vaandrig," zei sergeant Trott. Hij stapte uit het gelid, sprong in de houding en riep: ,,Afdeling, geeft acht! Afdeling, halt!"

Ze bleven als één man staan, maar Laxmi, die niet gewend was aan de discipline van het Britse leger, bleef op haar statige manier voortsjokken.

,,Wil je die olifant weleens laten stilstaan!" brulde sergeant Trott.

Pollie porde de slapende olifantsdrijver met haar parasol in de rug. Toen hij wakker werd, keek hij om zich heen en zei: ,,Roek-roek," en meteen bleef Laxmi staan.

Snel laadden de manschappen de bagage af en zetten de tenten op, terwijl de olifantsdrijver water voor Laxmi haalde en Pollie het vuur aanmaakte. Twee soldaten stonden aan weerskanten van de drie kisten op wacht, en twee anderen sneden het vlees voor de stamppot.

Een apenfamilie gluurde vanuit de boomtoppen op hen neer en een paar papegaaien, die niets van het kamp moesten hebben, begonnen om het hardst te krijsen en te piepen.

Ongeveer een uur later, toen het eten achter de rug was en het kampgerei afgewassen, gingen Pollie en Olivier op stap

Het meisje dat op Laxmi reed, was Pollie Trott en de sergeant die voorop liep, was haar vader.

om een eindje te wandelen. Vaandrig Boscowen zat bij het licht van een kaars in zijn tent te lezen, sergeant Trott en korporaal Humblebucket legden een kaartje en de soldaten kletsten wat met elkaar, op de beide schildwachten na. De maan kwam op en het was heerlijk koel.

Drie Indische kindertjes uit het nabije dorp staarden verwonderd naar het prachtige rood-met-gouden uniform van Olivier, een ossewagen ging krakend voorbij en een geestelijke schuifelde, in gedachten verzonken, voetje voor voetje voort.

„Indië is een prachtig land," zei Pollie, terwijl ze om zich heen keek. „Wat hebben wij toch een geluk gehad! Het regiment zit daar in Bombay en wij zijn uitgekozen voor deze vijfdaagse mars om de schat van de radja te halen."

„Ik zou liever tegen Napoleon en de Fransen vechten dan in Indië rond te lopen," zei Olivier.

„Soldaten moeten dienst doen, waar ze heen gezonden worden. Je mag blij zijn dat je de wonderen van Indië te zien krijgt."

„Dat kun je gemakkelijk zeggen. Jij zit op je gemak op de rug van een olifant. Wij moeten lopen."

Er begon zich, zoals zo vaak gebeurt tussen neven en kameraadjes, een kibbelpartijtje te ontwikkelen, maar er kwam vlug een eind aan toen Olivier plotseling zijn hand opstak.

„Stil eens," zei hij. „Hoor je dat? Er zit ergens iemand mandoline te spelen."

„Ja, een Engels liedje. En dat in Indië! Wie zou dat zijn?"

„Het geluid komt uit die groep bomen, daarginds."

„Dat zijn mangobomen. Nu speelt hij ons liedje! Luister, het is de melodie van de Kleine Pollie Olivier."

„Hij heeft een ezel aan de boom vastgebonden, zie je dat? Het zou weleens een Indiër kunnen zijn, die Engelse liedjes van de soldaten heeft geleerd."

„Nou," zei Pollie, „het helpt niets of we hier blijven staan. Daar worden we niet veel wijzer van. Laten we erheen gaan en erachter zien te komen."

De muzikant was een Engelse jongeman in burgerkleren. Hij hield op met spelen en stond op.

„Goedenavond, meneer," zei Olivier met een beleefde buiging.

„Goedenavond," zei Pollie eveneens. „Wat speelt u mooi op die mandoline."

„Ik ben maar wat aan het oefenen," zei de vreemdeling. Hij had een rond gezicht en keek ernstig.

„Bent u op doorreis?" vroeg Olivier.

„Ja, ik kom pas uit Engeland en ben op weg naar Madras. Mijn schip ligt voor een paar dagen in Bombay. Daarom heb ik deze ezel gehuurd om hier wat rond te rijden en wat van de flora en fauna van Indië te zien."

„Wat is dat, flora en fauna?" vroeg Pollie.

„O, bloemen en wilde dieren. Mag ik me even voorstellen: ik ben Paul Carvell, schrijver bij de Overzeese Compagnie."

„En ik ben tamboer Olivier Crow van het 111e Regiment Infanterie. En dit is mijn nichtje, Pollie Trott, een dochter van sergeant Trott, van mijn compagnie."

„Aangenaam met jullie kennis te maken," zei Paul.

„Zie je," legde Pollie uit, „ik ben Pollie en hij is Olivier, dus noemen wij de Kleine Pollie Olivier onze herkenningsmelodie. Daarom waren we zo verrast toen we je daarnet hoorden spelen."

„Wat een gelukkig toeval! Wie had kunnen denken dat ik hier nog eens twee landgenoten zou ontmoeten?"

„Ik weet wat!" zei Pollie plotseling. „Waarom kom je niet met ons mee naar het kamp? Je kunt wel in Oliviers tent slapen en morgen met ons mee naar Bombay rijden."

„Pollie, ik ben er niet zeker van dat vaandrig Boscowen dat goed zou vinden," zei Olivier. „Nergens om, Paul. Maar zie je, we hebben een opdracht, een belangrijke geheime opdracht. Enne... ik bedoel, jij bent per slot van rekening geen militair."

„O, doe niet zo dwaas, Olivier," zei Pollie vlug, „ik weet zeker dat het best in orde komt. Paul kan veel beter met ons meereizen."

„Het is erg vriendelijk van je, Pollie," zei Paul, „maar je hoeft niet te denken dat ik bang ben, hoor."

„Toch zou het wel leuk zijn," hield Pollie aan. „Ik zie nooit eens iemand buiten ons regiment. Je bent het toch met me eens, hè, Olivier?"

„Ja, natuurlijk," zei Olivier, die het niet erg vertrouwde. Dat Pollie enthousiast was, was daaraan toe, maar het militaire reglement en de kuren van de officieren en sergeants waren er ook nog...

„Dan is dat geregeld!" zei Pollie.

„Het helpt niets, Paul," zei Olivier. „Pollie doet altijd haar eigen zin."

„Olivier," zei Pollie verontwaardigd. „Doe toch niet of ik zo bazig ben!"

„O nee, helemaal niet. Bazig ben je nooit!" zei Olivier.

„Trek je van hem maar niets aan, Paul," zei Pollie. „Ik weet nu eenmaal het best wat goed voor ons is. O, ik ben zo blij dat we je ontmoet hebben! Je vindt Laxmi vast heel aardig, ze is de vriendelijkste en liefste olifant die er ooit geweest is. Zij draagt de schat, weet je?"

„De schat?" vroeg Paul.

„Pollie," zei Olivier vlug, „we zouden daar niet met vreemden over praten. Het is een geheim, een militair geheim."

„O, Olivier, wat ben je vanavond in een vervelende bui! Paul is toch zeker niet de eerste de beste? Hij is klerk bij de Overzeese Compagnie, en die bezit bijna geheel Voor-Indië."

„Vertel me alsjeblieft niets, dat je niet mag vertellen," zei Paul.

„Natuurlijk geeft het niets," zei Pollie.

Olivier probeerde maar niet langer de wijste te zijn. Per slot van rekening, zei hij bij zichzelf, leek Paul Carvell een bijzonder aardige vent.

„Zie je," ging Pollie voort, „we kregen een vijfdaagse mars te maken naar het paleis van de radja van Mandelpore om drie schatkisten te halen en die naar Bombay te brengen. Ze worden per schip naar Madras gebracht, als geschenk aan de gouverneur."

De muzikant was een Engelse jongeman in burgerkleren. Hij hield op met spelen en stond op.

„En omdat ze van zo'n onschatbare waarde zijn," legde Olivier uit, „worden ze door het 11e Regiment beschermd en begeleid."

„Ik veronderstel dat het iets te maken heeft met een handelsovereenkomst," opperde Paul.

„Ja, zo iets," zei Pollie. „Je had het moeten zien! Twee kisten zitten vol ropijen, met elkaar haast een miljoen. De derde zit vol met de prachtigste juwelen."

„Ze zeggen dat radja's onmetelijk rijk zijn," zei Paul. „De kooplui verdienen hier trouwens ook schatten. Ik hoop later koopman te worden en rijk ook!"

„Als ik ooit mijn sergeantsstrepen krijg, zal ik al tevreden zijn," zei Olivier.

„O, maar ik zou graag heel rijk willen zijn," zei Pollie. „Je had dat paleis van de radja eens moeten zien, Paul. Prachtige tuinen en fonteinen, pauwen, marmeren zalen, alles als in een sprookjesboek."

„Het was beslist interessant," zei Olivier. „We hebben heel wat beleefd, maar het was een gevaarlijk karweitje. Als bandieten de waarde van die drie kisten hadden geweten, hadden ze ons weleens kunnen overvallen."

„Maar dat hebben ze niet," zei Pollie, „en morgen marcheren we naar Bombay, en dan wordt de schat aan boord van het schip naar Madras gehesen."

Olivier luisterde niet. Hij keek ingespannen in de schaduw die de maan wierp onder een nabije boom. Opeens zei hij zacht: „Praat maar door, Pollie, maar niet over de schat. Ik denk dat er iemand staat te luisteren onder die boom. Ik ga dat eens onderzoeken."

Pollie en Paul zagen Olivier langzaam naar de boom toe lopen. Pollie babbelde rustig voort over de wonderen van Indië.

Toen Olivier de boom bijna was genaderd, trok hij zijn dolk. Er zat inderdaad iemand onder — een Indiër met een groene tulband op. Olivier wilde te weten komen wat de man daar deed. Als de Indiër Engels verstond, zou hij al meer over de schat hebben gehoord dan verantwoord was.

Olivier zag, dat de man naar Pollie luisterde en nog wel erg oplettend. Hij had Olivier niet zien aankomen. Olivier legde het laatste stuk op handen en voeten af, wachtte een gunstig ogenblik af, sprong toen plotseling naar voren en greep de man beet. De Indiër verzette zich en beiden vielen hevig worstelend op de grond. Olivier kon de soepele Indiër maar met moeite in bedwang houden en deze had zich al bijna losgerukt, toen Paul zich in de strijd mengde. Toch konden ze hem niet houden. Hij gooide de beide jongens van zich af en rende weg. Olivier en Paul gingen hem achterna, maar hij was als bij toverslag verdwenen.

„Het is mislukt, hij is ervandoor," vertelde Olivier aan Pollie, toen ze terugkwamen.

„Zo glad als een aal was ie," zei Paul, „en erg sterk. Hij was ons werkelijk te vlug af."

„Op één ding na," zei Olivier, terwijl hij zijn hand ophield. „Kijk hier eens! Die sprong van zijn jas af bij de vechtpartij. Een knoop."

„Een zilveren knoop," zei Pollie, toen ze het voorwerp van dichterbij had bekeken.

„Ik weet zeker dat hij ons heeft afgeluisterd," zei Olivier grimmig. „Hij heeft meer gehoord dan goed voor ons was."

„We hebben gelukkig haast niets gezegd," zei Pollie.

„Meer dan genoeg," zei Olivier. „Hij heeft gehoord dat we een schat vervoeren, wat er in de kisten zit en waar ze heen gaan. We moeten het direct aan vaandrig Boscowen vertellen. Die man kan wel een bandiet zijn en vannacht een aanval voorbereiden."

„Neem mijn ezel maar, Olivier," zei Paul, „dan ben je er vlugger."

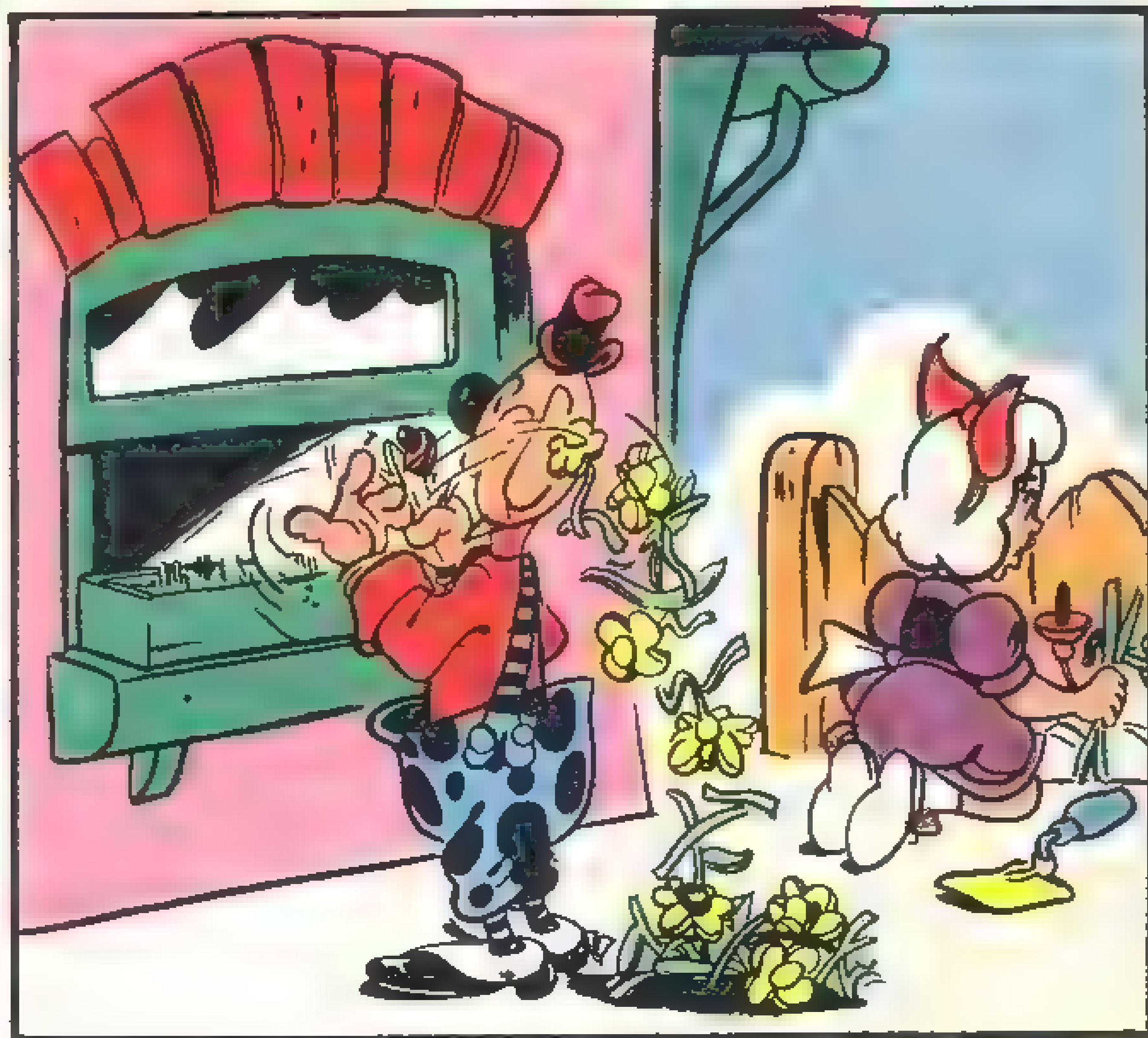
Olivier haastte zich terug, zo vlug als hij de ezel, die overigens niet erg werklustig was, in draf kon krijgen. Hij bond het dier vast en vertelde zijn oom wat er gebeurd was.

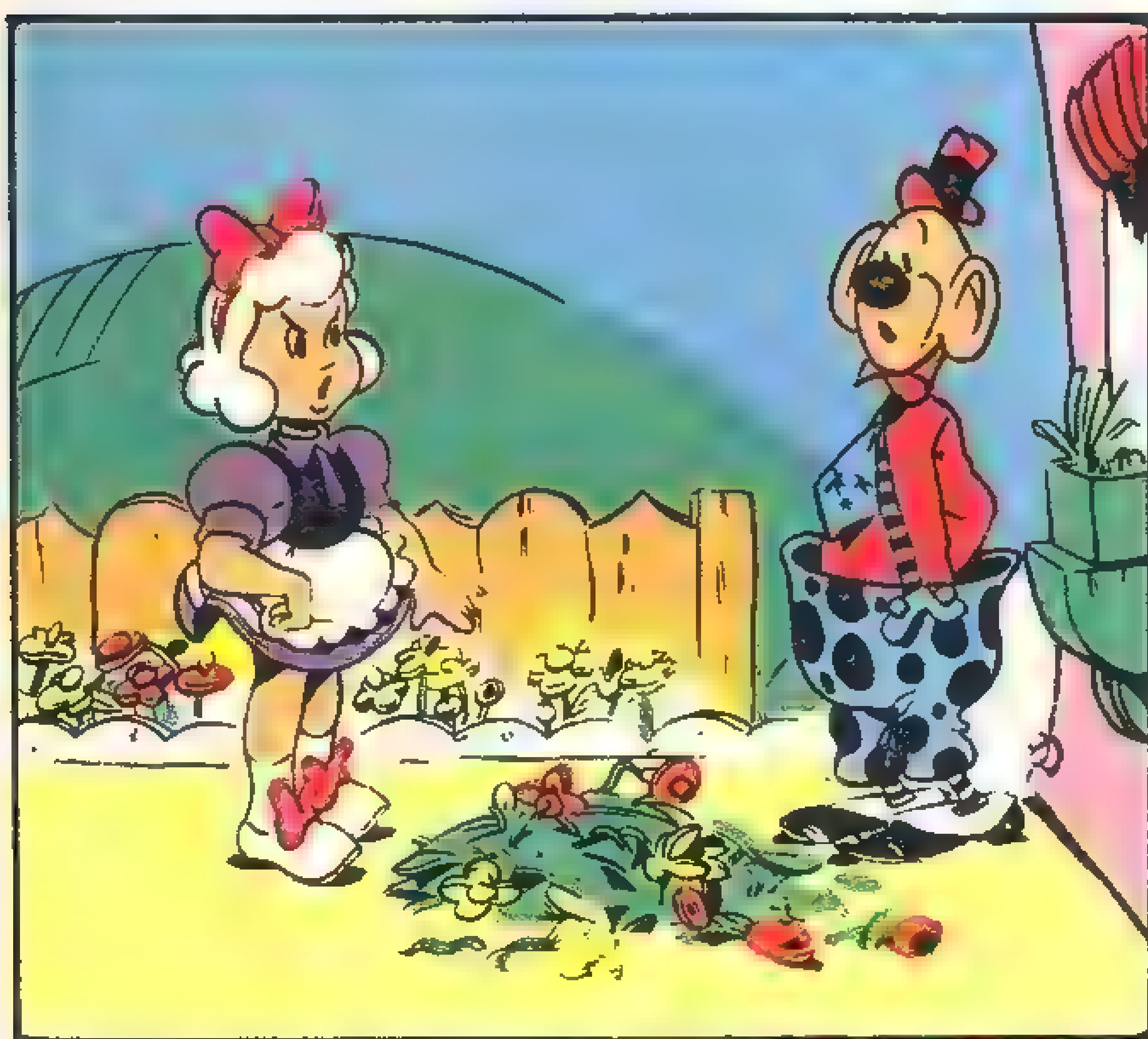
Wordt vervolgd

SPELEND

Kwink de clown wil graag andere mensen helpen, en toen hij op een morgen langs het huisje van Dollie Dimpel kwam en haar bezig zag in de tuin, vroeg hij of ze misschien iets voor hem te doen had. „Dat is aardig van je, Kwink," zei Dollie. „Je mag me helpen de tuin te wieden, als je wilt."

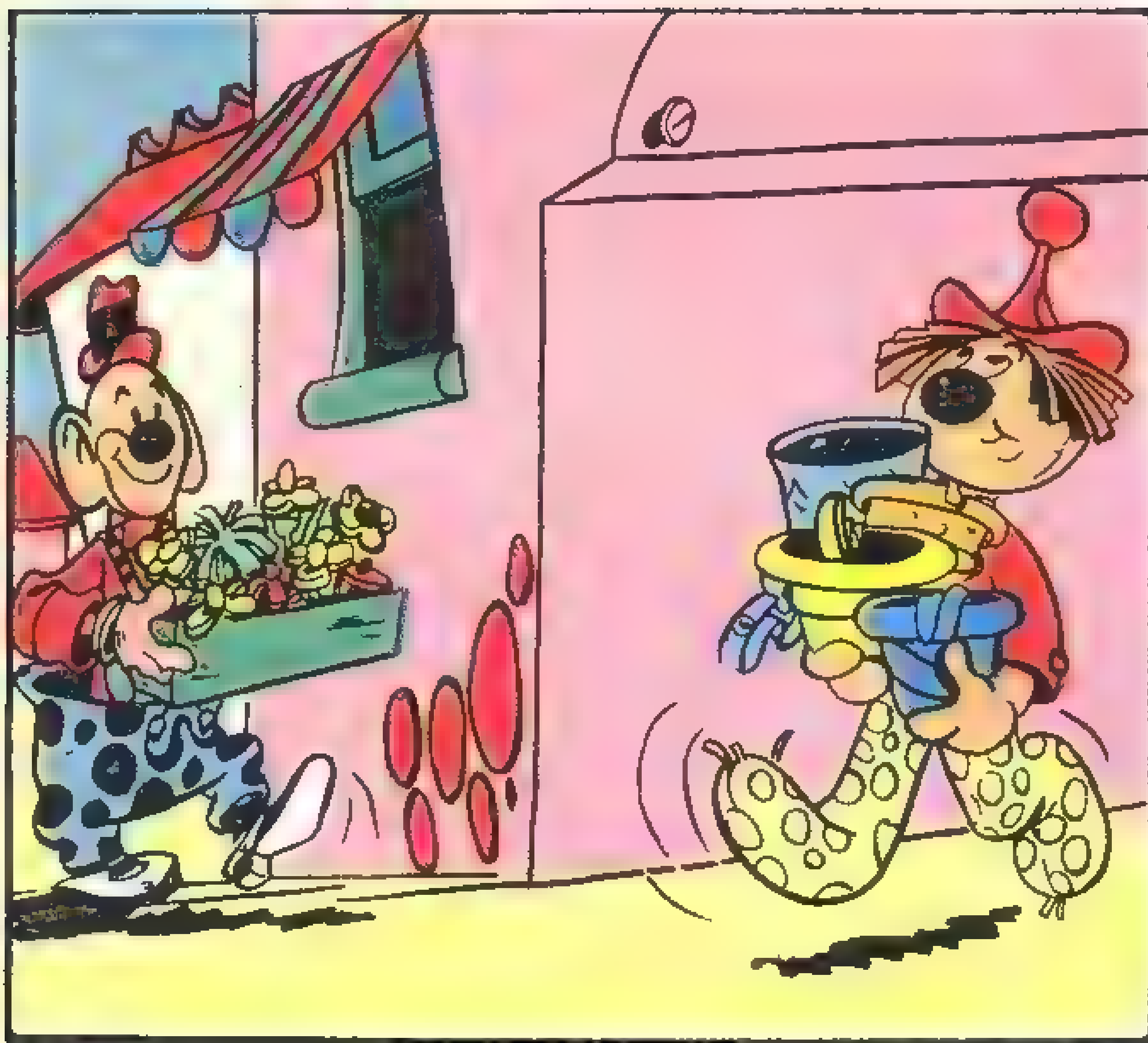

Dat vond Kwink erg fijn. Hij stapte vlug de tuin binnen en Dollie liet hem zien wat hij moest doen. „Je kunt me een groot plezier doen, als je het onkruid weghaalt uit die bloemenbak daar voor het raam." „Goed, hoor," zei Kwink. „Dat heb ik zo klaar." En terwijl hij een vrolijk deuntje zong, begon hij.

Maar Kwink zong niet lang, want toen Dollie even later zag wat hij had gedaan, was ze erg boos. Kwink had niet alleen het onkruid uit de bak getrokken, maar ook alle bloemen. „Hè, wat is dat nu toch dom van je, Kwink!" zei Dollie. „Ga maar gauw de tuin uit. Zulke hulp kan ik niet gebruiken!"

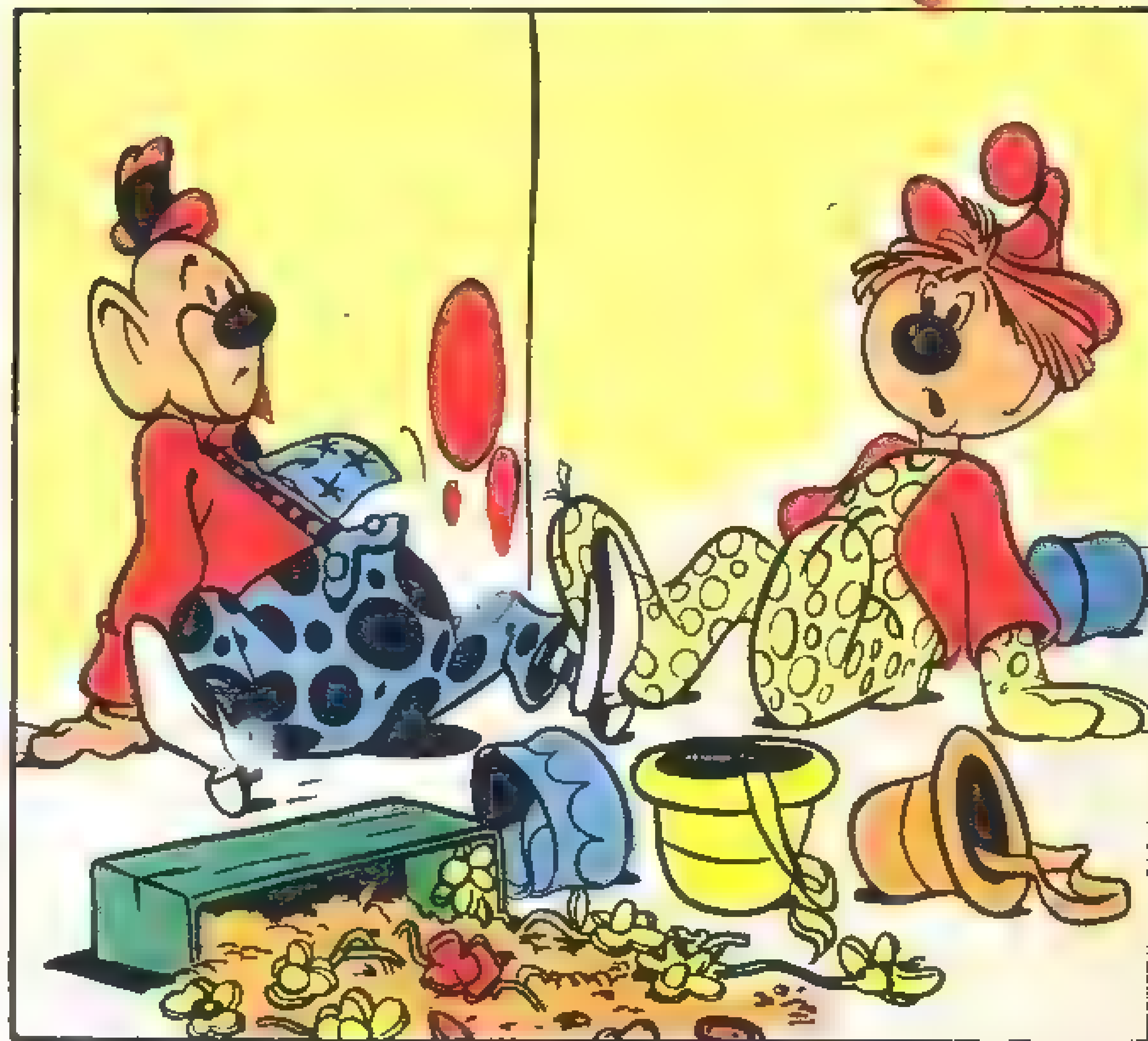

Beschaamd ging de arme clown weg. Hij had niet met opzet de bloemen uit Dollies bak getrokken, maar het vervelende was, dat hij geen verschil kende tussen bloemen en onkruid. Kwink zocht naar een manier om het weer goed te maken en toen zag hij een bloemenwinkel. Vlug ging hij naar binnen.

SPEELGOED

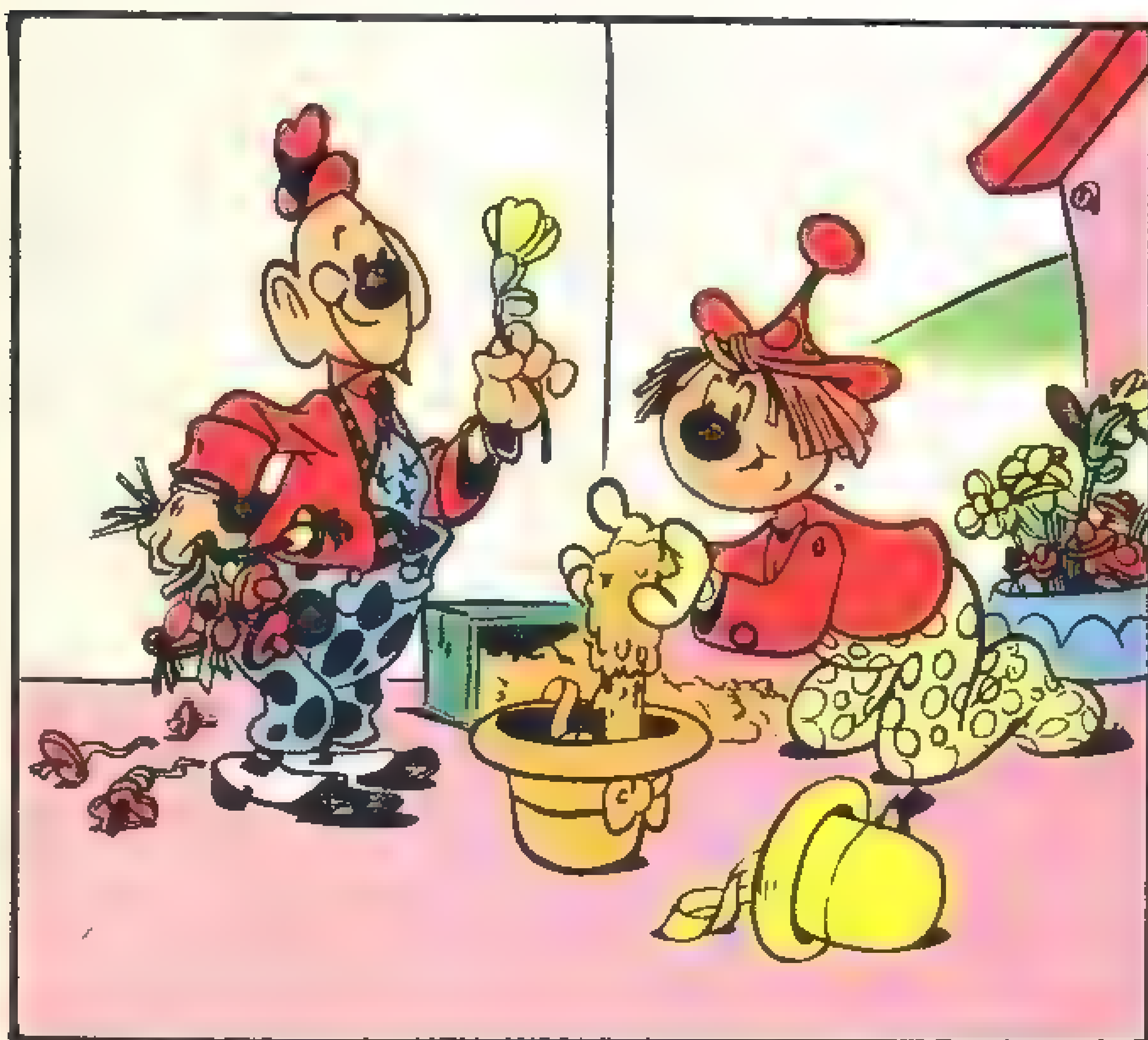

Kwink had namelijk een heel mooi plannetje bedacht. In de bloemenwinkel kocht hij een bak vol met prachtige bloemen. „Die ga ik aan Dollie geven," zei hij. „Dat zal ze vast wel leuk vinden." Toen de clown de winkel uitging, kwam om de hoek juist Willie Stropop aan, die ook was wezen winkelen.

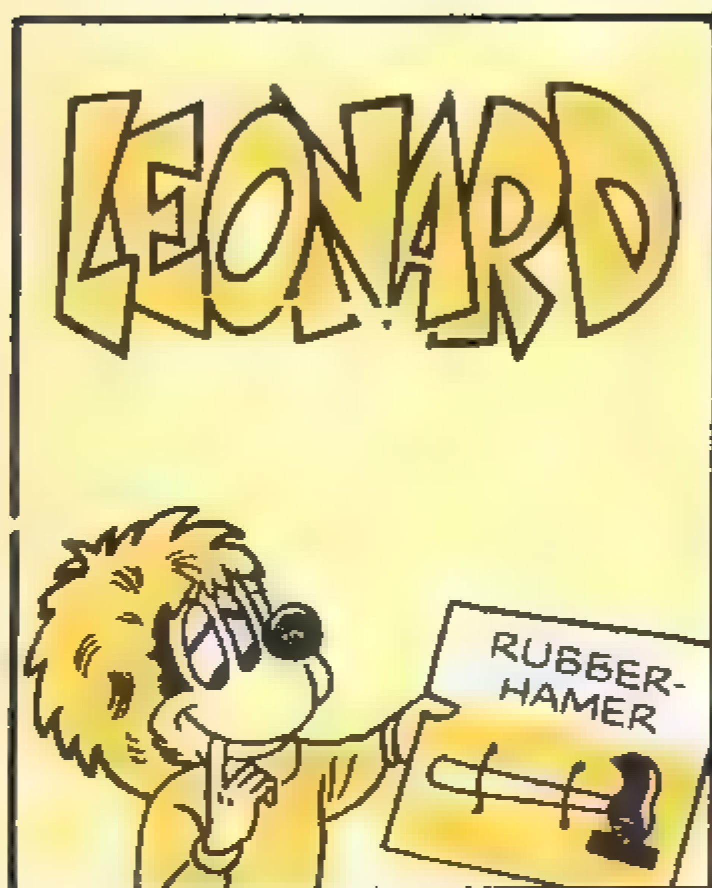
Willie droeg een stuk of vier strooien hoeden. Hij liep vlug de hoek om en toen botste hij pardoes tegen Kwink op. Boem, klonk het en daar zaten ze allebei op de grond, midden tussen de bloemen en de hoeden. „Alle mensen, wat gebeurt er?" riep Kwink verbaasd uit. Toen zag hij de stropop zitten.

Kwink was erg boos. De bloemen die hij net gekocht had waren uit de bak op de grond gevallen. „Wat moet ik nu beginnen?" vroeg hij, toen hij Willie alles verteld had. Willie dacht even diep na. Toen vulde hij zijn hoeden met aarde en daarin zette hij de bloemen. Het leken net bloempotten.

Toen alles klaar was, gingen Kwink en Willie vlug naar het huisje van Dollie en daar hingen ze de leuke bloempotten aan Dollies raam. Toen Dollie het zag, was ze erg blij. Ze vond het niet erg meer, dat Kwink eerst de bloemen uit haar bak getrokken had. „Dit is nog leuker dan een bak!" zei ze.

LEONARD
RUBBER-
HAMER

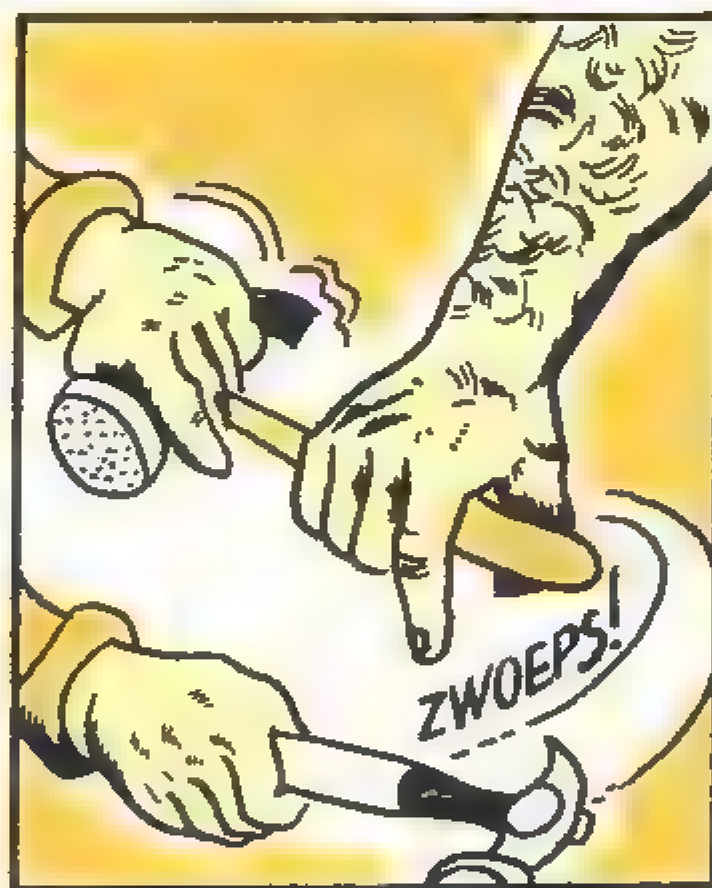
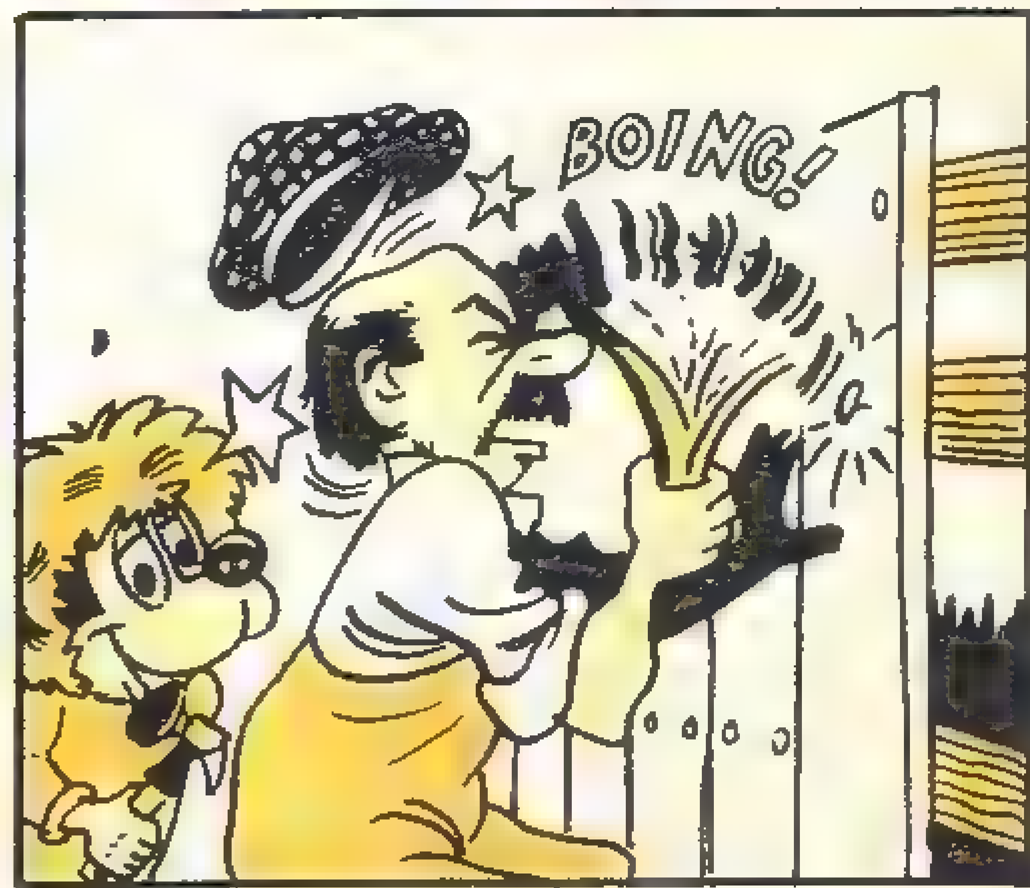
KIJK EENS, LUI,
IK HEB EEN RUBBER-
HAMER!

IDEE
ARME JONGEN!
HIER HEB JE WAT
GELD!

LATER
AU!
MIJN DUIM!
WAT ERG!

EENS KIJKEN OF
IK VOOR JOU
OOK IETS HEB.
HET
WERKT!

GELUKKIG
DAT IK VERBAND
BIJ ME HAD!

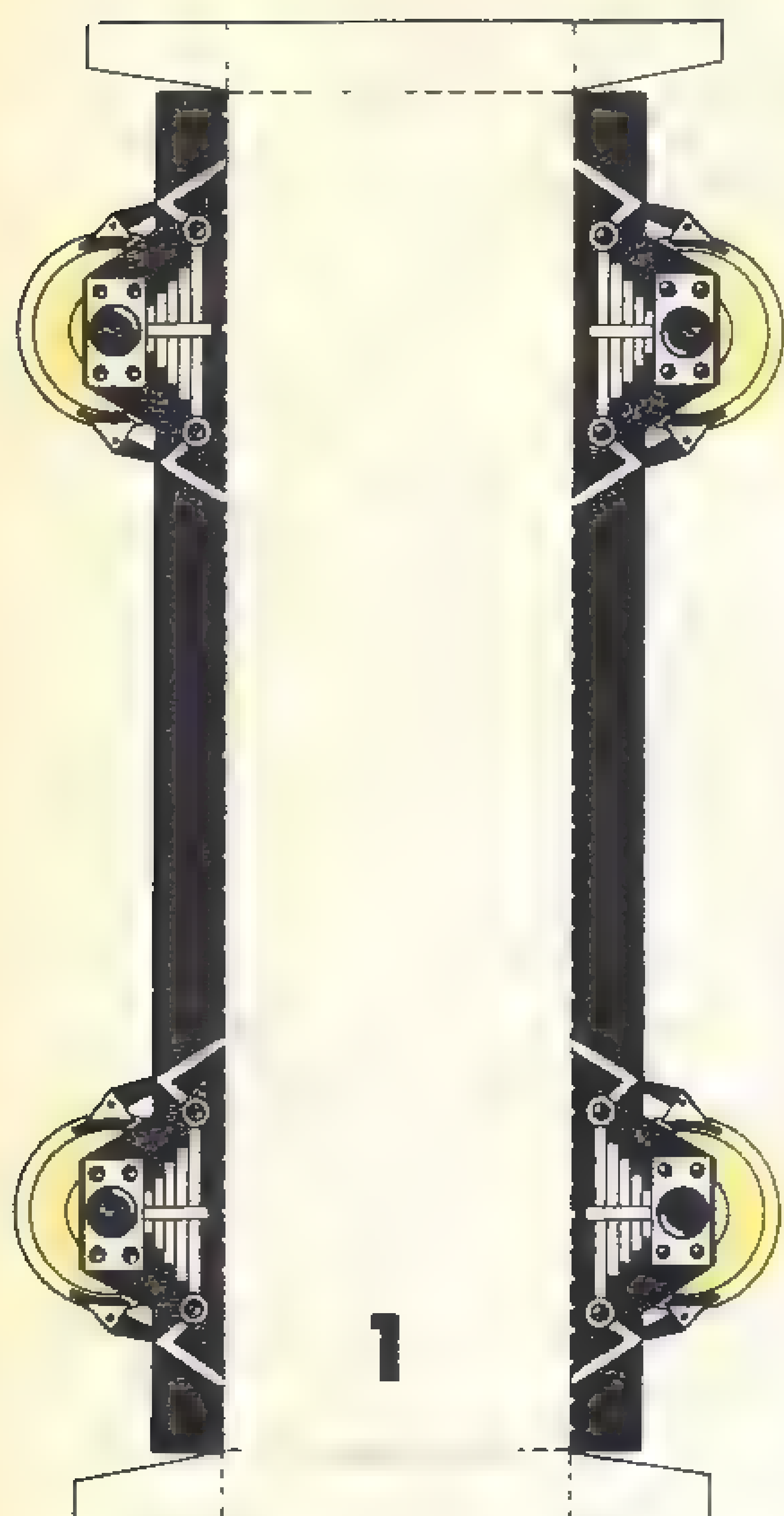
WAAR IS
MIJN HAMER?

ZWOEPS!

BOING!

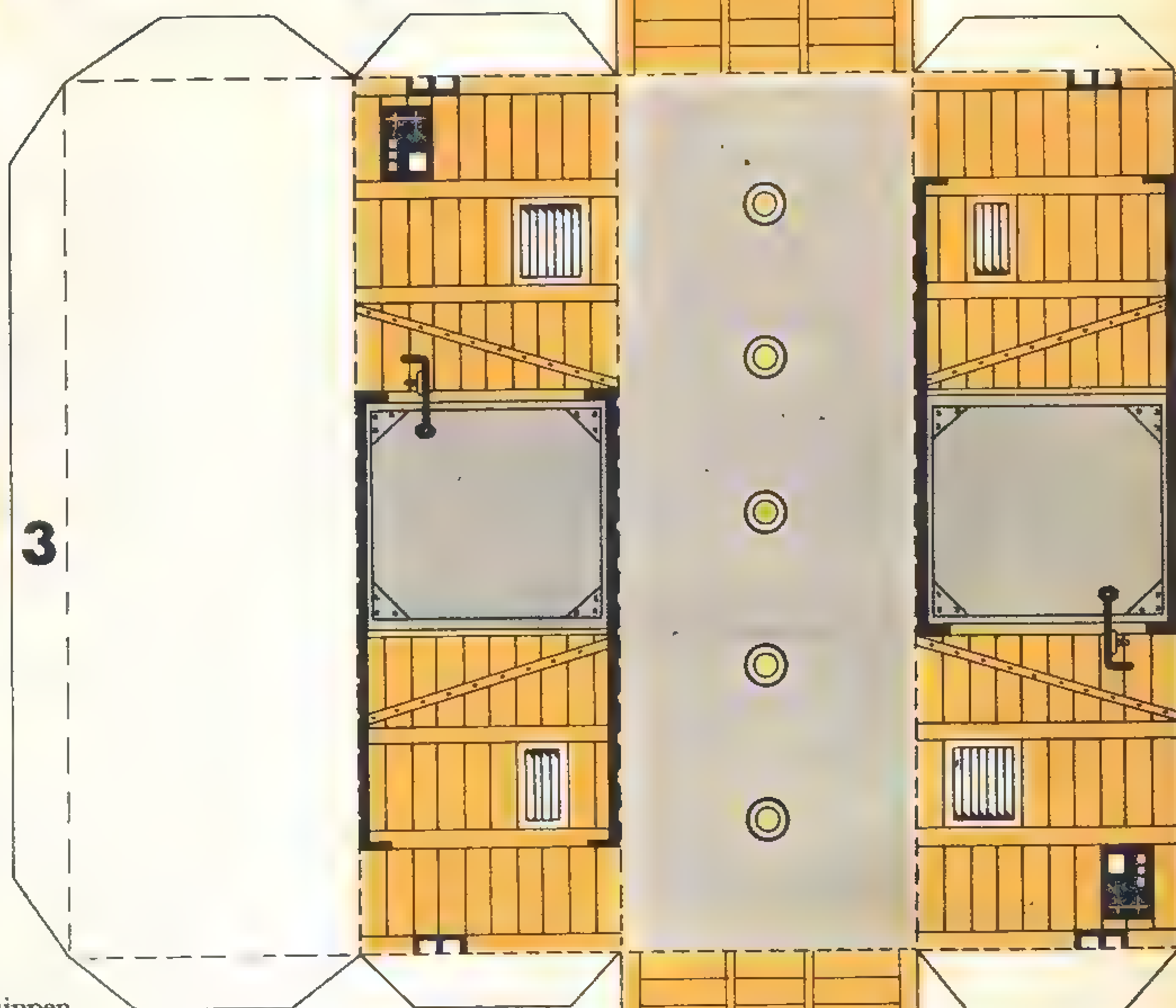
HA, HA, DAT WAS MIJN
RUBBERHAMER!

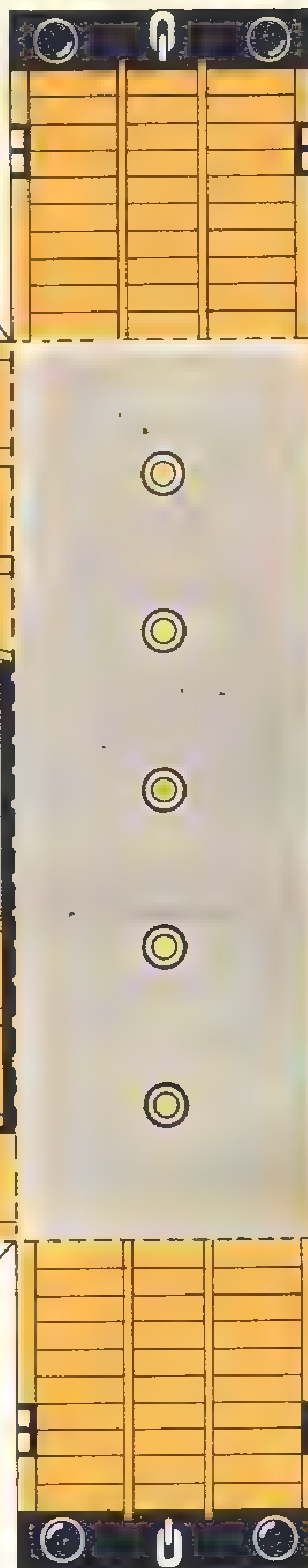
PATS!
PATS!

IK HEB HEM
GERUILD VOOR
EEN RUBBER-
KUSSEN!

Een gesloten goederenwagen

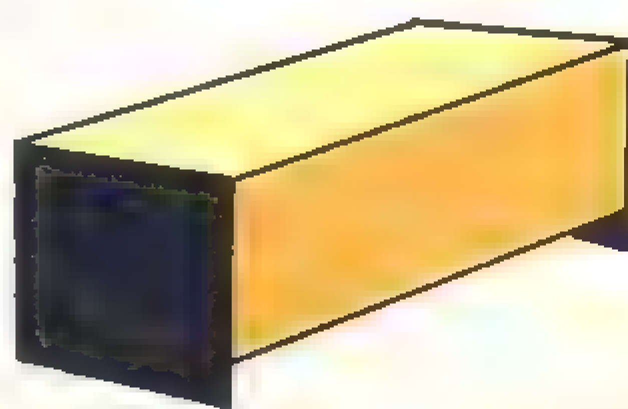

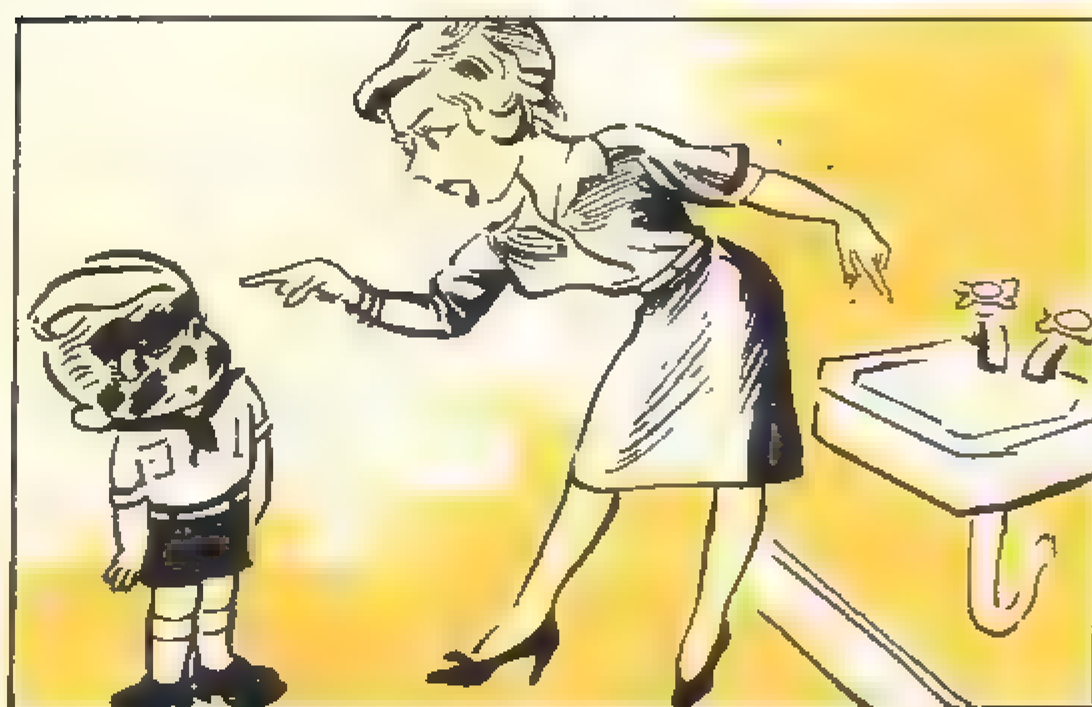

Nadat we in vorige nummers van ons blad een beschrijving hebben gegeven van twee locomotieven en drie open goederenwagens, gaan we deze keer een gesloten goederenwagen bouwen.

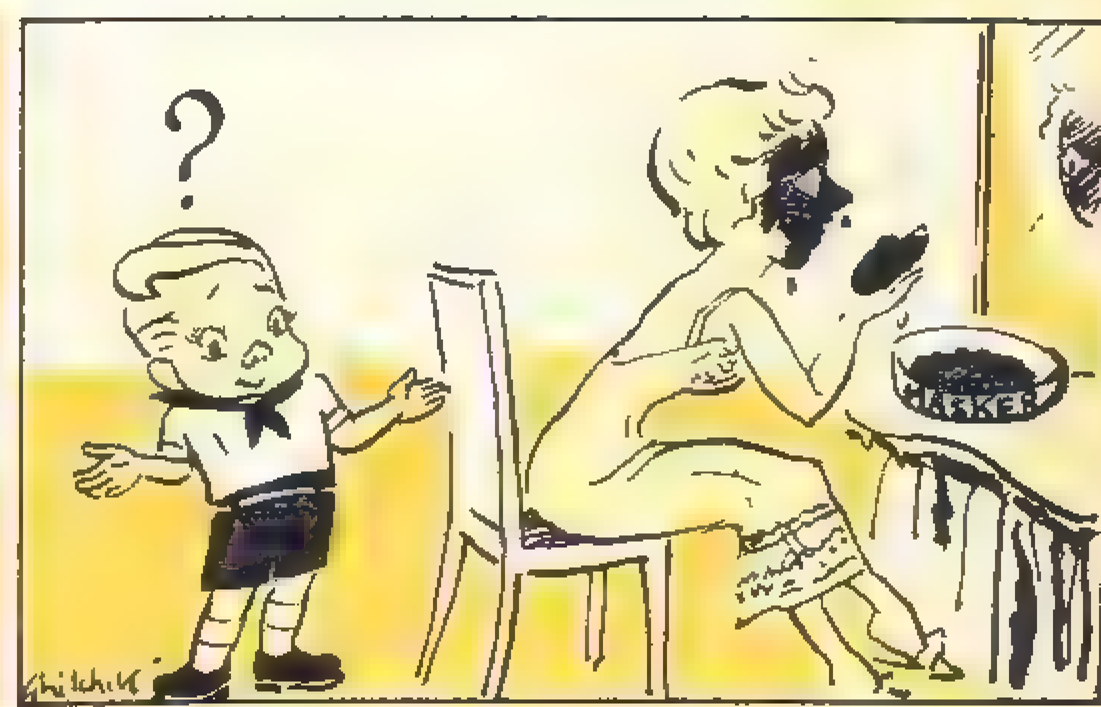
Je begint weer met alles uit te knippen en op dun tekenpapier te plakken. Daarna gaan we de wielen (1) uitknippen, vouwen en de witte, uitstekende lipjes achter de zijkanten plakken. Nu knippen we deel 2 uit, vouwen het en kleven plaklip 3 tegen de achterkant van de andere zijde. Het geheel sluiten we af met de kopkanten (4). Deel 1 wordt midden onder deel 2 geplakt en de gesloten goederenwagen is klaar. *S.*

DICKIE DAPPER

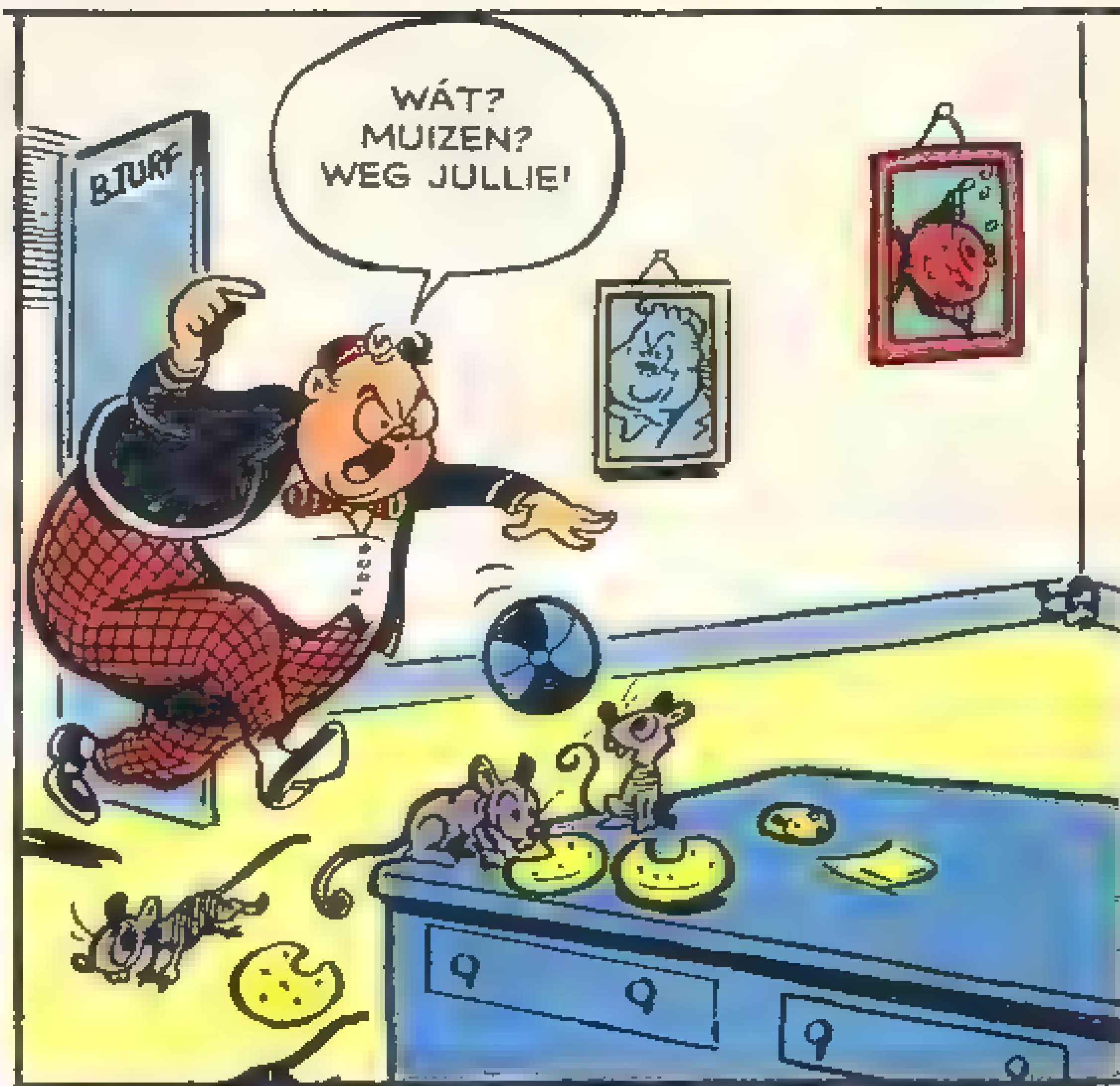

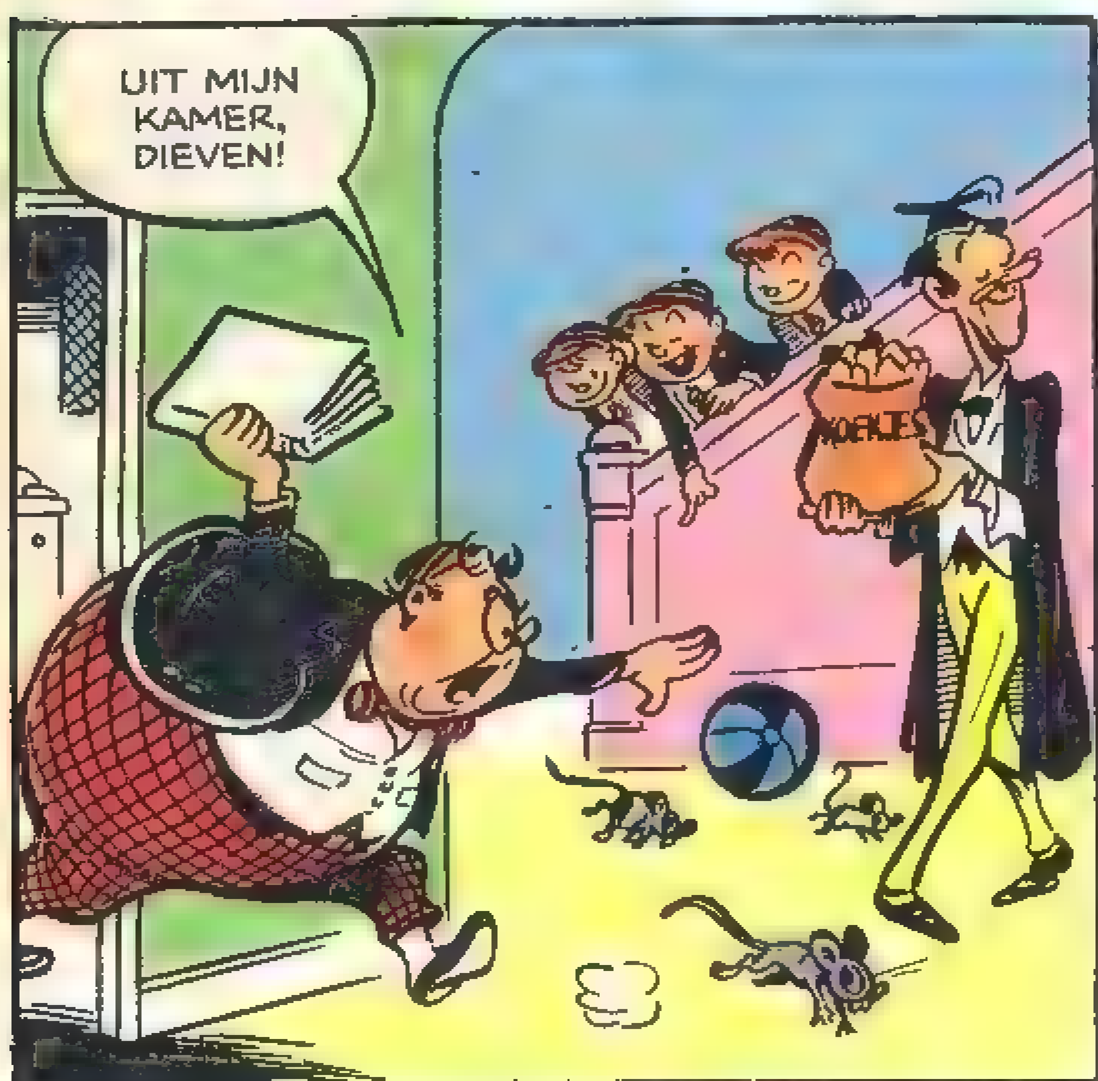

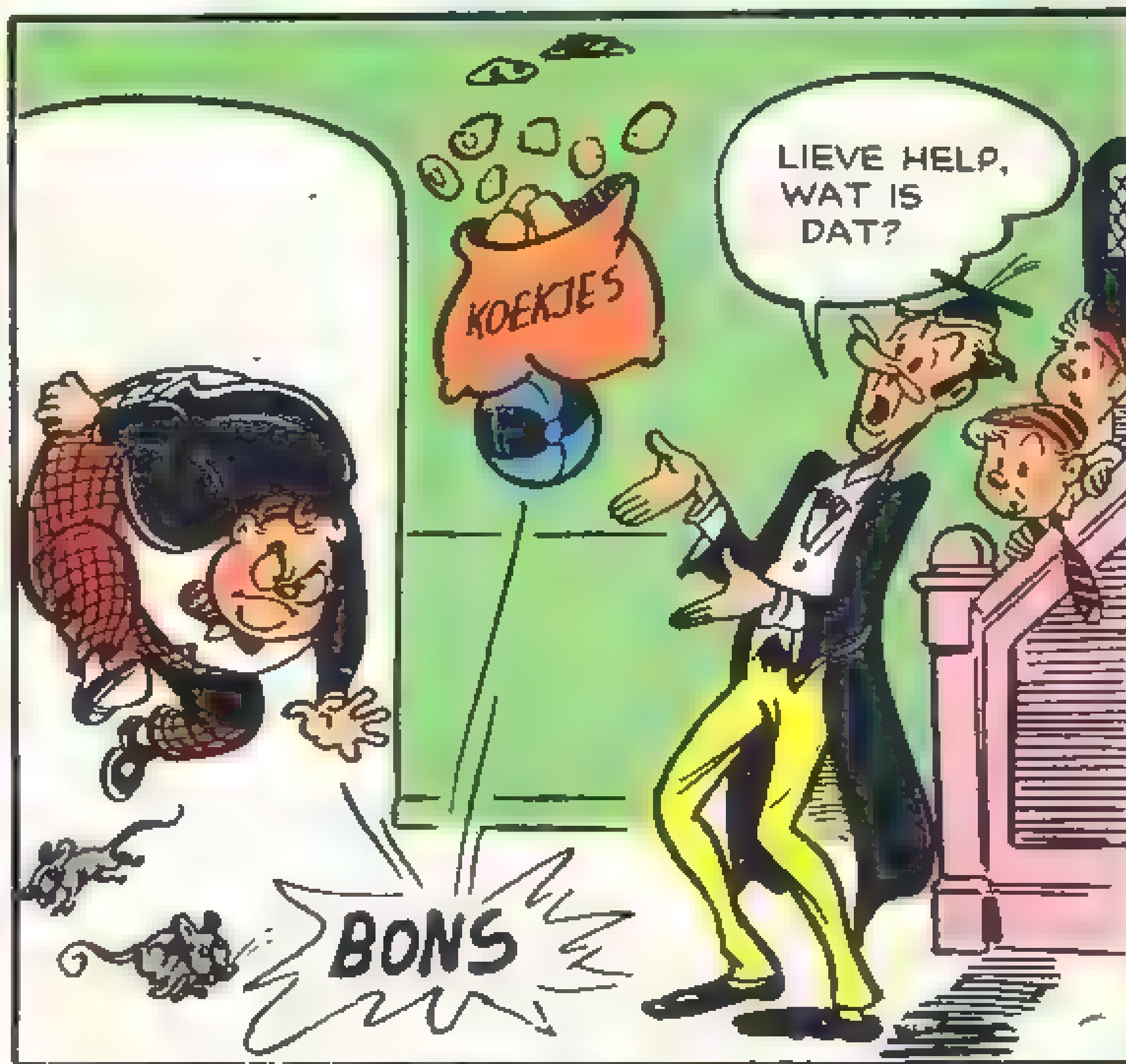
BILLIE TURF

DE LEDEN VAN DE CLUB VAN DIERENVRIENDEN KRIJGEN GRATIS VOER. IETS VOOR JOU, BILLIE?
O JA! IK BEN GEK OP DIEREN!
DE CLUB VAN DIEREN-VRIENDEN

B.TURF
WÁT? MUIZEN? WEG JULLIE!

UIT MIJN KAMER, DIEVEN!
KOEKJES

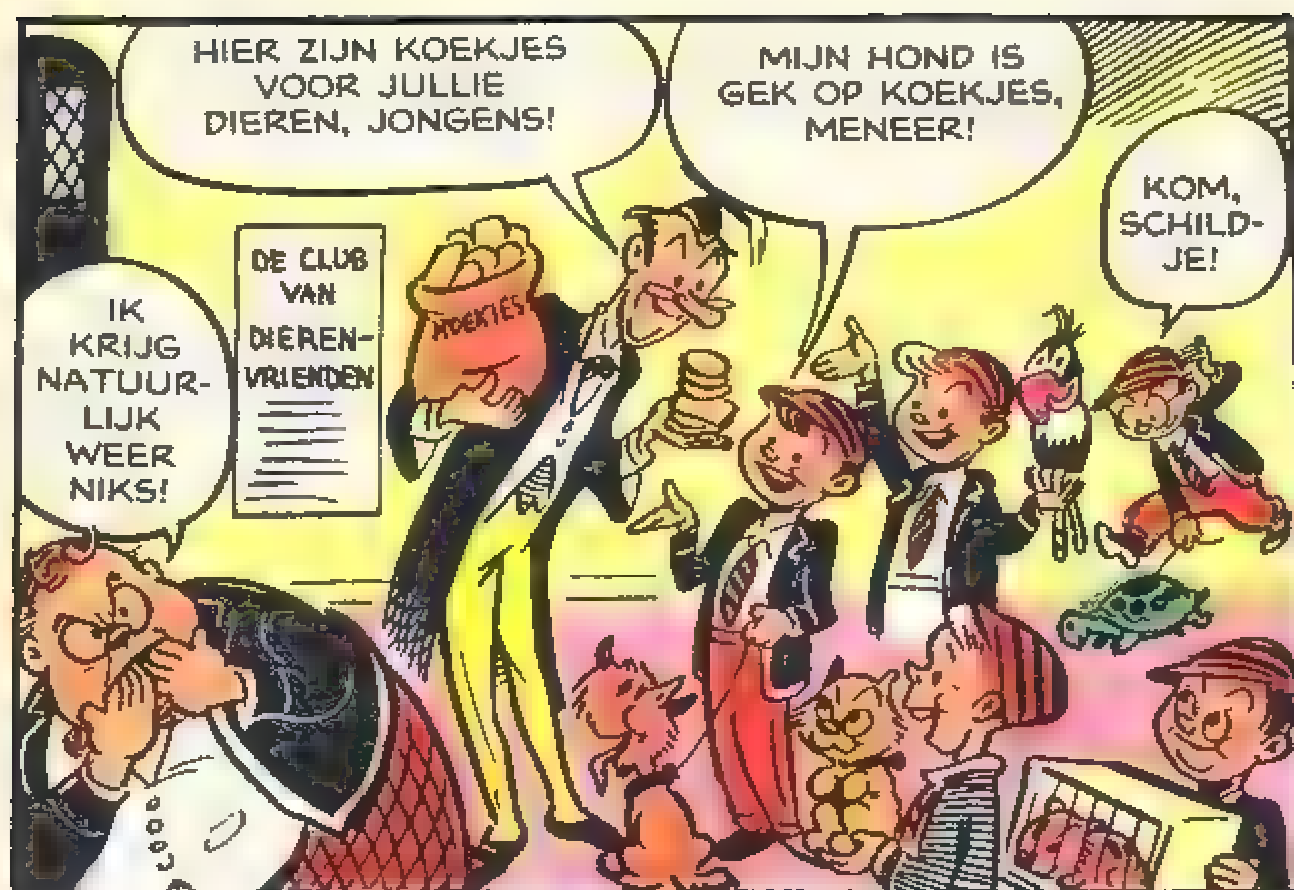

KOEKJES
LIEVE HELP, WAT IS DAT?
BONS

HEE, HET REGENT KOEKJES!

TJONGE, IS DAT EVEN EEN BUITENKANSJE!
WAT?

HELP!
AF-BLIJVEN!
PATS!

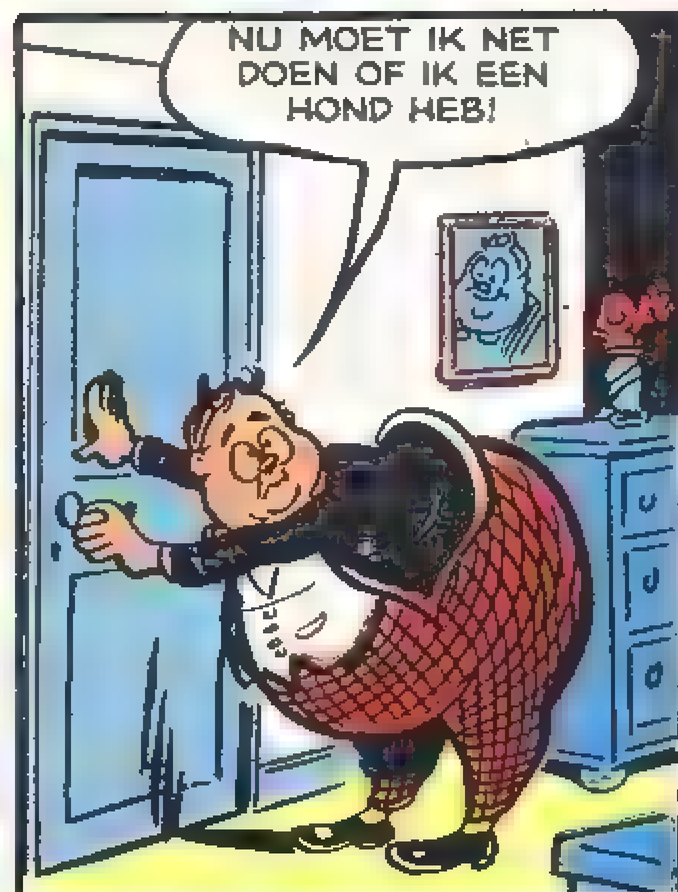

DEZE KOEKJES ZIJN ALLEEN VOOR DE LEDEN VAN DE CLUB VAN DIERENVRIEN-DEN!
DE CLUB VAN DIEREN-VRIENDEN GRATIS VOER EN MELK

HIER ZIJN KOEKJES VOOR JULLIE DIEREN, JONGENS!
MIJN HOND IS GEK OP KOEKJES, MENEER!
KOM, SCHILD-JE!
IK KRIJG NATUUR-LIJK WEER NIKS!
DE CLUB VAN DIEREN-VRIENDEN
KOEKJES

IK HEB OOK EEN DIER! KRIJG IK OOK KOEKJES?
ZO, EN WAT VOOR DIER HEB JIJ DAN WEL?
KOEKJES

EH... EEN GROTE, WILDE HOND! HIJ IS IN MIJN KAMER!
LAAT EENS KIJKEN!
KOEKJES

VOORZICHTIG! HIJ IS ERG WILD ALS HIJ HONGER HEEFT!
O JA?
B. TURF
KOEKJES

NU MOET IK NET DOEN OF IK EEN HOND HEB!

GRR! GRRR!
WAF! WOEF!
WOEF!

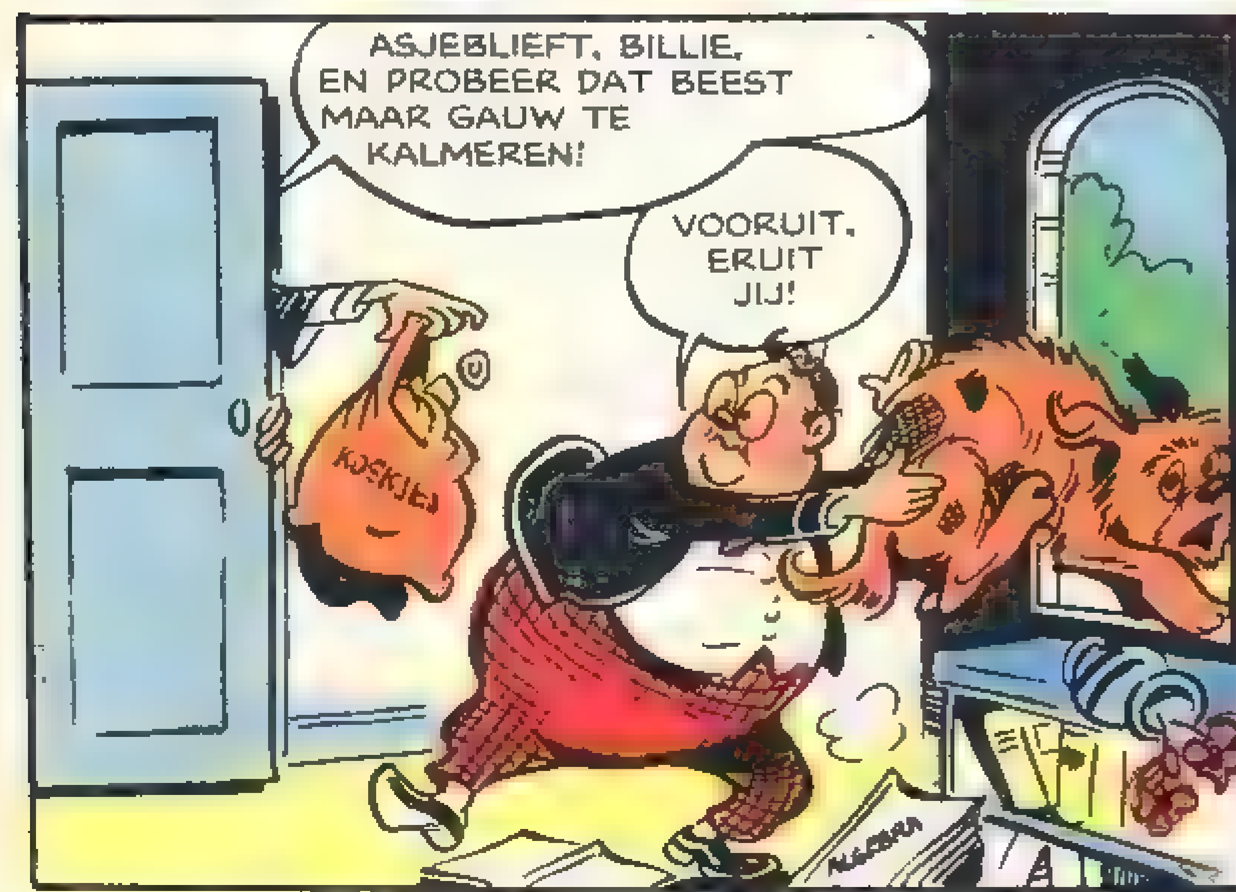

ALLE MENSEN, DAT MOET WEL EEN ENORM WILD BEEST ZIJN!
GRR! WOEF! GRR!

HA, HA, IK WED DAT MENEER KWEL ERIN TRAPT!
WOEF! GRR!

WOEF! WOEF!

EEN PASSERENDE STRAATHOND HOORDE HET LAWAAI EN SPRONG PARDOES DE KAMER IN.
WOEF! WOEF!

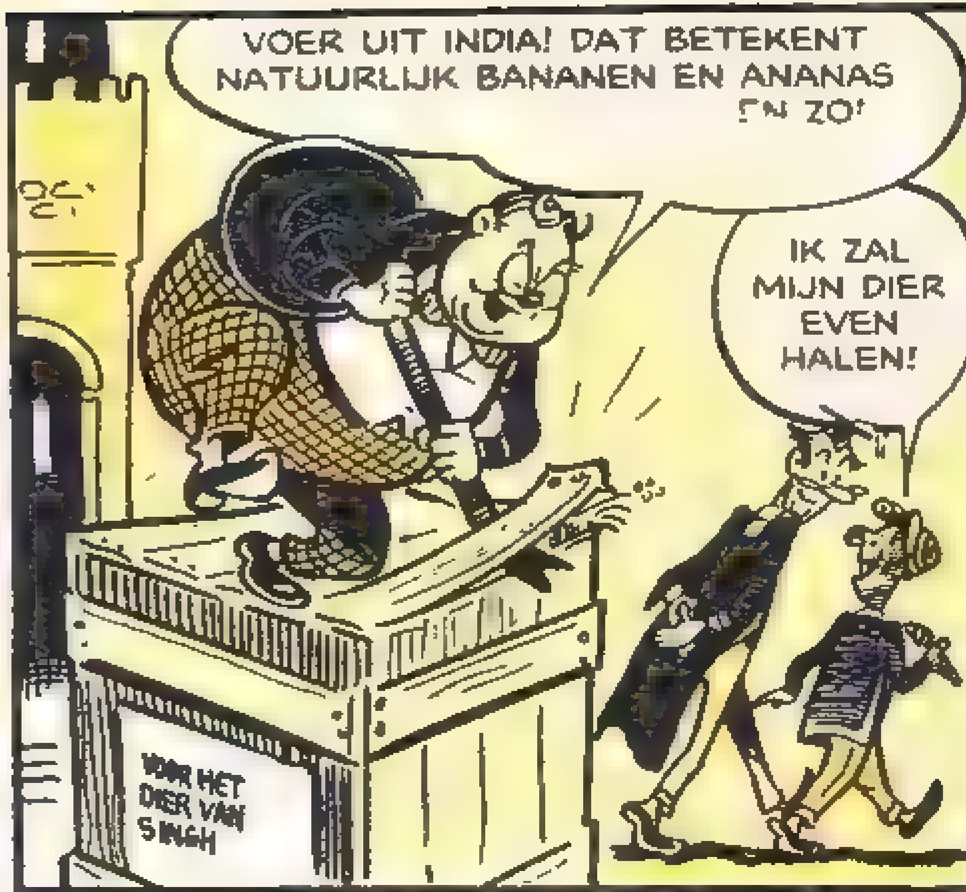

LIEVE HELP!
WAF!
WOEF!
B. TURF
KOEKJES

ASJEBLIEFT, BILLIE, EN PROBEER DAT BEEST MAAR GAUW TE KALMEREN!
VOORUIT, ERUIT JIJ!
KOEKJES
ALGEBRA

HÈ, HÈ, EINDELIJK HEB IK IETS TE ETEN!
HMMM!
KOEKJES

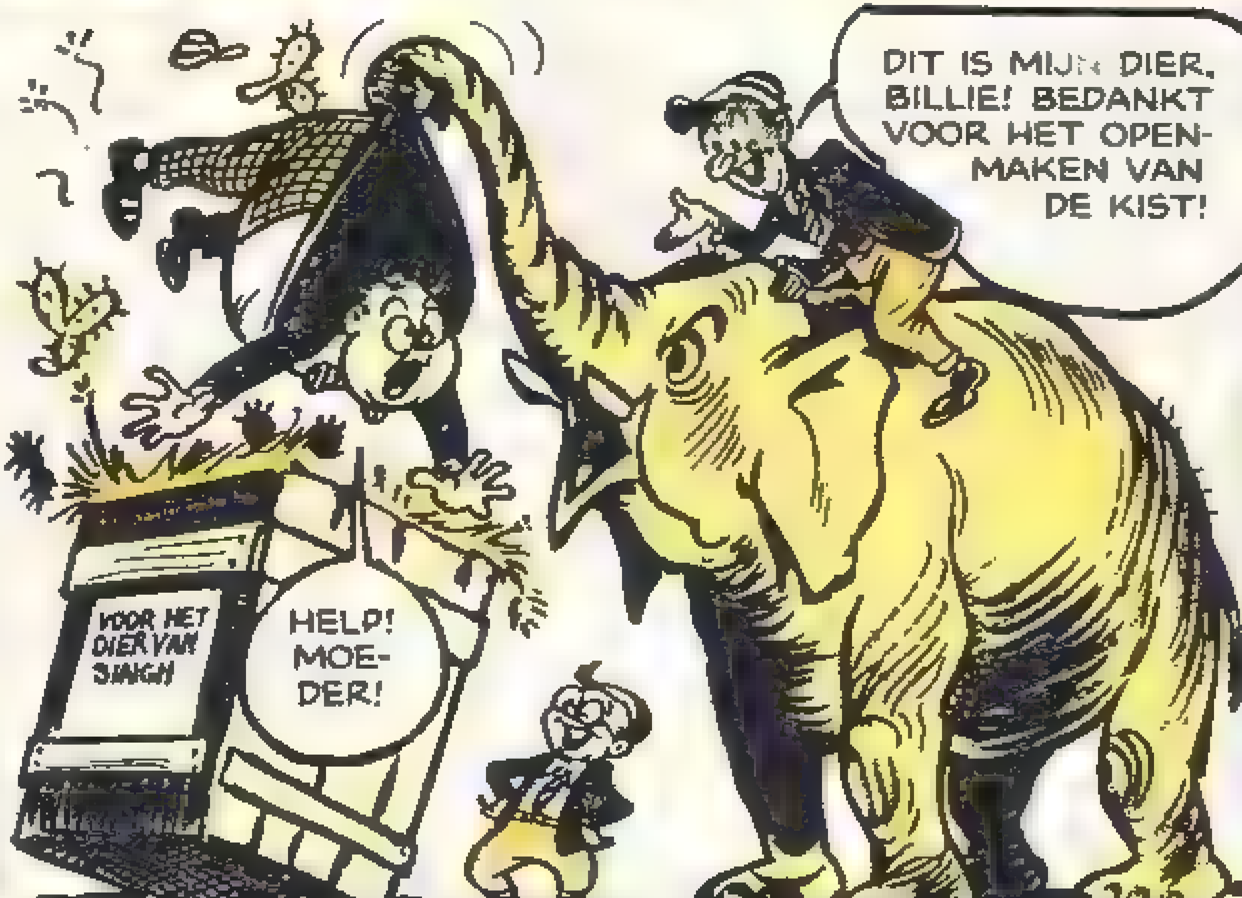

IK HEB DORST GEKREGEN VAN DIE KOEKJES.
GA MENEER KWEL OM WAT MELK VRAGEN!
KOEKJES

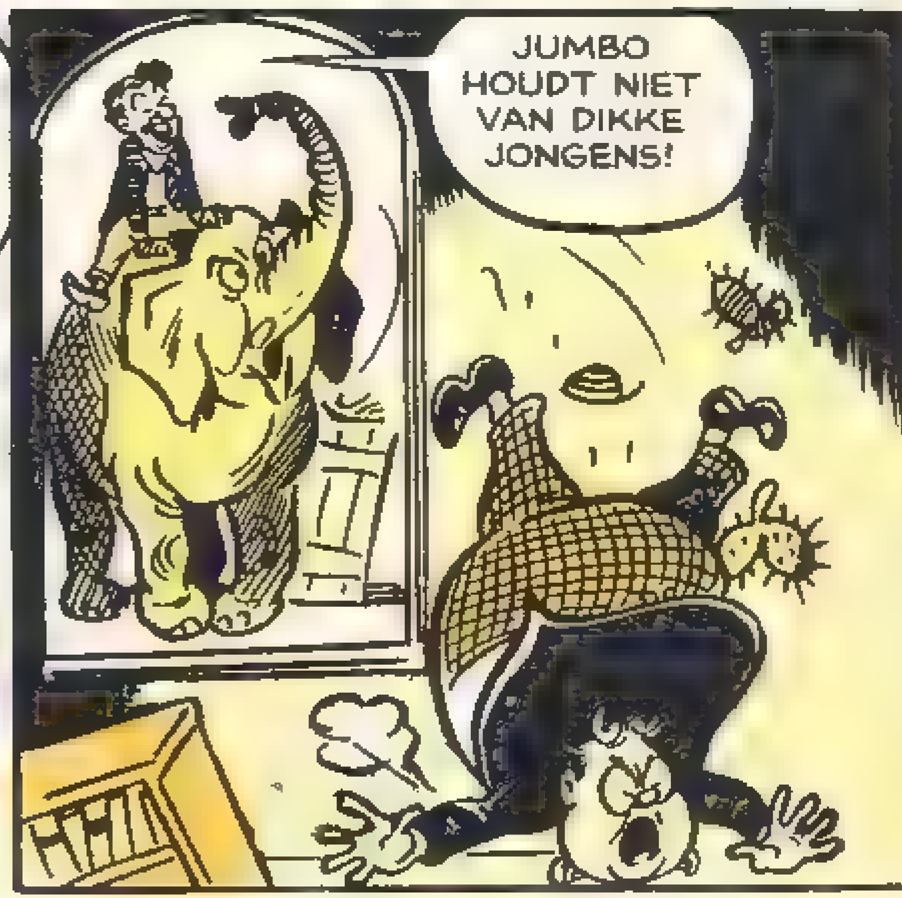

HEE, WAT ZOU DAARIN ZITTEN?
MIJN OOM IN INDIA HEEFT ME SPECIAAL VOER GESTUURD VOOR MIJN DIER, MENEER!
O JA, SINGH?
VOOR HET DIER VAN SINGH

VOER UIT INDIA! DAT BETEKENT NATUURLIJK BANANEN EN ANANAS EN ZO!
IK ZAL MIJN DIER EVEN HALEN!
VOOR HET DIER VAN SINGH

KRAK!
HELP! IK ZAK ERIN!
VOOR HET DIER VAN SINGH

LIEVE HELP, HET ZIJN BLADEREN EN STUKKEN CACTUS! WAT VOOR DIER HEEFT DIE SINGH?
VOOR

DIT IS MIJN DIER, BILLIE! BEDANKT VOOR HET OPEN-MAKEN VAN DE KIST!
HELP! MOE-DER!
VOOR HET DIER VAN SINGH

JUMBO HOUDT NIET VAN DIKKE JONGENS!

AUWAUW!

OO! OOWW!
WAT IS DAAR NU WEER AAN DE HAND?!
B. TURF
DIER-KUNDE

MAAKT JOUW HOND AL DAT LAWAAI, BILLIE? WAAR IS HIJ?
HOND? O... EH... JA, MENEER!

HIJ MOET HIER ERGENS ZIJN. MISSCHIEN ZIT IE ONDER DE DIVAN OF ZO!
IK ZIE NIKS! JE HOUDT ME TOCH NIET VOOR DE GEK, HÈ?

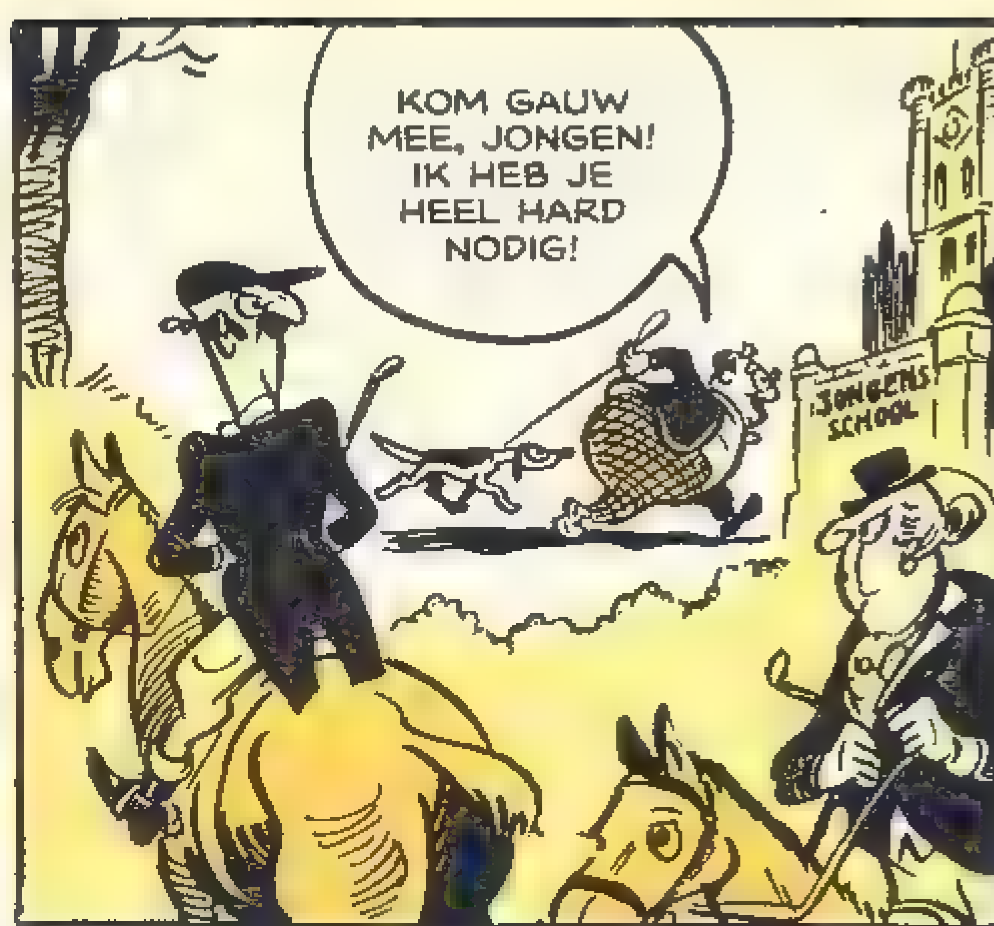

KIJK UIT, HIJ STAAT VLAK ACHTER U!
AU! HELP! JAAG HEM WEG, BILLIE!

LOPEN, MENEER! IK DENK DAT HIJ MET WAT KOEKJES WEL KALMER WORDT!

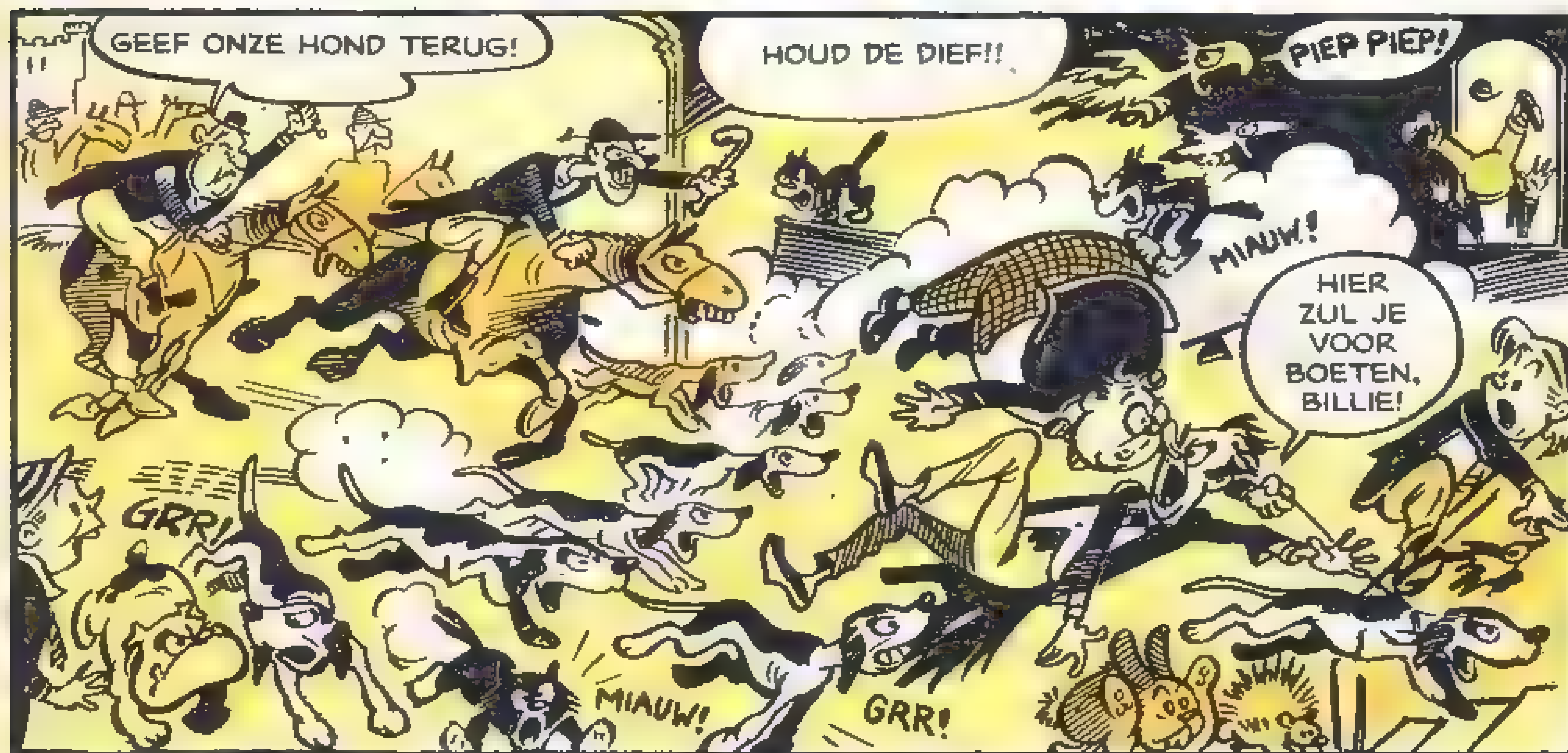

DIE HOND MOET GETEMD WOR-DEN! BRENG HEM MAAR NAAR DE VERGADERING VAN DE CLUB!
B. TURF

NU MOET IK EEN HOND ZIEN TE VINDEN, ANDERS KRIJG IK GEEN KOEKJES MEER!

Oude Engelse gebruiken

Engeland is een land van tradities en er bestaan daar nog veel zeer oude gebruiken en gewoonten. Zo vindt bijvoorbeeld eens per jaar in Londen een plechtigheid plaats, die uit lang vervlogen tijden stamt. Op een bepaalde dag vervoegen zich koninklijke boodschappers bij de ingang van de binnenstad om de burgemeester te verzoeken de koning of de koningin toe te staan dit stadsgedeelte te betreden. Pas als de vergunning is verleend, doet het staatshoofd zijn officieel bezoek.

Mevrouw Hathaway, die zich koningin van het eilandje Sark noemt, heeft het recht over leven en dood van haar onderdanen te beschikken. Zij is de enige op het kleine eiland die duiven en witharige honden mag houden en eens per jaar moet iedere onderdaan haar een levende kip ten geschenke geven, terwijl hij ook twee dagen per jaar voor niets werk voor haar moet verrichten.

De hertogen van Newcastle mogen sedert 1736 bij de kroning van een koning of koningin aan de vorst de handschoen voor de rechterhand aanbieden en gedurende de kroningsplechtigheid de arm van hun heer en gebieder ondersteunen. De hertogen van Beaufort mogen, telkens als ze dat willen, in de stad Badmington onverschillig welk voertuig doen stoppen om er zelf gebruik van te maken. Vroeger had dit voorrecht betrekking op alle soorten voertuigen met inbegrip van schepen, maar tegenwoordig geldt het nog alleen voor treinen, auto's en zelfs voor vliegtuigen. . .

Generaal Crawford, een afstammeling van een oud Schots geslacht, moet evenals zijn voorvaderen, als de koning of koningin in Edinburgh komt, hem of haar een kom met fris water voorhouden, waarin de vorst zich de handen kan wassen. Dit voorrecht dateert uit de tijd van koning Jan V. Een voorvader van Crawford redde de vorst het leven, toen deze door vijf bandieten werd aangevallen. Als beloning daarvoor gaf Zijne Majesteit hem een kasteel ten geschenke onder voorwaarde dat, als hij Edinburgh zou bezoeken, het hoofd van de familie hem een kom water zou aanbieden.

Onder de vele vreemde Engelse gebruiken was er een, waaraan koning Edward VIII een einde heeft gemaakt. Na de dood van zijn vader George V in 1936 gaf hij bevel alle klokken in het kasteel Sandringham gelijk te zetten.

Het was tot dan toe gebruikelijk geweest dat ze allemaal een half uur voorliepen.

Ontvoerd!...

SLOT

door Dorothy Clewes

14

KORTE INHOUD: *Eileen Hadley, dochter van een Londens politie-inspecteur, logeert bij haar oom Karel van der Meersch in Gent en krijgt van hem pianoles. Haar broers, John en Tom, mogen ook een weekje in Gent logeren. Zij reizen in de auto van meneer Brant, een Belgische professor. Deze rijdt via Dover-Calais. In Dover zien de jongens een grote, groene auto, een Rondella. In een krant lezen zij iets over een zekere ingenieur Paulsen, die een zoon heeft, die sprekend lijkt op Tom. Ze horen dat deze jongen, Siegfried Paulsen, ontvoerd is. Kort daarop ontvoeren de inzittenden van de Rondella Tom Hadley. De politie en Interpol worden ingeschakeld. Enige tijd later wordt de Rondella onbeheerd aangetroffen. Meneer Brant denkt dat Tom naar Gent is gebracht. Op het politiebureau daar ontmoeten ze inspecteur Hadley en ingenieur Paulsen. Het spoor van de ontvoerders leidt naar Aalst. Meneer Hadley en John nemen hun intrek in een café halverwege deze plaats. John ziet een van Toms ontvoerders, Snuffel. In een circus ontmoet hij een pianiste. Deze verstuikt haar pols en Eileen valt voor haar in. Ze vermoedt dat Tom in het circus is. Dan onderneemt de politie een huiszoeking. Tom en Siegfried blijken als apen vermomd te zijn. Siegfried wordt bevrijd, maar Snuffel vlucht met Tom. Na een wilde jacht wordt ook Snuffel gepakt.*

„Toe," zei hij een beetje onwillig, terwijl hij los probeerde te komen, „toe, doe niet zo flauw... Het was toch niets bijzonders?"

HOOFDSTUK XVIII

Het verhaal van Tom

Het was al twee uur in de nacht toen ze allemaal nog bij elkaar in de voorkamer bij oom Karel zaten. Er was veel te vertellen! De moeder van John, Tom en Eileen wilde weten, wat er allemaal precies gebeurd was en hoe ze erin geslaagd waren Tom te bevrijden.

„En nu," zei inspecteur Hadley tegen Tom, „moet jij mij toch eens haarfijn uitleggen, hoe je eigenlijk in dat circus en in dat apepakje terechtgekomen bent."

Tom zuchtte. Op het politiebureau had hij het verhaal al drie keer verteld. Het begon hem een beetje te vervelen.

„Nu ja," zei hij, „jullie weten het al. Die Rondella interesseerde me en toen jullie gingen opbellen, dacht ik, kom ik zal eens gaan kijken. Ik had nooit eerder een Rondella gezien. En toen ik erbij kwam zei die kerel met die neus..."

„Heiner, bedoel je?"

„Ja, die zei. „Stap maar in, dan kun je het dashboard van dichtbij bekijken." En toen ik ingestapt was, nou ffft... daar ging ie! Met een reuzenvaartje! Eerst dacht ik dat het een grap was, maar toen ik zijn gezicht zag, dacht ik: Jongen, er is iets niet in de haak. Ik word ontvoerd."

„Was je niet bang?" vroeg mevrouw Hadley.

Tom keek haar een beetje beledigd aan. „Bang? Waarvoor? Ik dacht: ik ben erin getrapt en ik zal me eruit werken ook. Eerst probeerde ik met schreeuwen de aandacht te trekken van een paar boeren, die met koeien langs de weg liepen. De boeren keken even op, maar ze schenen het heel gewoon te vinden. Ze knikten en trokken hun koeien een eindje opzij. Maar Snuffel dacht: Hij zal me niet ontsnappen. Hij stopte op een stille plaats en bond mijn enkels aan elkaar."

„Ajakkes..." zei Eileen, „wat een schurk!"

„Ja," zei Tom, „maar je moet niet denken dat ik dat zo maar liet doen. Ik heb me goed verdedigd en als je de poeder

van het gezicht van Snuffel afwrijft, kun je een paar flinke krabben zien. Die heb ik erop getekend."

„En Carlos?" vroeg inspecteur Hadley, „wat deed die? Vond die dat goed?"

„Carlos zei dat ik niet ongerust behoefde te zijn en dat ze me geen kwaad wilden doen. Maar ik riep terug: „Jullie zijn allebei boeven. Jullie ontvoeren me!"

Carlos zei daarop: „Je hoeft mij niet zo lelijk aan te kijken. Ik heb er niets mee te maken. Ik rijd alleen maar." „Laat me eruit," schreeuwde ik, maar Snuffel zei: „Maak je niet druk. Je ligt daar op de achterbank zolang ik het wil en geen mens kan je zien of horen."

„En kreeg je op tijd te eten?" vroeg mevrouw Hadley bezorgd.

„Dat was in orde," zei Tom, „Daar zorgde Carlos voor. Carlos was best aardig voor me. Hij vond het zelfs goed, dat ik het krantje uit mijn zak haalde en erin begon te lezen. En toen zag ik dat kruiswoordraadsel. Wacht, dacht ik, dat is een manier om de aandacht te trekken. Terwijl ik ermee bezig was wilde Snuffel mij het krantje uit de hand rukken, maar Carlos zei: „Laat die jongen met rust." Op een keer zaten Carlos en Snuffel allebei over een landkaart gebogen. Dat was mijn kans om het krantje uit het portierraampje te gooien. Midden in de nacht bleven we opeens staan. Ik zag een hele reeks woonwagens. Dat was het circus. Snuffel maakte mijn voeten los en bracht me naar een van de wagens. We gingen een trapje op en het deurtje werd opengemaakt. Daar stonden twee jongens voor me. Tenminste, eerst dacht ik dat het jongens waren, maar toen viel me op hoe gerimpeld hun gezichten waren. Het bleken dwergen te zijn."

„Mick en Mack," zei Eileen.

„Precies, Mick en Mack. Snuffel zei iets tegen ze. Ze lachten en klapten in hun handjes. Met zijn tweeën duwden ze me de woonwagen in. Ik vocht zo hard ik kon, maar al waren het kleine kereltjes, ze waren zo sterk als orang-oetangs. Ik keek rond of er geen mogelijkheid was om te ontsnappen, maar de deur was op slot en een van de kleine mannetjes had de sleutel in zijn zak en de vensters waren zo klein, dat ik er niet doorheen kon kruipen. Toen zag ik in het halfdonker dat er aan het eind van de wagen nog een deurtje was. Ik rende erheen en deed het open. Maar toen stond ik wel even raar te kijken; achter de deur was een apenkooi met een heleboel apen erin.

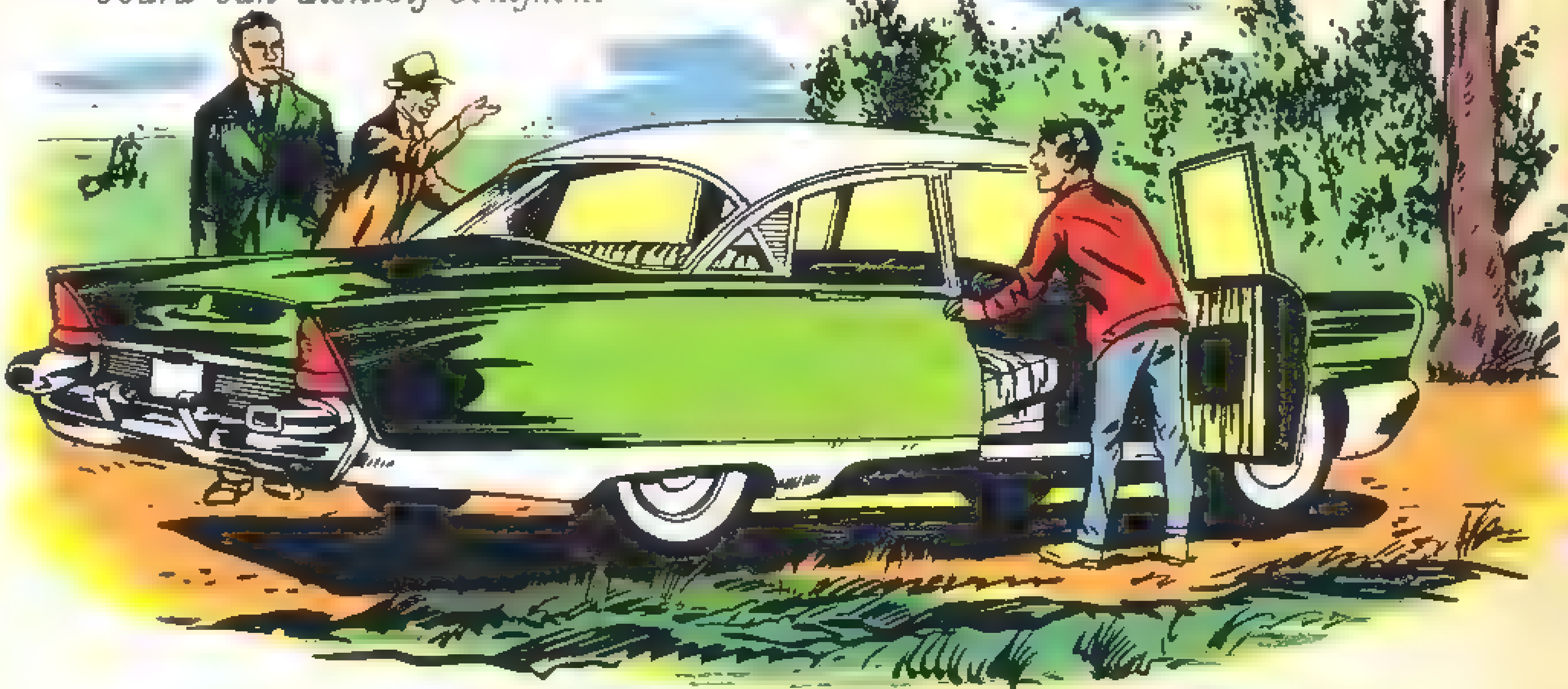
Ik keek om en zag Mick en Mack staan. Ze lachten me vriendelijk toe en wezen op de tafel. Ze bedoelden dat ik kon gaan eten. Nou, en de daaropvolgende dag moest ik in dat apepakje samen met Mack allerlei gekke kunsten uitvoeren in het circus. Voor ons stond dan een meneer met een zweep. Als die bijvoorbeeld zei: „Tel tot zes," dan zwaaide Mack zes keer met zijn kop.

Ik begreep dat, wilde ik daar wegkomen, ik moest vluchten. Maar dat ging niet zo gemakkelijk. Hoewel Mick en Mack erg vriendelijk voor me waren en me telkens verzekerden, dat ik niet bang hoefde te zijn, dat zij het goed met me meenden en dat Snuffel — ik wist toen nog niet dat hij Heiner heette — me geen kwaad kon doen, werd ik toch als een soort gevangene behandeld. Nu begrijp ik dat die twee dwergen me op die manier probeerden te beschermen.

De volgende dag kwam de grote verrassing. Ze lieten toen een tweede aap binnen, ook een jongen... En toen we toestemming kregen onze apepakjes uit te trekken stonden we allebei heel gek naar elkaar te kijken. De andere aap was Siegfried."

Siegfried schaterde het uit. „Ja, dat was ik," zei hij, „en ik moet bekennen dat ik niet wist wat ik zag toen jij daar voor mij stond. Ik was na mijn ontvoering eerst een tijdje in een boerderij opgesloten geweest en daarna werd ik naar het circus gebracht."

Tom vervolgde zijn verhaal. „Van die dag af moesten we samen optreden. Mick en Mack vertelden ons precies wat we moesten doen. We werden met een ketting aan elkaar gebonden en zo de piste ingestuurd. We hoefden niets anders te doen dan tussen het publiek wat dolle fratsen uit te halen."

„Stap maar in, dan kun je het dashboard van dichtbij bekijken."

Mevrouw Hadley schudde het hoofd. „Schandelijk," zei ze. „Schandelijk. Maar konden jullie dan niet vluchten, als je in het circus optrad?"

Tom haalde de schouders op. „We zaten met een ketting aan elkaar vast en verder werden we voortdurend in de gaten gehouden."

„En het publiek," meende inspecteur Hadley, „dat zag toch dat jullie geen echte apen waren? Dat lijkt me tenminste zo. Kon je niets tegen de mensen zeggen?"

Tom glimlachte. „Ja, dat zou u denken. Dat dacht ik ook. Ik dacht: als ik straks in het circus optreed, ga ik naar iemand toe en zeg tegen hem: „We zijn ontvoerd." Of zo iets. Maar toen we het probeerden, bleek het onmogelijk. Zodra we in het publiek verschenen en tussen de mensen doorliepen, was het zo'n lawaai en gegil, dat het onmogelijk was iets te zeggen. we waren gevangen en we bleven gevangen. Tot vanavond. Gerstner merkte dat de politie de bende op het spoor was en hij gaf Heiner een seintje. Ook Mick en Mack werden gewaarschuwd. En nu pas bleek het dat zij aan onze kant stonden, dat het hun enige bedoeling was geweest de bende te ontmaskeren en te achterhalen wie er deel van uitmaakten. Mick en Mack speelden met Carlos onder één hoedje.

Plotseling kwamen Mick en Mack naar ons toe en maakten de ketting los. „Vooruit, maak dat je wegkomt," zeiden ze. „Dit is je kans. Maar zorg dat Heiner of Gerstner je niet te pakken krijgt. Lopen..."

En we liepen... We liepen zo hard als we konden. Even later zat Heiner ons vlak op de hielen. Hij was er natuurlijk achter gekomen, dat Mick en Mack hem bedrogen hadden. En achter hem kwamen jullie. Wij wisten niet dat jullie het waren, want we dorsten niet om te kijken. We dachten dat het bendeleden waren die ons op de hielen zaten... Nou, en de rest weten jullie..."

Mevrouw Hadley slaakte een diepe zucht. „Wat een avontuur, wat een avontuur," zei ze. „Ik moet er niet aan denken wat er gebeurd zou zijn als inspecteur Janssen niet had ingegrepen."

Meneer Hadley keek John en Eileen aan en hij zag hun gezicht betrekken. Hij wist wat er in hen omging en daarom zei hij: „Natuurlijk hebben we veel aan inspecteur Janssen te danken en aan iedereen die aan de opsporing heeft meegewerkt. Maar het gróte werk is door John en Eileen verricht. Aan hen hebben we uiteindelijk te danken dat we onze „apen" op het spoor zijn gekomen." En terwijl hij apen zei, keek hij Siegfried aan en gaf Tom een fikse klap op de schouder.

EINDE

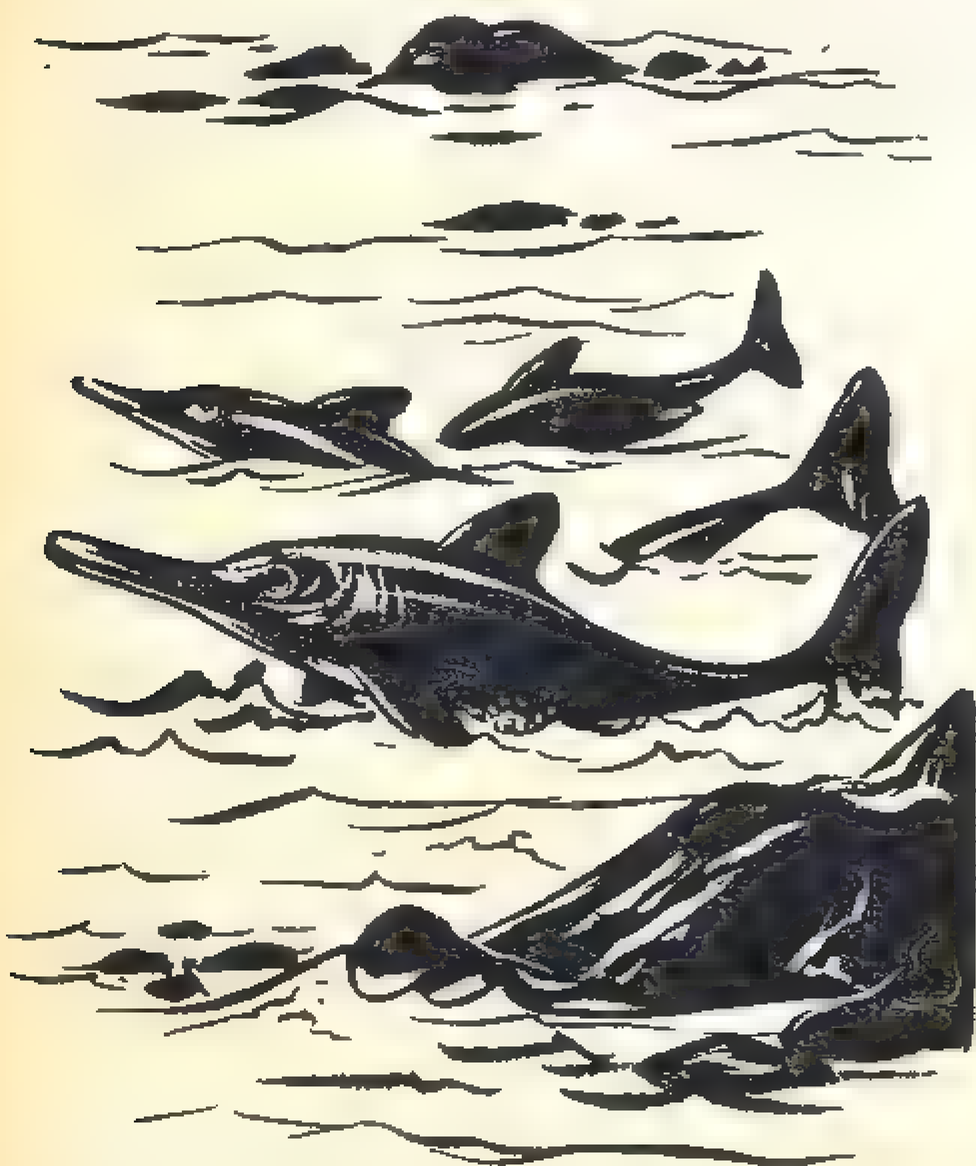
Vragen staat vrij

Uit de vele vragen die ons de afgelopen weken bereikten, hebben we er willekeurig een aantal uitgekozen, die we hieronder behandelen. Helaas is het niet mogelijk om alle vragen die ons worden toegestuurd, in ons blad op te nemen; dat zou te veel plaats kosten. Wel krijgen alle vragenstellers schriftelijk antwoord, mits ze ons duidelijk opgeven: hun naam, voornaam, leeftijd en adres. Vuur gerust je vragen op ons af, wij geven het antwoord!

★ ★ ★

Ichthyosauria

Onze lezer F. Almekinders in Herkingen (Flakkee) heeft iets gehoord over ichthyosauria en hij wil graag weten wat dat nu precies zijn. Ichthyosauria of vishagedissen zijn een groep heel merkwaardige, uitgestorven reptielen. Bijna overal op de wereld zijn fossiele resten van deze dieren gevonden. Er waren verschillende soorten en hun lengte varieerde van een tot negen meter. Deze dieren, die in de zee leefden, hadden de vorm van een vis, een zeer lange spitse snuit, hun poten waren tot platte vinnen vervormd en ook op de rug en aan de staart hadden zij vinnen. Hun huid was glad en zonder schubben. De kaken bevatten een lange rij scherpe, kegelvormige tanden, wat bewijst dat het roofdieren waren. Hun voedsel bestond uit vissen en vooral inktvissen. De ichthyosauria ademden met behulp van longen en moesten dus van tijd tot tijd aan de oppervlakte van de zee komen om lucht te happen.

Australië en Oceanië

Een vraag van een heel andere aard kregen we van Lutgart Delemme uit Aalst in België. Hij vraagt welke het kleinste werelddeel is, Australië of Oceanië. Wel, Lutgart, Australië is het kleinste werelddeel van de vijf. Oceanië is geen werelddeel. Het is een verzamelnaam voor de eilandengroepen in de Grote Oceaan. Wel gebruikt men tegenwoordig de naam Oceanië weleens voor al die eilanden samen met inbegrip van Australië.

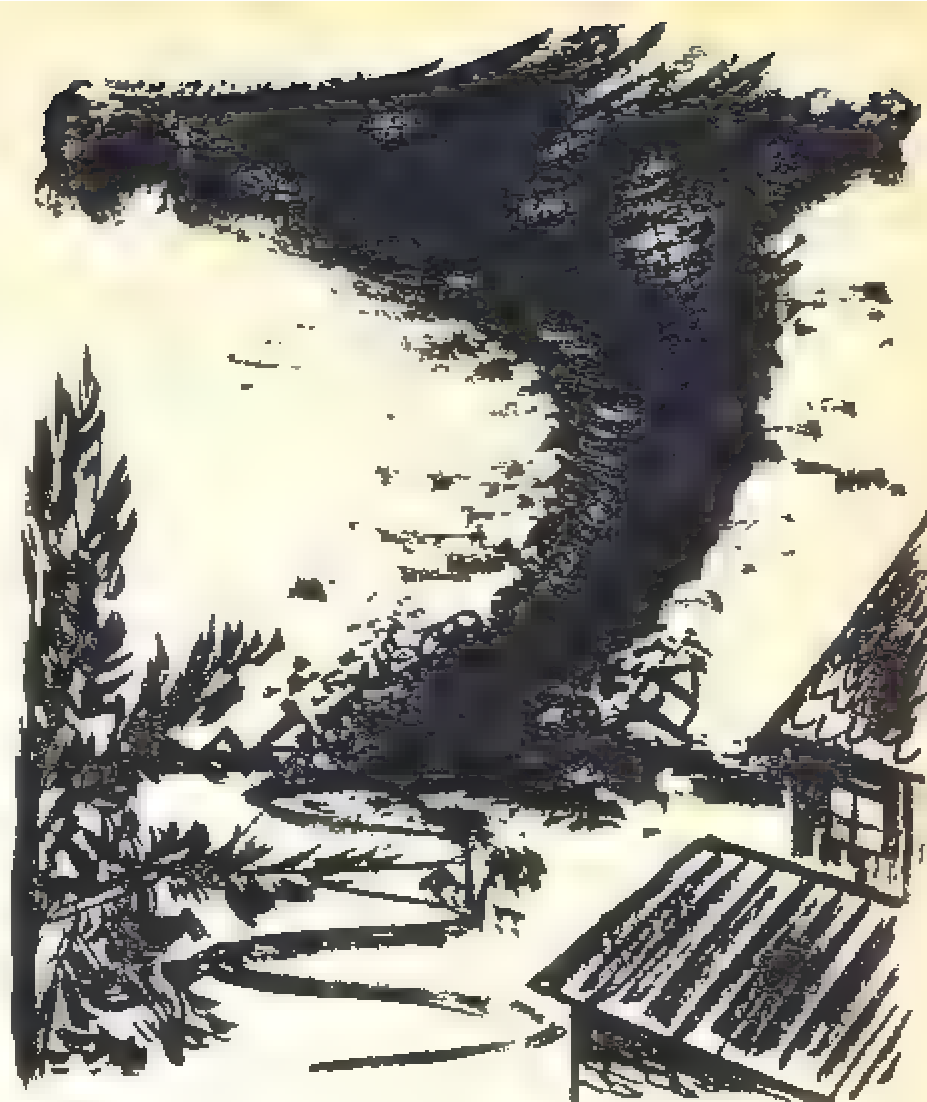

Kievitseieren

Hoewel de tijd van het kievitseieren zoeken al weer een maand achter de rug is, (half april wordt het seizoen officieel gesloten), willen we toch nog even een vraag beantwoorden van onze lezer G. Freriksen in Ridderkerk (Z.-H.). Om kievitseieren te zoeken moet men een vergunning hebben van de eigenaar op wiens land men zoekt. Men kan de eieren verkopen in een delicatessenzaak en de prijs hangt af van het al of niet grote aanbod. Wat het koken van kievitseieren betreft: ze worden 3 à 4 minuten gekookt in kokend water. Wie dus volgend voorjaar wil gaan zoeken, weet nu alvast een paar voorname punten.

Tornado's

Uit Heerlen (van onze lezer R. Martinot) kregen we de vraag toegestuurd: Wat is een tornado? Een tornado is een wervelstorm van beperkte omvang, maar van grote verwoestende kracht. Tornado's komen vooral in de Verenigde Staten voor, maar ook weleens in andere landen.

Ze ontstaan bij onweersachtige, zeer onstabiele weersomstandigheden. Hun middellijn is meestal niet groter dan driehonderd meter, de windsnelheid in de tornado is soms groter dan tweehonderd meter per seconde. De tornado trekt met een behoorlijke snelheid over het land en laat een breed spoor van verwoestingen achter. Het verschil tussen een tornado en een windhoos is dat bij een tornado de zogenaamde slurf zodanig verbreed is, dat de wolk zelf over een grote breedte als het ware uitgezakt is over de grond.

Nina en Frederik

L. Cremers in Schaesberg (L.) vraagt ons of het bekende echtpaar Nina en Frederik nu van adel is of niet. Kijk, dat zit zo. De mannelijke helft van dit duo is baron Frederik van Pallandt. Zijn vrouw is de Deense Nina Magdalena Hasselbach. Frederik is dus van huis uit van adel en Nina is door haar huwelijk met hem baronesse van Pallandt geworden.

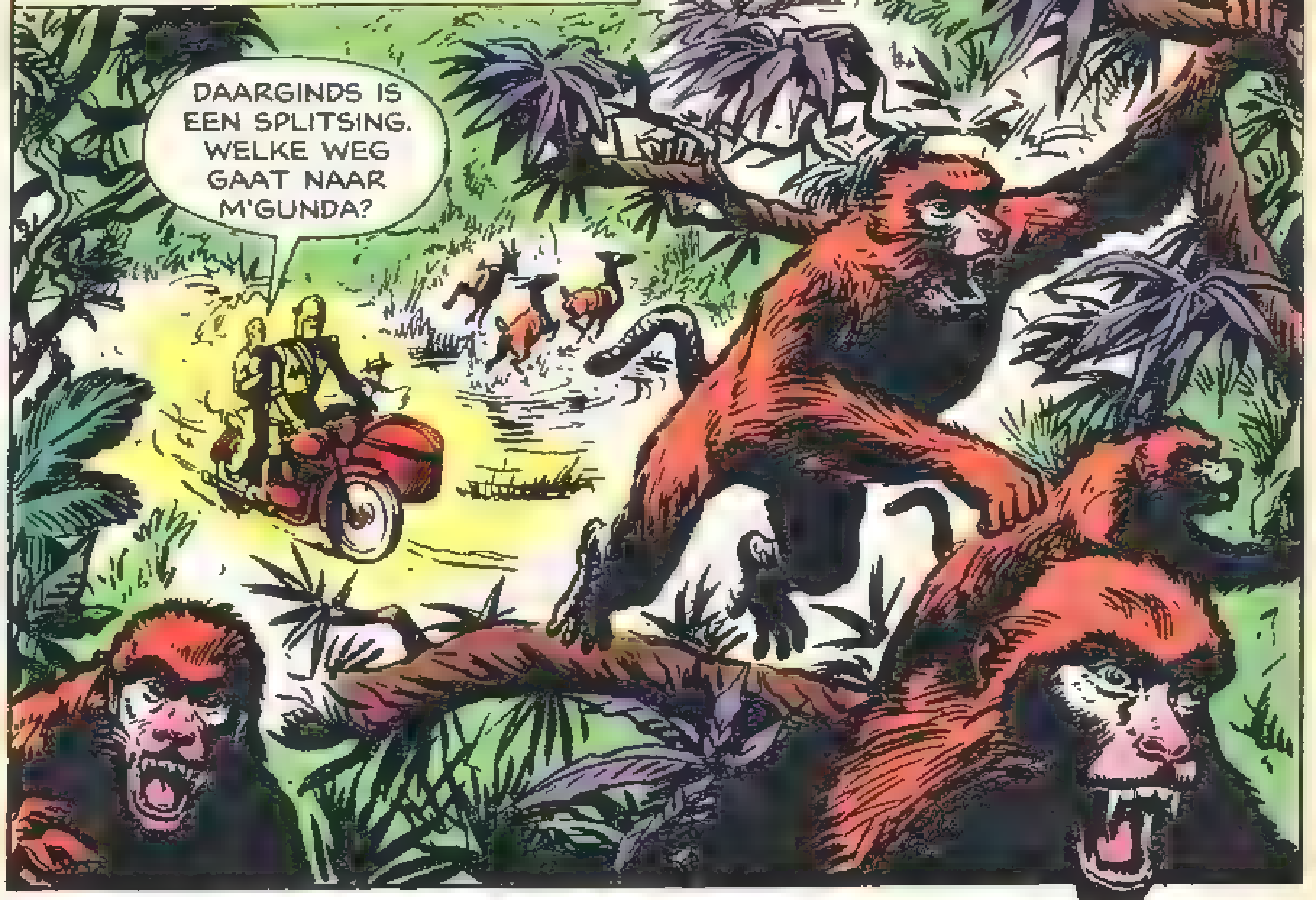

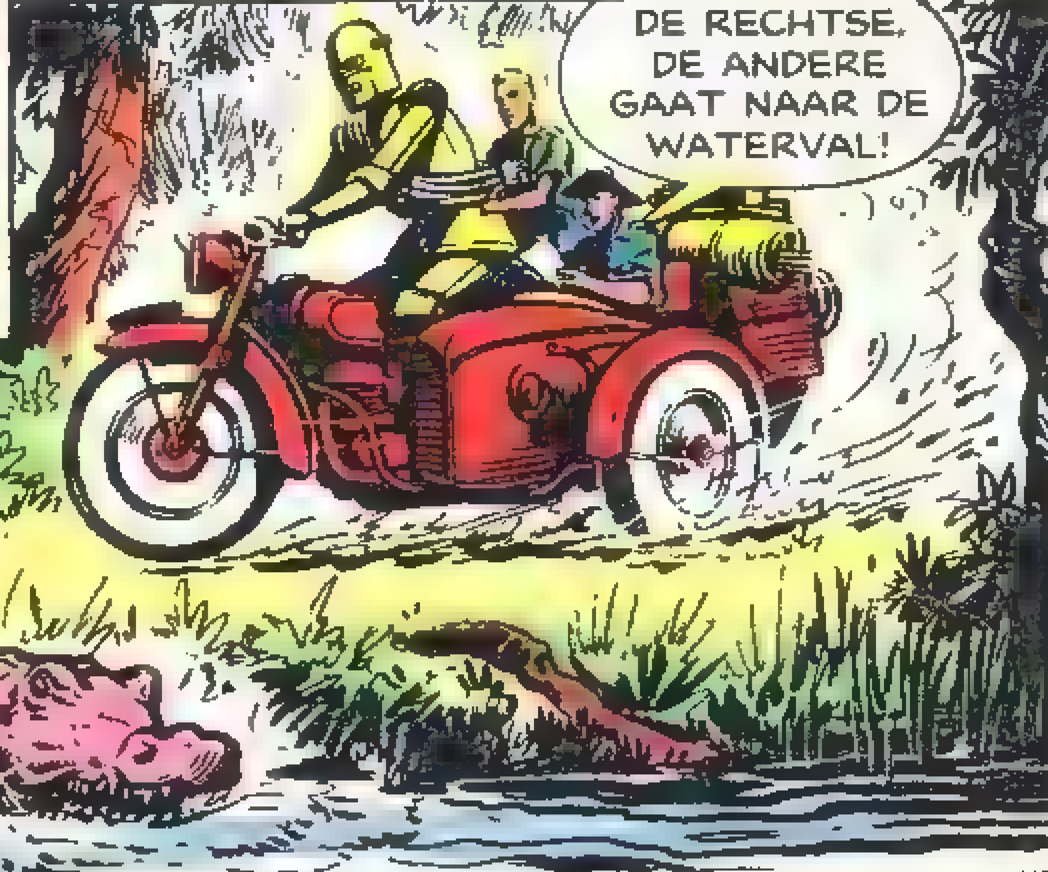
Voor de liefhebbers van kleuren brengen we op de bladzijde hiernaast weer een grote plaat, waarop zij hun krachten kunnen beproeven. Veel succes!

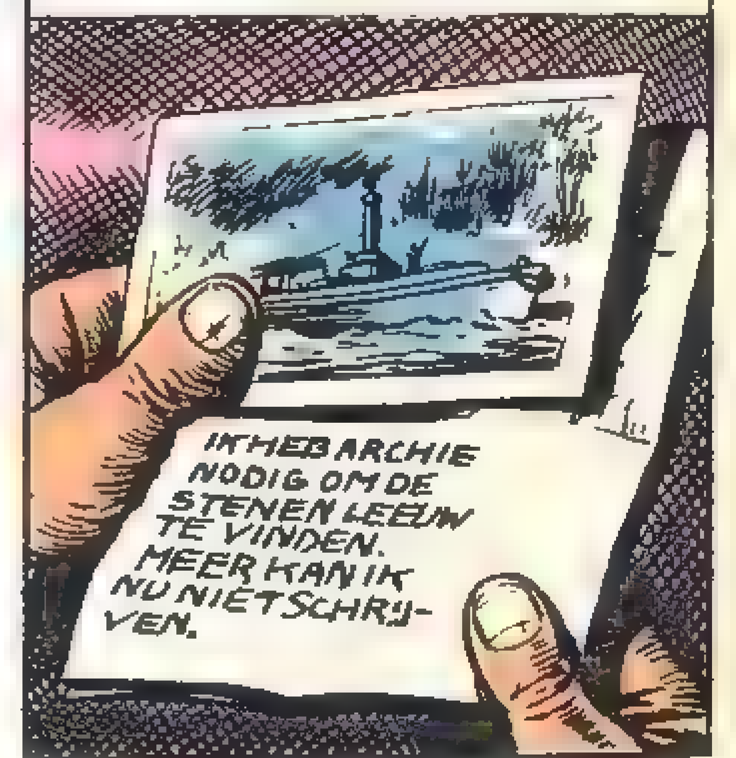

G. Karstens

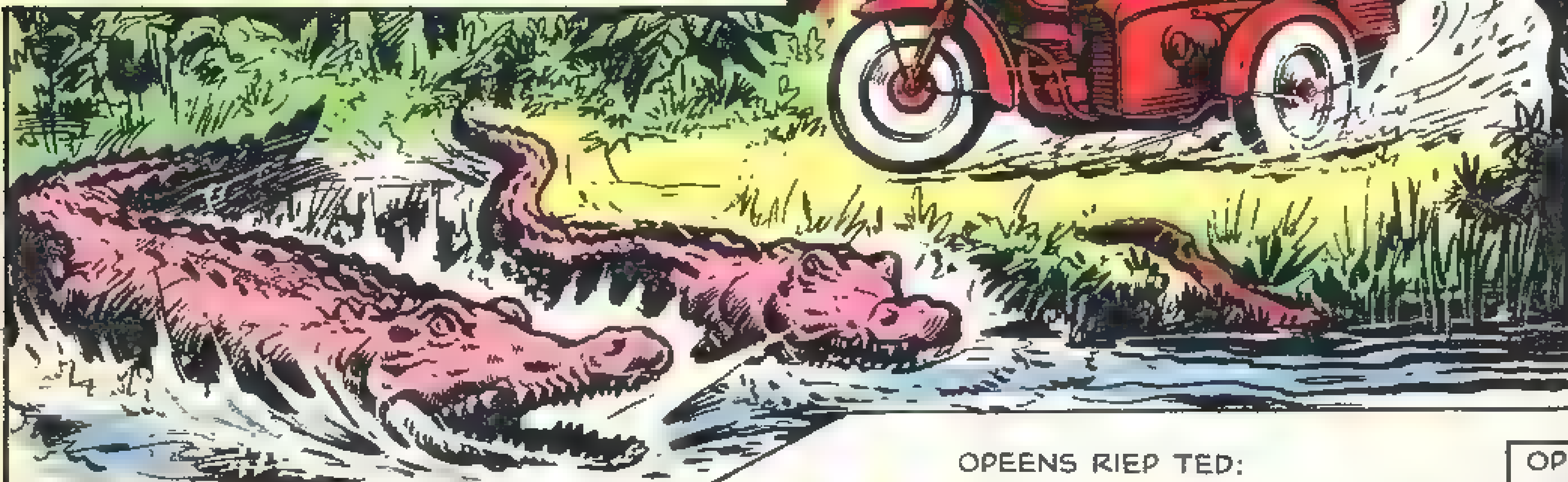
De man van staal

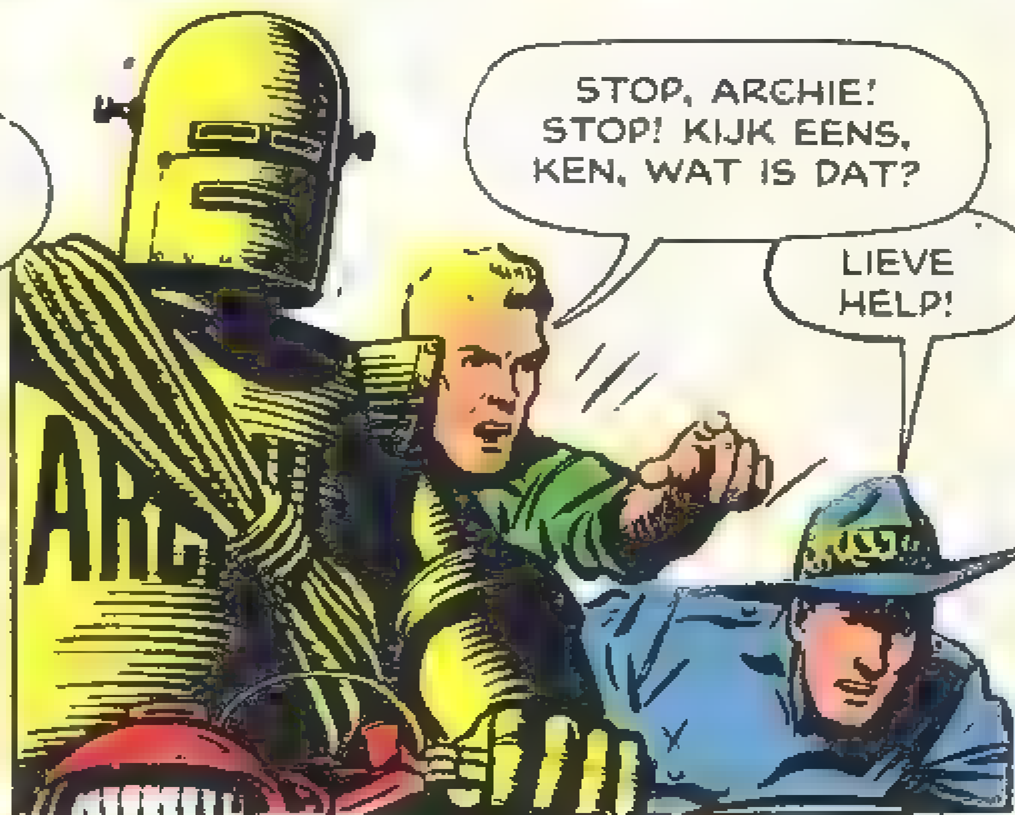

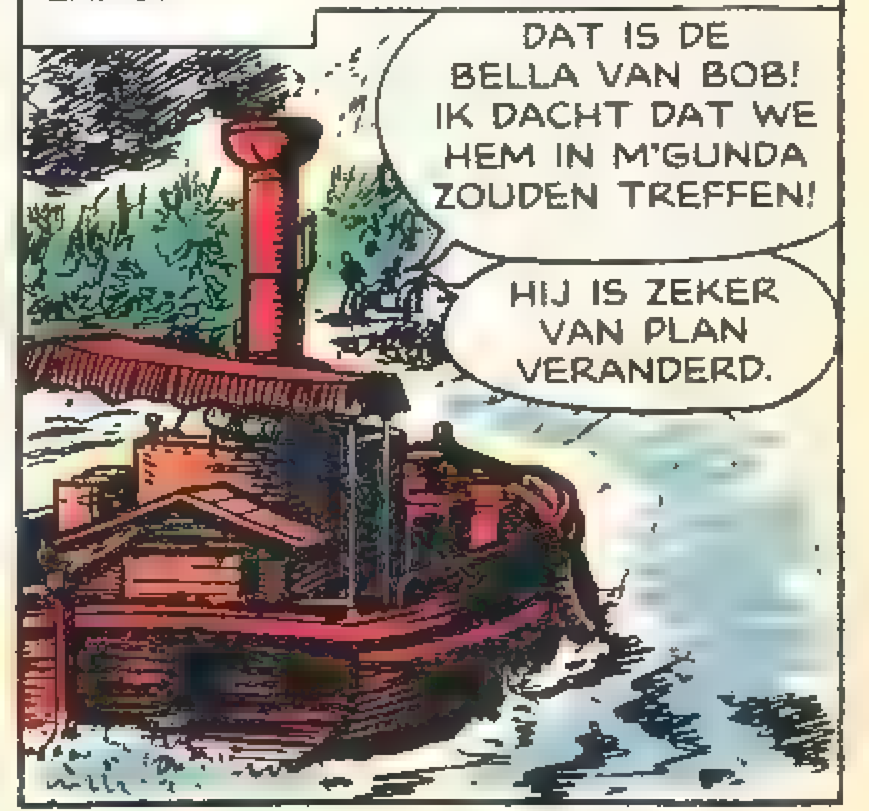

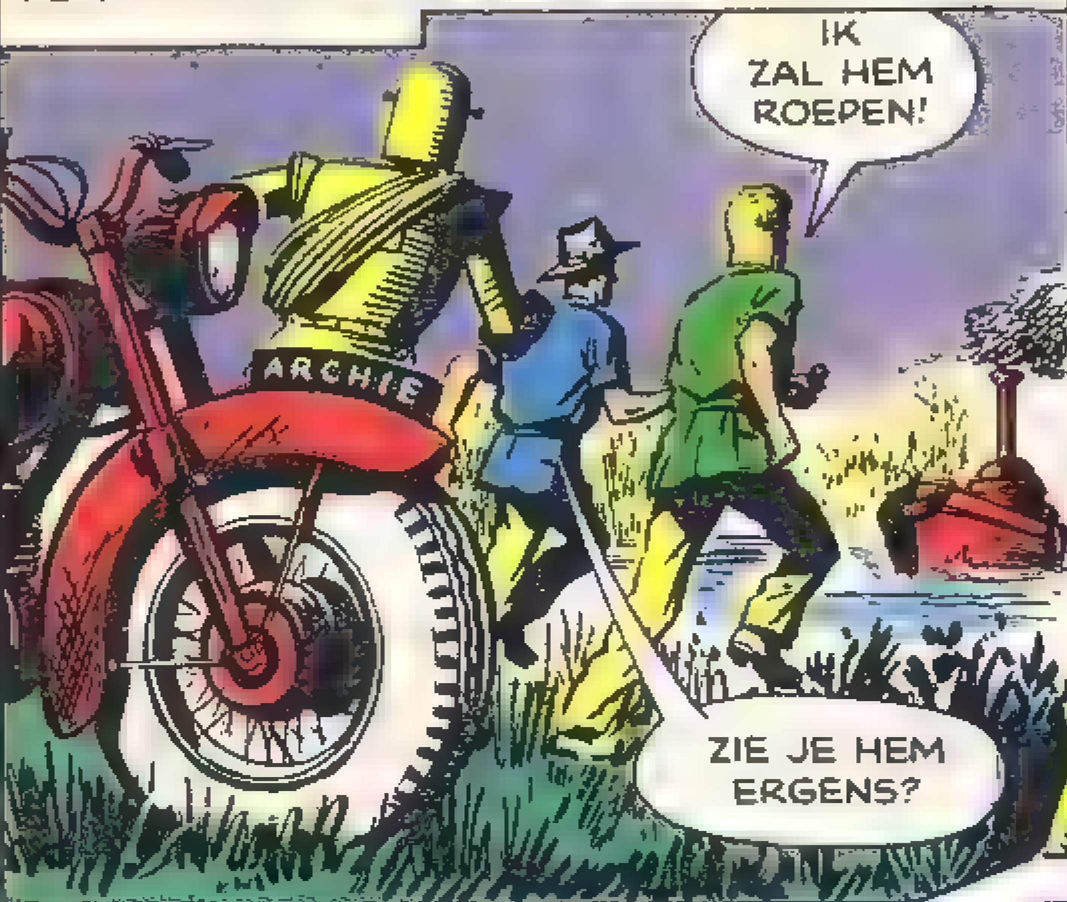

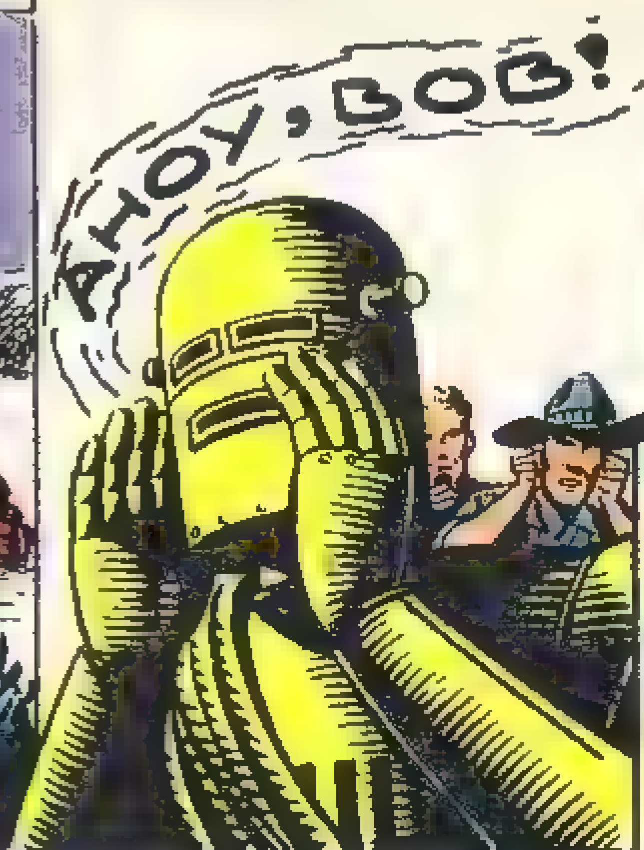
OPEENS RIEP TED:

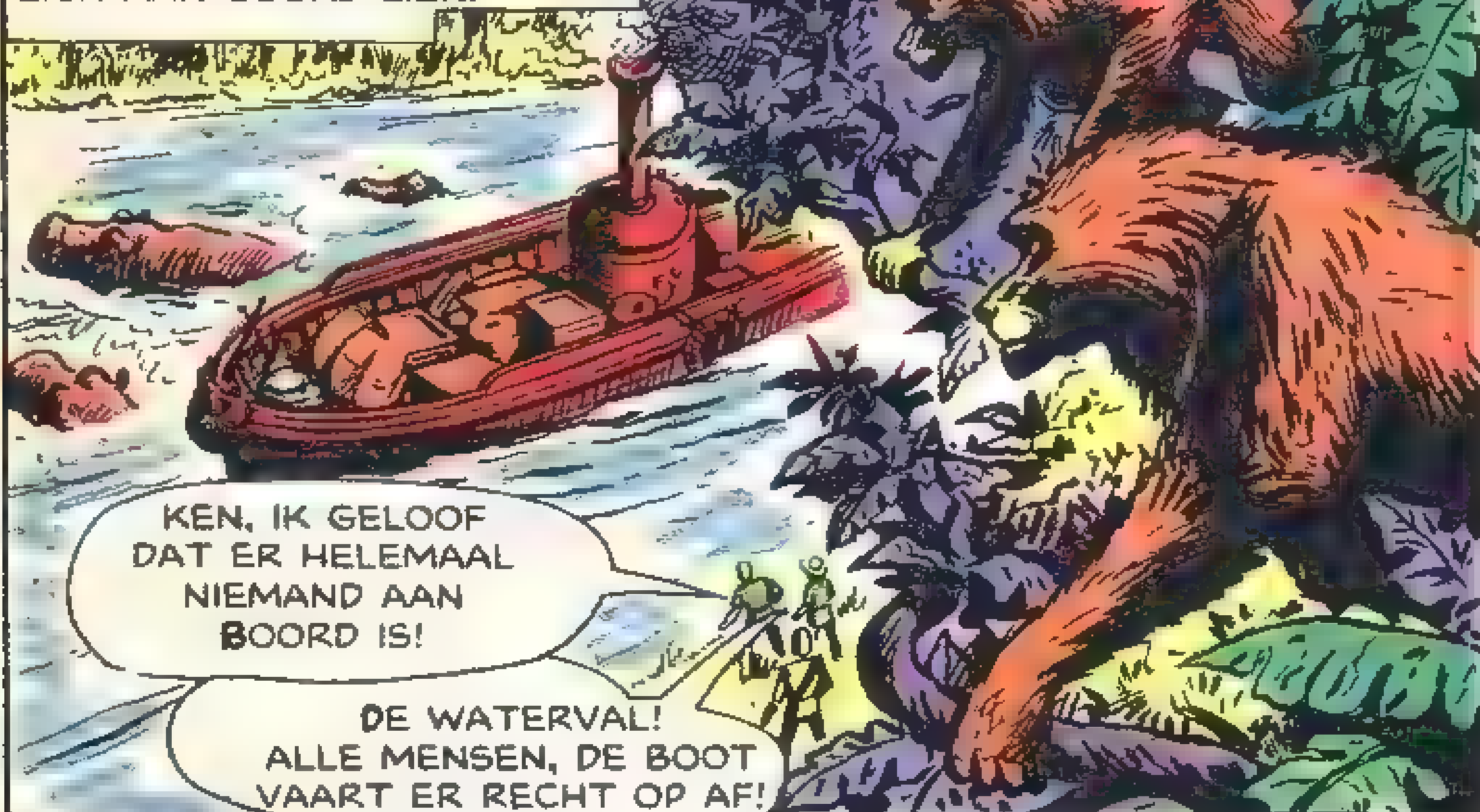

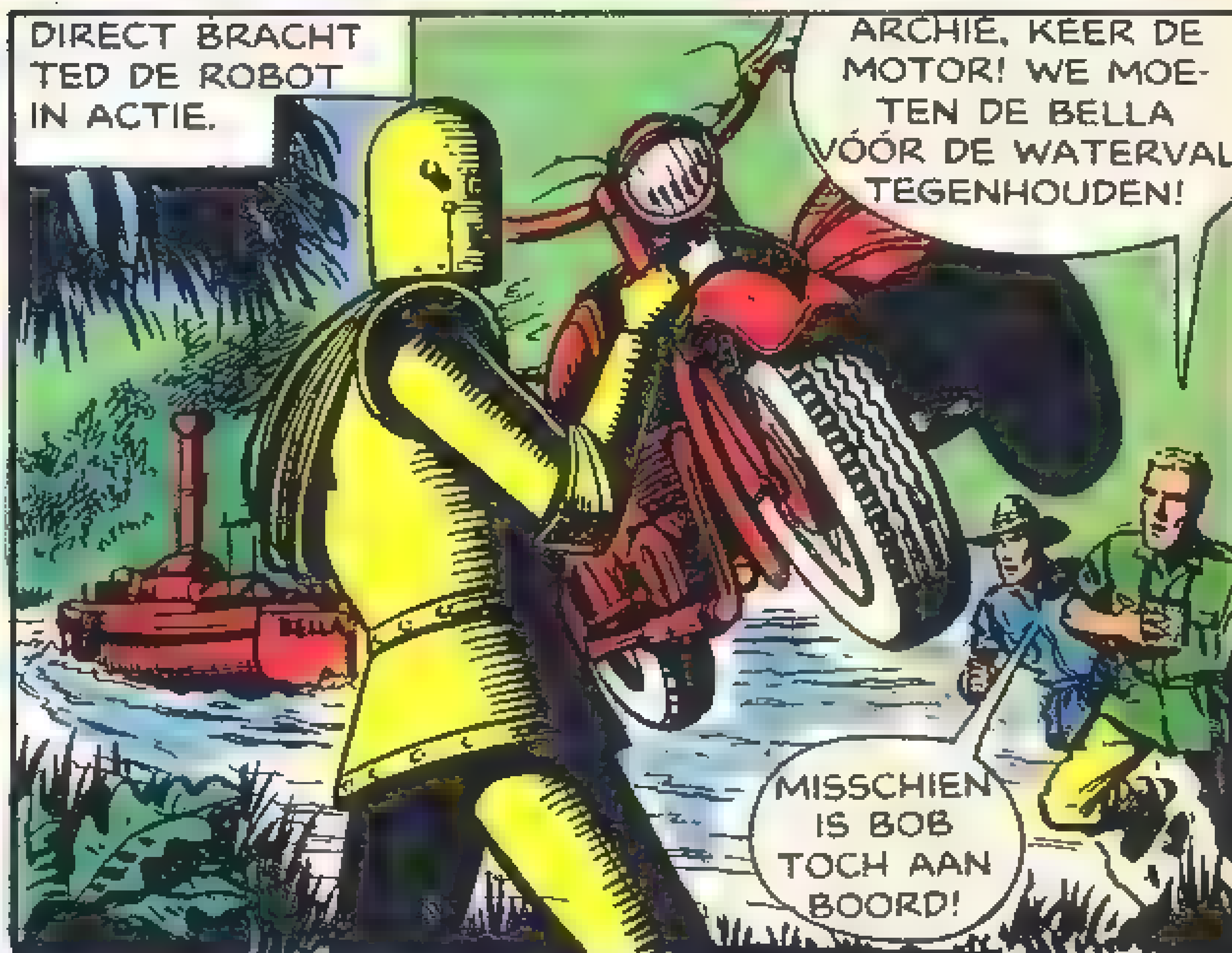

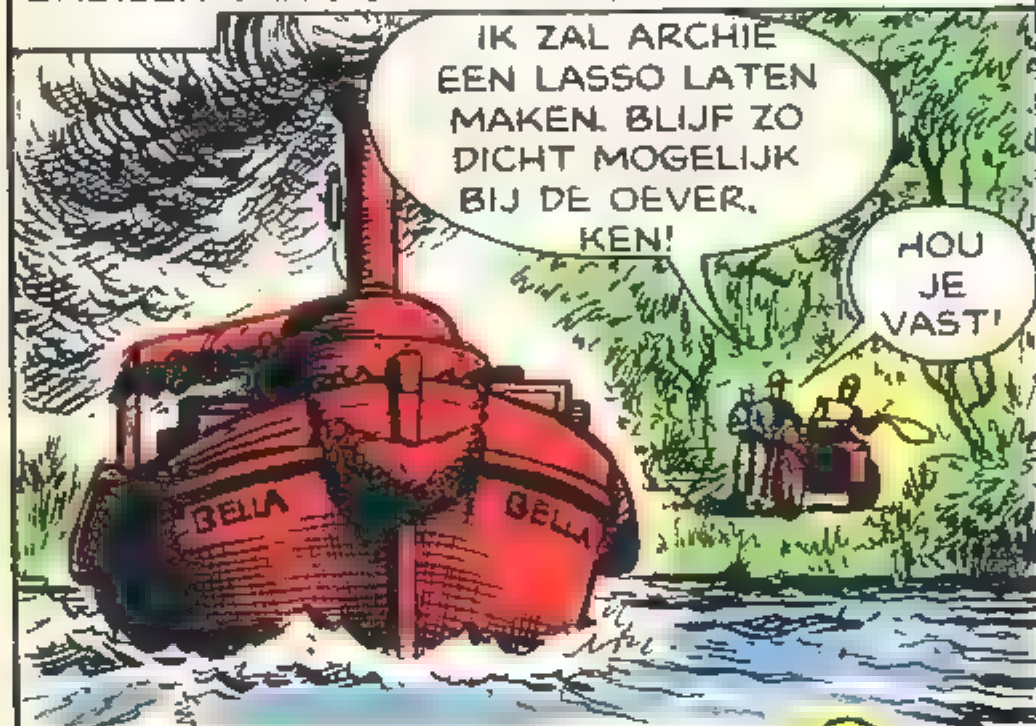

VLUG PAKTE TED DE MICROFOON EN STELDE DE LUIDSPREKER IN DE ROBOT IN WERKING.
IK ZAL HEM ROEPEN!
ARCHIE
ZIE JE HEM ERGENS?

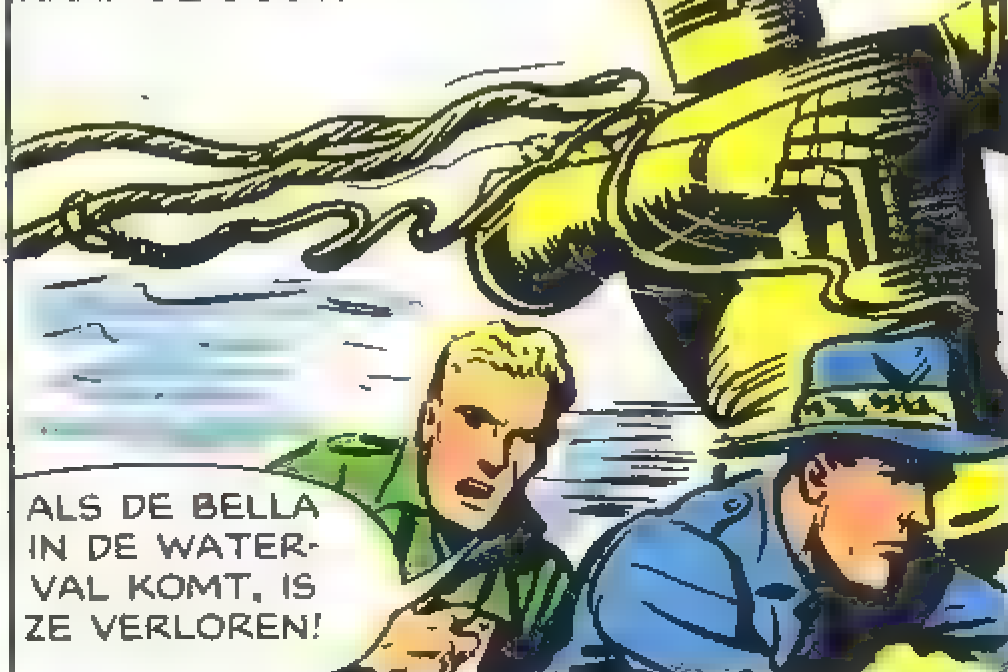

MET GALMENDE STEM RIEP ARCHIE:
AHOY, BOB!

MAAR ER KWAM GEEN ANTWOORD VAN HET SCHEEPJE.
KIJK NOU EENS, DE BELLA VAART GEWOON DOOR EN NIEMAND GEEFT ANTWOORD!
BELLA

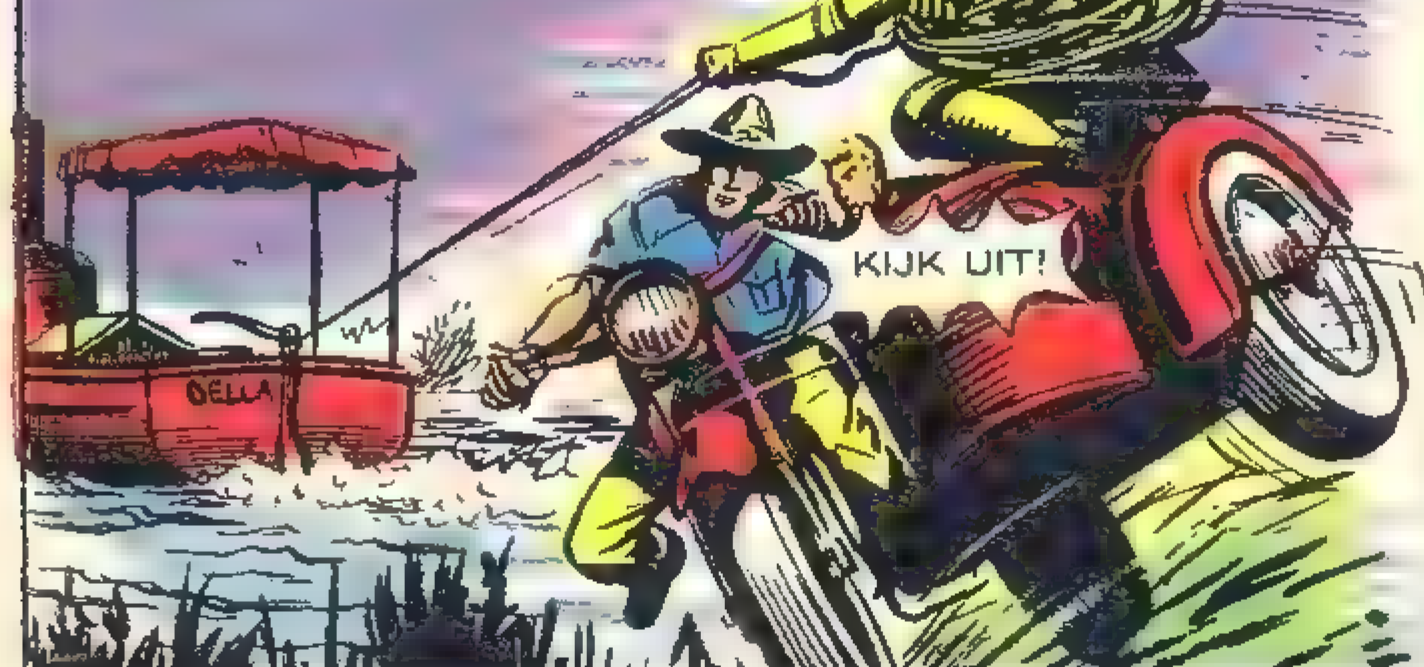

LANGZAAM TUFTE DE BELLA VERDER EN NIEMAND LIET ZICH AAN BOORD ZIEN.
KEN, IK GELOOF DAT ER HELEMAAL NIEMAND AAN BOORD IS!
DE WATERVAL! ALLE MENSEN, DE BOOT VAART ER RECHT OP AF!

DIRECT BRACHT TED DE ROBOT IN ACTIE.
ARCHIE, KEER DE MOTOR! WE MOETEN DE BELLA VÓÓR DE WATERVAL TEGENHOUDEN!
MISSCHIEN IS BOB TOCH AAN BOORD!

KEN SPRONG IN HET ZADEL EN BRULLEND STARTTE DE MOTOR. DICHTBIJ KLONK HET BRUISEN VAN DE WATERVAL.
IK ZAL ARCHIE EEN LASSO LATEN MAKEN. BLIJF ZO DICHT MOGELIJK BIJ DE OEVER, KEN!
HOU JE VAST!
BELLA
BELLA

GELEID DOOR TED WIERP ARCHIE DE LASSO NAAR DE BOOT.
ALS DE BELLA IN DE WATERVAL KOMT, IS ZE VERLOREN!

ARCHIE HAD GOED GEMIKT. DE LASSO VLOOG OM HET ROER.
GOED ZO, ARCHIE! EN NU MAAR TREKKEN!
VLUG! DE WATERVAL IS VLAKBIJ!

TOEN GEBEURDE ER IETS ONVERWACHTS. HET ZIJSPAN VAN DE MOTOR KWAM OMHOOG EN...
KIJK UIT!
BELLA

DE BELLA VOER DOOR EN ARCHIE WERD MEEGESLEEPT.
ONS PLAN MISLUKT, TED! DE BOOT VAART NAAR DE WATERVAL EN ZE SLEEPT ARCHIE MEE!

De schat van de duiker

Vervolg van blz. 3

als een stoomhamer en toen ik aan dek kwam, ging ik meteen tegen de grond. Hoe ik die boot weer in de haven heb gekregen, weet ik zelf niet, want ik was meer dood dan levend.

De volgende morgen liet ik de dokter komen en die vertelde me, dat ik nooit meer zou mogen duiken. Het had maar heel weinig gescheeld of het was gebeurd geweest met me en de eerste keer dat ik weer naar beneden zou gaan, zou ik waarschijnlijk nooit meer boven komen."

Ravet zweeg. Het spreken had hem moeite gekost en zijn voorhoofd was nat van inspanning.

„Wat gebeurde er toen verder, Ravet?" vroeg Gaston.

De duiker glimlachte verdrietig. „Het ergste komt nog," zei hij. „Niet alleen dat het me mijn gezondheid gekost had, maar het goud was ik ook kwijt. Ik had het niet aangedurfd om dat bij me te houden, begrijp je. Het was oorlog, moet je rekenen en je wist de ene dag niet wat er de volgende gebeuren kon. Ik besloot de boel naar een veilig plekje te brengen en de veiligste plaats die ik kon bedenken, was diep onder water. Daar bracht ik iedere avond mijn vangst naar toe."

„Onder water?" vroegen Gaston en Victor tegelijk.

„Ja," zei Ravet. „Ergens waar niemand het zou zoeken. Toen ik dat goud wilde verbergen, dacht ik meteen aan een plek die ik jaren geleden eens bij toeval had ontdekt. Het was een soort put in de zeebodem, zowat dertig meter diep. Je kon er door de rotsen bij komen, als je tenminste de ingang wist, en in de andere wand was een gat, waardoor hij met de zee in verbinding stond. Daar heb ik de boel ingegooid, op één staaf na. Die heb ik verkocht en ik kreeg er genoeg voor om er verscheidene jaren van rond te komen."

„En ligt alles daar nu in die put?" vroeg Victor.

„Nog steeds," bevestigde de duiker, „tenzij iemand het gevonden heeft, maar dat is bijna onmogelijk."

„Goeie genade," zei Gaston, „had je dan geen andere plaats kunnen bedenken?"

„Waarom? Ik wist toch niet vooruit wat me zou overkomen? In het begin dacht ik dat het allemaal wel mee zou vallen. Ik hoopte dat ik weer een beetje op zou knappen, maar die dokter had het maar al te goed gezien. Toen dat geld van die staaf op was, moest ik een baantje zoeken, maar ik mocht me beslist niet inspannen en meestal was ik dan ook zonder werk. Het was om dol te worden. Daar in die put lag meer dan ik ooit zou kunnen uitgeven en ik zwierf soms rond zonder dat ik een frank op zak had. Soms was ik zo wanhopig dat ik erover dacht om iemand in vertrouwen te nemen, maar ik was altijd bang dat ze me zouden bedriegen en dat zou nog erger zijn geweest."

„En ons wil je het wel vertellen?" vroeg de beeldhouwer.

Ravet knikte. „Eéns moet ik het erop wagen," zei hij. „Ik weet nu wel dat ik nooit meer beter zal worden, maar als ik goed verzorgd word, kan ik misschien nog jaren leven.

Als jullie meedoen, hoef ik maar een derde te hebben van wat er ligt. De rest kun je delen."

Gaston schudde zijn hoofd. „Ik ben bang dat we je niet kunnen helpen, Ravet. Ik zou best wat geld willen hebben en Victor waarschijnlijk ook, maar dat goud is net zo min van jou als van ons. Dat zou diefstal zijn, waarde heer."

De duiker hief zijn hoofd op. „Ik ben blij dat je dat zegt," zei hij. „Nu weet ik dat ik me niet vergist heb. Jij zult me beslist niet bestelen."

„Dat zal ik zeker niet," zei de beeldhouwer. „Ik zei toch al dat ik er niet aan meedoe?"

„En als het een eerlijke zaak was?"

„Dan wel, al was het morgen."

„Goed," zei Ravet, „luister dan. Je begrijpt dat dat goud verzekerd was, niet-waar? Ik heb er eens voorzichtig naar geïnformeerd. Lloyds in Londen, waar die lading verzekerd is, betaalt twintig procent van de waarde aan degene die de zaak terugbrengt. Wel, ik heb uitgerekend, dat er voor ongeveer drie miljoen frank in die put ligt."

„Drie miljoen," fluisterde Victor. „Dat is. . . dat is voor ons ieder tweehonderd-duizend franks!"

„Drommels!" zei Gaston. „Daar wil ik wel een paar natte voeten voor halen."

„Je doet dus mee?" vroeg Ravet verheugd.

„Dat doe ik," beaamde de beeldhouwer, „maar alleen als we dat goud aan de verzekering overdragen."

„Dat is afgesproken. Wanneer kan het gebeuren?"

„Over anderhalve week, als Victor vakantie heeft. Die boel heeft er nu zeventien jaar gelegen en een week meer of minder zal er ook wel niet op aan komen."

„Geef me dan een potlood en een stuk papier," verzocht Ravet.

Gaston gaf hem het gevraagde en de duiker zette een aantal lijnen neer, waarop hij een aan zee gelegen punt met een dikke cirkel omlijnde.

„Kijk," zei hij, „dit is Marlon, een heel klein plaatsje ten zuiden van Agde; daar moet je naar toe. En deze dubbele lijn is de weg naar zee. En daar rechts heb je een zijpad. Zie je het? Het is heel smal en nauwelijks te berijden en daarom wordt

het heel zelden gebruikt. Hoogstens komt er een enkele wandelaar. Aan de rechterkant, tussen het pad en de zee, zijn de rotsen. Je bent ongeveer even groot als ik, Gaston. Dat zal je van pas komen, want het is vrij moeilijk te vinden.

Van Marlon vandaan neem je dus de grote zeeweg tot je bij het pad komt. Dat ga je op en dan doe je honderddertig passen, maar vergeet niet dat je aan de rechterkant moet lopen. Goed onthouden: honderddertig passen. Als je dan stilstaat en je kijkt naar de rots, dan moet je daar op ooghoogte een getal zien. 1944 staat er, met een streep eronder. Dat heb ik er zelf ingekrast."

„Honderddertig passen," herhaalde Gaston. „En dan, Ravet? Wat moet ik dan doen?"

„Dan klim je naar boven," zei de duiker. „Dat gaat gemakkelijk genoeg, want steil is het daar niet. Boven zul je een opening zien, zowat driekwart meter in het vierkant. Daar moet je doorheen. Het lijkt misschien heel ingewikkeld, maar je zult zien dat het nogal meevalt. Heb je weleens gedoken?"

„Een keer of wat," zei Gaston. „Een paar jaar geleden ben ik eens met vrienden naar de Rivièra geweest. Die hadden zo'n ding."

„Prachtig," zei Ravet, „dan weet je tenminste hoe dat werkt. Maar wees voorzichtig, vriend. Als je dat mooie gele goud daar ziet liggen, denk dan vooral aan Ravet. Een duiker die zijn leven liefheeft, mag nooit haast hebben."

„Dat heb ik begrepen," antwoordde de beeldhouwer. „Probeer nu nog wat te slapen, Ravet. Daar zul je van opknappen."

De zieke sloot zijn ogen en Gaston ging verder met zijn werk aan de steen.

Victor was minder kalm. Hij had helemaal geen zin meer om aan het beeldje te werken en wilde precies weten wanneer ze zouden gaan en hoe ze het allemaal zouden aanpakken.

„Daar moet je niet zoveel over praten, jong," zei Gaston. „Al vonden we niets, dan zou het me geen snars kunnen schelen. Het is natuurlijk prettig om geld te hebben, dan kun je tenminste rustig werken aan de dingen die je zelf graag wilt maken. Maar als je jong bent en gezond, dan kom je er zo ook wel."

„Nou ja," zei Victor verlegen, „ik . . ."

„Stil maar," zei Gaston, „het is al in orde. Pas maar op dat je klei niet droog wordt."

Ravet sliep toen Victor naar huis ging. De volgende dag zat hij in Gastons leunstoel een krant te lezen en voelde zich al een stuk beter, maar de dokter, die Gaston toch maar had laten komen, zei dat hij heel voorzichtig moest zijn en dat hij de eerste weken beslist geen trappen mocht lopen.

Gaston had met madame Gobali afgesproken dat Ravet zo lang op zijn kamer zou blijven wonen en dat zij voor hem zou zorgen als ze weg waren.

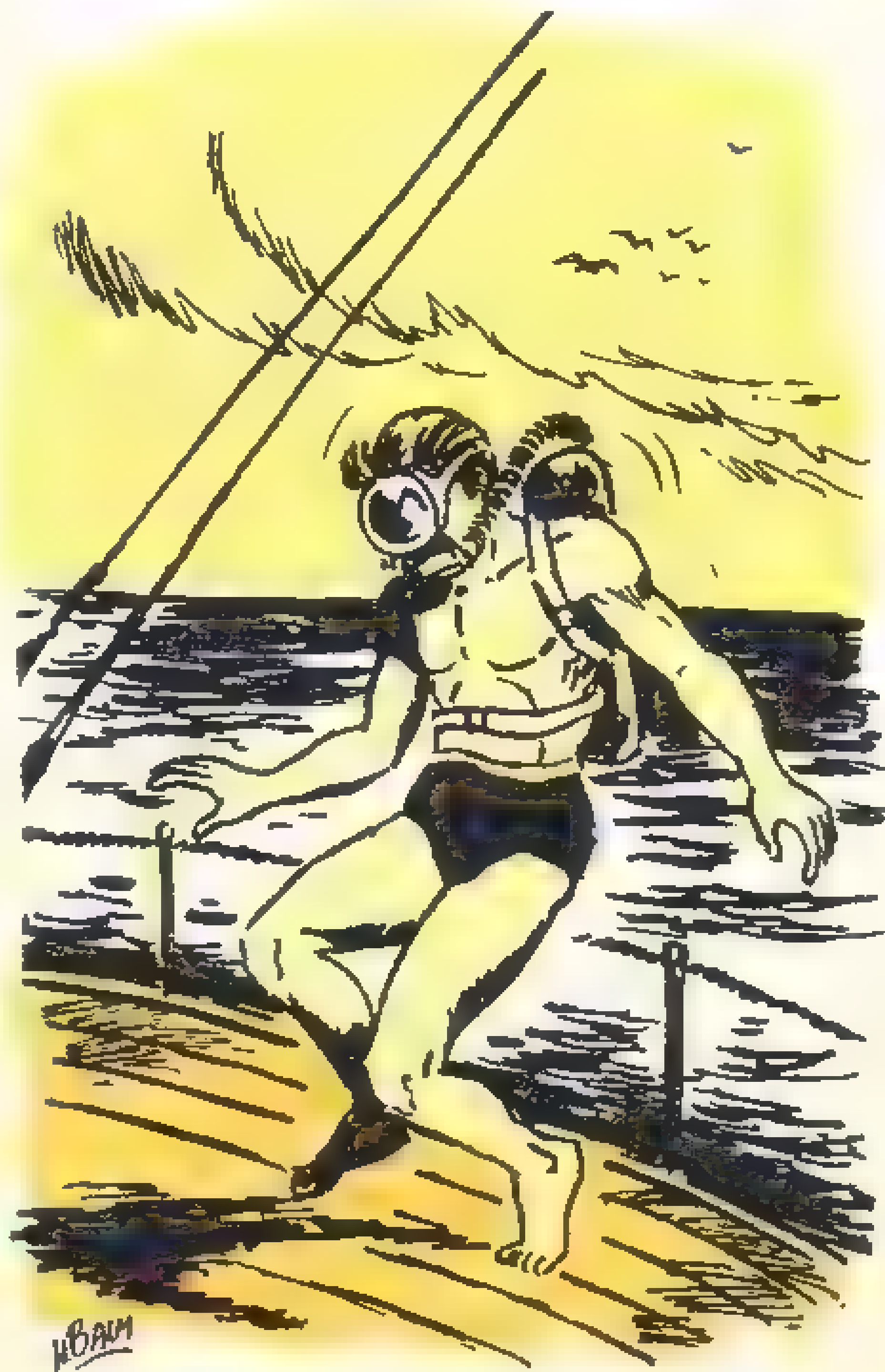
Zo kwam de dag dat Victor en Gaston ieder met een rugzak om, vroeg in de morgen het huis in de Martelaarsstraat verlieten. Ze namen de bus naar een van de buitenwijken en nog geen uur later kregen ze hun eerste lift.

De dag daarop bereikten ze Agde en na enig zoeken vond Gaston een sportwinkel, waar hij twee aqualongen kon huren en een krachtige lantaarn, die met een band om het hoofd kon worden bevestigd. Een lang touw en een stevig metalen mandje voltooiden zijn uitrusting. Daarna bracht een hobbelende bus hen tussen de bloeiende velden door naar Marlon.

Het was een klein dorp, waar bijna geen toeristen kwamen en waar niemand haast scheen te hebben. In een oud hotelletje aan het kerkplein huurden ze een kamer. Victor was er het liefst meteen op uit gegaan, maar Gaston zei dat hij eerst zijn gemak eens wilde nemen, want hij wilde goed fit zijn voor dat karweitje.

Ze slenterden wat in de omgeving rond en gingen vroeg naar bed, maar Victor had moeite om in slaap te komen. Zonder één seconde onderbreking klonk van buiten het doordringende sjirpen van ontelbare krekels, dat met het ondergaan van de zon was begonnen en dat voort zou duren tot het moment, dat zij weer boven de kim kwam. Tevergeefs draaide Victor zich van zijn ene zij op de andere. Hij dacht aan het avontuur dat hun wachtte en verwenste de krekels, die hem uit zijn slaap hielden. Eindelijk dommelde hij in, maar toen Gaston hem de volgende morgen wekte, was hij nog huiverig van de slaap en het liefst was hij nog uren blijven liggen.

. . . en toen ik aan dek kwam, ging ik meteen tegen de grond.

Nadat ze beneden wat hadden gegeten, verlieten de twee vrienden beladen met hun uitrusting het hotelletje. Op de grote zeeweg, die langs het dorp liep, zoefde een lange rij auto's hen op weg naar het zuiden voorbij, maar zodra ze de zijweg insloegen, hoorden ze alleen nog maar de geluiden van een paar zeevogels, die laag over het strand scheerden.

Gaston was rechts gaan lopen en telde mompelend zijn stappen. „Honderdachtentwintig," zei hij plotseling hardop. „Honderdnegenentwintig. . . honderddertig!" Hij bleef staan en zijn ogen gleden over de rotsen. „Het was toch honderddertig, nietwaar?" vroeg hij. „Ravet zei toch. . ."

„Hier!" riep Victor, die een paar passen was doorgelopen. „Kijk maar, hier staat het."

Gaston ging naar hem toe en zag de vier cijfers met een streep eronder, die blijkbaar moeizaam in het harde gesteente waren gegrift. „Waarachtig," zei hij, „daar heb je het. Vooruit, Vic, naar boven."

Ze klauterden tegen de rotsen op en bijna direct toen ze boven waren, zagen ze de opening, die Ravet hun had beschreven. Het gesteente had de vorm van een ruwe trap en toen ze eenmaal binnen waren, kostte het weinig moeite om beneden te komen.

Er streek een kille luchtstroom langs hen heen, die er duidelijk op wees dat de grot meer dan één toegang moest hebben, en een lucifer, die Gaston aanstreek, woei onmiddellijk weer uit. Hij knipte de duikerlamp aan en trok de band over zijn hoofd. Een heldere lichtbundel bescheen het inwendige van de grot. Voor hen strekte zich een plateau uit, dat slechts enkele meters breed was en maar weinig langer, en daarachter lag de put, waarover Ravet had gesproken.

De oppervlakte van het water, die ongeveer twee meter onder het plateau lag, was buitengewoon helder en toen Gaston scherper keek, zag hij dat zich even onder water in de achterwand van de rots een opening bevond, waardoor de put met de zee in verbinding stond.

„We moesten maar eens aan de slag gaan," stelde hij voor. Hij deed zijn overhemd en broek uit en huiverde even toen hij alleen in zijn zwembroekje op de kille rotsbodem stond. Zorgvuldig gespte hij de aqualong op zijn rug en legde de dubbele luchtslang over zijn schouders. Vervolgens deed hij de duikbril voor zijn ogen en duwde het mondstuk voor de luchttoevoer tussen zijn tanden. Langzaam draaide hij de regelaar open en met een zacht gesis liep de lucht uit de cilinder door de aanvoerleiding.

„Akkoord," zei de beeldhouwer, „ik ga het proberen, Vic. Als ik met de lamp

knipper, heb ik het mandje nodig." Hij liet zich langzaam in het water zakken en toen zijn lichaam wat aan de koude gewend was, liet hij zijn handen los en zakte loodrecht naar de diepte.

Victor zag het licht van de lantaarn langzaam onder water verdwijnen tot het, veel flauwer nu, op dezelfde plaats bleef. Grote luchtbellen verschenen aan de oppervlakte, waar ze met een zacht geluid uiteenspatten. Dicht boven de bodem van de put bewoog het licht nu langzaam heen en weer. Dan ging het, met driftige flitsen, driemaal uit en aan. Victor plonsde het mandje in het water en keek het na terwijl het naar de diepte dwarrelde. Hij zag de schim van een arm, die het opving, en wikkelde het touw stevig om zijn pols. Opnieuw begon het licht te bewegen en even later werd er tweemaal aan het touw getrokken.

Victor begon het in te halen. Met driftige rukken trok hij het op en toen het mandje boven water kwam, scheelde het weinig of het onverwachte gewicht deed hem zijn evenwicht verliezen.

Er lagen zes dofgele staven in, elk ongeveer zo groot als een roggebrood, maar vele malen zwaarder. Victor legde ze op het plateau neer en terwijl hij het mandje weer in de put liet zakken, was hij zijn opwinding nauwelijks meester. Het was dus waar wat Ravet verteld had. Het was werkelijk zo. Niet dat hij aan het verhaal van de duiker getwijfeld had, maar nu zag hij het dan toch met zijn eigen ogen. Zes glanzende staven goud zag hij, die elk vele duizenden franken waard waren.

En alweer werd er aan het touw gerukt. Weer kwamen er zes van die gele staven naar boven. Tot vijf maal toe ging dat door, toen bleef het touw slap hangen en het licht van de duiklantaarn steeg langzaam naar de oppervlakte.

Gaston hees zich op het plateau, deed zijn uitrusting af en begon zich rillend droog te wrijven. „Verdraaid koud daarbeneden," zei hij. „Ik ben tot op mijn botten verkleumd."

„Dat moet wel," zei Victor. „Er komt hier geen straaltje zon naar binnen. Hoe ging het anders?"

„Gesmeerd. Ik heb de boel zo maar voor het oprapen. Kom mee, jong, dan gaan we een half uurtje in de zon lopen. Daar heb ik al die tijd naar verlangd."

„En dan mag ik zeker eens naar beneden, hè?" polste Victor.

„Ik denk er niet aan," zei Gaston. „Stel je voor dat er iets misgaat. Nee, Vic, dat gebeurt niet."

„Wat moet er nou misgaan?" zei Victor teleurgesteld. „Je hebt toch zeker niet voor niets twee van die dingen meegenomen?"

„Die tweede heb ik voor reserve. Als er met deze iets gebeurt, kan ik tenminste verder. Maar jij gaat niet naar beneden, daar hoef je beslist niet over te denken."

Hij klauterde naar boven en stak zijn hoofd door de opening. „Oké, Vic. Kom maar."

Ze liepen het pad af en nadat ze beneden, aan de kust, een tijdlang gezond hadden, gingen ze terug naar de grot.

Nog twaalf keer haalde Victor het mandje naar boven en toen Gaston eindelijk zelf weer verscheen en verklaarde dat hij er voor die dag meer dan genoeg van had, lag er op het plateau een stapel goudstaven, die tot boven zijn knieën reikte.

„Hoe wou je dat allemaal meenemen?" vroeg Victor.

„Meenemen? We nemen niets mee. De kans dat iemand het hier vindt, is zo klein, dat we het er maar op zullen wagen."

„En als we alles boven hebben?"

„Maak je daar maar geen zorgen over," stelde Gaston hem gerust. „Als de zaak voor elkaar is, dan huren we een vrachtwagentje en brengen de boel regelrecht naar de bank in Agde. En als dat gebeurd is, sturen we een telegram naar de verzekering en gaan rustig op het strand liggen tot ze hier zijn."

„Hoe lang zou dat nog duren?" wilde Victor weten.

Gaston grinnikte. „Word je nu al ongeduldig? Nou, maak je maar geen zorgen. Overmorgen is het zo ver. En zorg nu dat je boven komt, jongeman. Ik heb voor vandaag lang genoeg in dit koude hol rondgeploeterd."

Die nacht deden de krekels weer onverminderd hun best, maar ditmaal sliep Victor dwars door hun rumoer heen en de volgende dag verdubbelde hij de gouden stapel in de grot.

„We raken er aardig doorheen," zei Gaston, toen ze die avond naar het hotel teruggingen. „Ik denk dat er nog hooguit een stuk of veertig liggen. We moesten morgen eerst maar eens op dat wagentje uitgaan."

Omdat Gaston in het kleine dorp geen argwaan wilde wekken, namen ze de volgende morgen de eerste bus naar Agde, waar ze bij een garage een stevige bestelwagen huurden, die aan de achterkant kon worden afgesloten. Hoewel het autootje tamelijk smal was, konden ze er nauwelijks mee het pad op. Heel behoedzaam stuurde Gaston het tussen de rotsen door en een eind voorbij de plaats, waar ze naar boven moesten, zette hij het neer.

Binnen, in de klamme kilte van de grot, hing hij de aqualong op zijn rug. „Koud, jò," zei hij rillend. „We moeten maar hard voortmaken, anders krijg ik nog reumatiek van dit verwenste hol. Nou, tot straks." Hij deed het mondstuk tussen zijn tanden en even later begeleidde een stroom van luchtbellen zijn tocht naar de diepte.

Even later kwam er een ruk aan het touw en nog een. Victor haalde op en stapelde de inhoud op het plateau. Weer zakte de mand en ditmaal duurde het iets langer eer het sein kwam. De voorraad begon te minderen. De mand leek zwaarder deze keer en Victor moest zich inspannen om hem op de kant te krijgen.

Twee... vier... zes... En nóg twee lagen erin. Hij had blijkbaar haast, daarbeneden. Oké, Vic, opschieten dus.

Victor legde de zevende staaf bij de andere en wilde ook de laatste uit het mandje nemen. Op dat moment schoot het touw van zijn pols en terwijl hij met zijn ene hand de staaf probeerde te pakken, greep hij met de andere naar het mandje. Hij slaagde er nog juist in het te pakken, maar tot zijn grote schrik gleed de zware metalen staaf uit zijn vingers en plonsde in het water.

Onmiddellijk begreep Victor het gevaar. Hij gaf een schreeuw om Gaston te waarschuwen, maar daarbeneden kwam er geen enkele verandering in de rustige bewegingen van de lamp en intussen schoot de zware staaf met steeds grotere snelheid naar de diepte. Een ogenblik zag Victor hem glanzen in het licht. Dan zwaaide de lantaarn met een ruk opzij en doofde.

„Gaston! Gaston!" Victor schreeuwde het uit, maar de echo van zijn kreten was het enige antwoord dat hem bereikte. Hij boog zich over de put. Gelukkig, het allerergste was tenminste niet gebeurd. Grote luchtbellen stegen met regelmatige tussenpozen naar de oppervlakte; Gaston ademde dus nog. Maar hoe lang zou dat duren? Hoe lang zou hij het nog uithouden in dat koude water?

In het halfdonker tastte Victor achter zich en zijn hand raakte het kille metaal van de reservelong aan. Hij hees het zware apparaat op zijn rug en slaagde er met veel moeite in het te bevestigen. Daarna legde hij de luchtslangen over zijn schouders, precies zoals hij het Gaston had zien doen. Een bril had hij niet; dan

Hij deed het mondstuk tussen zijn tanden en even later begeleidde een stroom van luchtbellen zijn tocht naar de diepte.

maar zonder. Hij nam het mondstuk tussen zijn tanden en nadat hij had uitgeademd, draaide hij voorzichtig de regelaar open. De zuurstof siste door het mondstuk en deed hem een ogenblik naar adem snakken. Snel draaide Victor het kraantje iets terug en toen de toevoer geringer werd, merkte hij, dat hij normaal kon ademen.

Het touw! ging het door hem heen. Bijna zou hij dat nog vergeten hebben. Hij legde het uiteinde op een veilige afstand van de put en stapelde er een groot aantal staven op, zodat het stevig verankerd lag. Daarna zette hij het mandje over de rand en liet het voorzichtig vieren.

Nu moest het gebeuren. Hij wierp een laatste blik op de uitgang van de grot, die hem van de warme, zonnige buitenwereld scheidde. Daarop ging hij naar de put, greep de rand beet en zette zich af. Terwijl hij in het koude water zakte, voelde hij hoe hij langzaam om zijn as begon te draaien, maar toen hij zijn bovenlichaam iets naar voren boog, kwam hij vanzelf weer rechtop. Hij duwde het touw opzij, dat met kracht langs zijn heup schuurde. Hoog boven hem was een flauwe streep daglicht, dat door de opening in de achterwand naar binnen viel, en om hem heen, zo dichtbij dat hij ze kon aanraken, waren de kille wanden van de schacht.

Plotseling stuitten zijn voeten op iets zachts en met een huivering van schrik begreep hij dat het Gaston was. Hij stapte opzij en vond het mandje, dat hij haastig begon los te maken. Het gewicht van het goud had het touw stevig aangetrokken en het water maakte de knoop nog onhandelbaarder. Telkens weer verloren zijn vingers hun houvast en het duurde eindeloos eer hij erin slaagde het touw los te krijgen.

Victors oren suisden onder de druk van dertig meter water en het zout beet in zijn ogen. Hij kneep ze dicht, waardoor de pijn wat minder werd, maar tegen de kou, die tot in het binnenste van zijn lichaam scheen door te dringen, was hij machteloos.

Hij trok het touw onder Gastons middel door en legde er een dubbele knoop in, die hij stevig aantrok. Daarop haalde hij diep adem en zette zich krachtig af. Terwijl zijn borstkas zich uitzette, werd de opwaartse druk van het water groter en zonder moeite bereikte hij de oppervlakte. Hij trok zich op de kant en deed haastig de aqualong af. Vervolgens greep hij het touw en begon het behoedzaam in te palmen.

Hoewel Gaston vrij fors gebouwd was, kostte het Victor weinig inspanning om hem naar boven te krijgen, maar toen de bewegingloze gestalte eenmaal boven water kwam, had hij al zijn kracht nodig om hem op het droge te krijgen.

Zodra Gaston op het platform lag, ontdeed Victor hem van zijn uitrusting. „Gaston," zei hij angstig, „hoor je me, Gaston?"

Er kwam geen antwoord.

Victor zocht de badhanddoek op en begon stevig te wrijven. Gastons huid tintelde onder de ruwe aanraking en plotseling bewoog hij zich. „Mijn kop," kreunde hij. „O, mijn kop."

„Gaston!" juichte Victor. „Hoor je me nu?"

De beeldhouwer streek over zijn hoofd en richtte zich duizelig op. „Waarom schreeuw je zo?" vroeg hij. „Wat is er gebeurd? Au, ik heb iets. Wat is er met me?"

„Het is je hoofd," zei Victor. „Er is een staaf naar beneden gevallen. Wees alsjeblieft niet kwaad op me, Gaston. Het ging zo vlug dat ik hem niet meer pakken kon."

„Een staaf goud," mompelde de beeldhouwer. „Dat was het dus. Allemachtig, wat heb ik het koud." Nog half versuft klom hij naar boven en wrong zich moeizaam door de opening. Buiten ging hij plat op de rotsen liggen en liet de zon met welbehagen op zijn lichaam schijnen.

„Hoe voel je je nu?" vroeg Victor.

„Gaat wel. Nog een beetje draaierig. En het doet knap pijn hier." Hij streek met zijn hand door zijn haar en toen hij hem terugtrok, zat er een donkere streep bloed aan zijn vingers. „Ik geloof dat ik een beetje gekneusd ben," stelde hij vast.

„Hoe gebeurde het eigenlijk?"

„Het kwam door het touw," zei Victor. „Ik kon het echt niet helpen. Het gleed van mijn pols en toen ik het wilde grijpen, schoot die staaf uit mijn vingers. Wees maar niet kwaad op me, Gaston. Je weet niet half hoe ik in angst heb gezeten. Ik zou voor geen geld nog eens naar beneden durven."

„Naar beneden?" zei de beeldhouwer. „Goeie genade, daar had ik nog niet eens aan gedacht! Jij hebt me er dus uitgehaald, hè? Je bent dus helemaal in je eentje naar beneden gegaan, hè Vic?"

Hij greep Victors hand en drukte die stevig. „Dank je, Vic," zei hij. „Je bent een verdraaid dappere kerel. Weet je dat ik zelf bang was toen ik voor het eerst in die put ging? En ik had weleens eerder gedoken en ik had zelfs een lamp bij me."

Victor kreeg een kleur. „Voel je je al wat beter?" vroeg hij haastig. „We gaan vandaag toch niet verder, hè?"

Gaston stond op en strekte zijn armen boven zijn hoofd. „Kom mee," zei hij, „dan gaan we het wagentje halen. Ik ben verdraaid blij dat ik nog leef, zie je, en al lagen er nog duizend goudstaven in die put, dan liet ik ze rustig liggen. Wat we daarboven hebben, is meer dan genoeg en wie de rest eruit wil halen, die gaat zijn gang maar, maar het zal lang duren eer ze mij weer onder water zien!"

Twee dagen later gingen ze met de trein terug naar het atelier in Parijs. Het goud was veilig opgeborgen in een kluis van de bank in Agde en niemand zou eraan kunnen komen. Terwijl Gaston achteroverleunde in de kussens, zei hij met een zucht: „Zo, Vic, dat was dat, jong. Als we thuis zijn, schrijf ik meteen een brief aan Lloyds in Londen. We zullen dan wel gauw ons vindersloon krijgen en dan is de zaak rond. En" — hij klopte de jongen op zijn schouder — „dan gaan we weer gewoon verder met ons werk. De toekomst ziet er voor mij en voor jou goed uit. Je zult nu meer kunnen leren, je zult kunnen gaan studeren waar je maar wilt. Maar onthoud één ding goed: als je een echt goede beeldhouwer wilt worden, zul je dat alleen maar kunnen bereiken door hard, heel hard te werken."

Vierdubbel tovervierkant

1 Dier
2 Familielid
3 Wapen
4 Familielid
5 Bijwoord
6 Groente
7 Meubelstuk
8 Meisjesnaam
9 Jong schaap

Ingezonden door
Lisette Dillen in Hever (België)

OPLOSSINGEN PUZZELS UIT ONS VORIGE NUMMER

Eén-woord-rebus

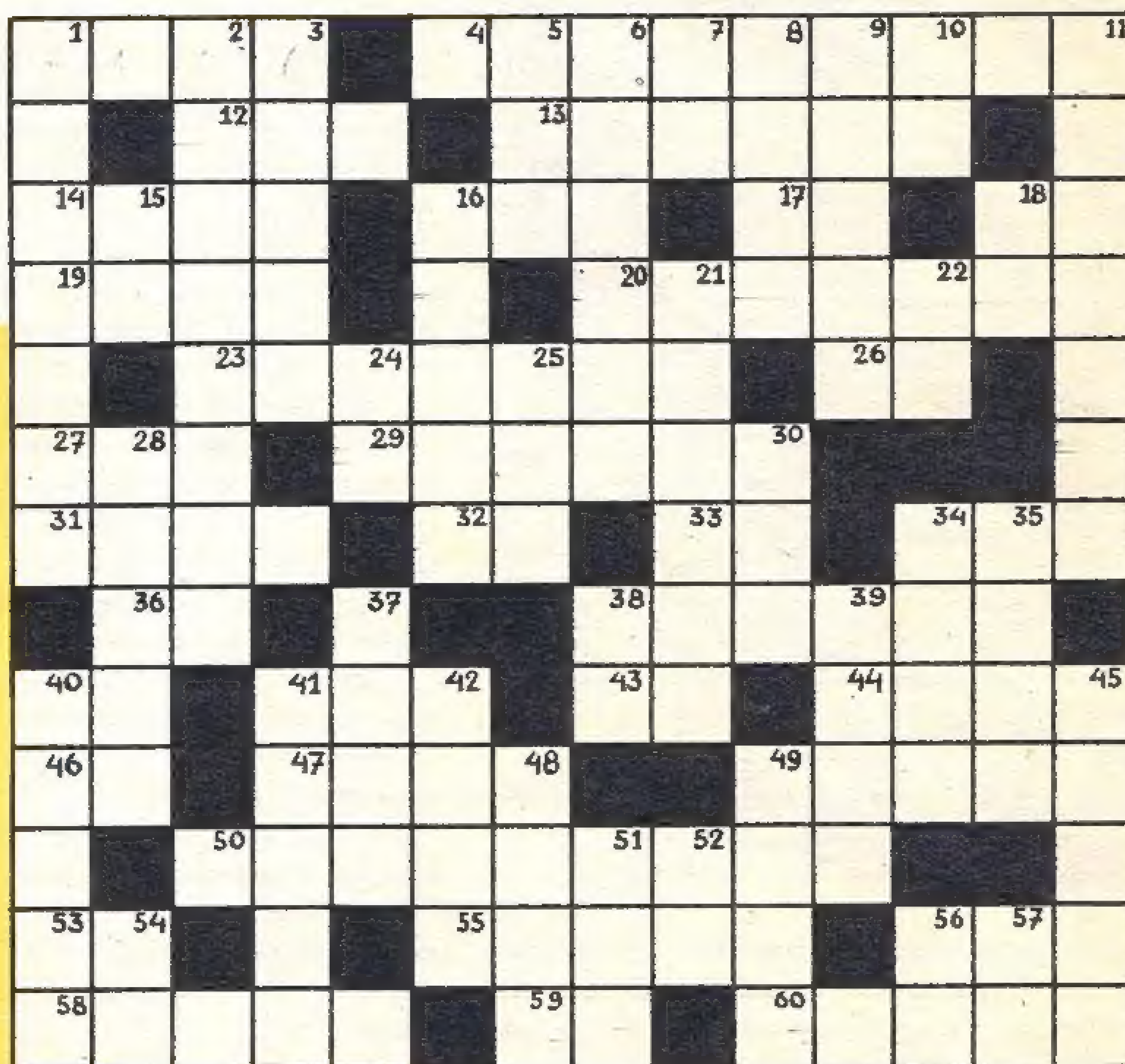
MAND-OL-IN-E MANDOLINE

Raadsels

1 Bed + rog = bedrog
2 Pap + rika = paprika
3 Mol + ton = molton

Kruiswoordraadsel

Ingezonden door Jan Togtema, Zuidhorn (13 jaar)

Horizontaal:

1 Vistuig
4 Scheepvaart
12 Gevangeniskamertje
13 Zwendel
14 Lichaamsorgaan
16 Roem
17 Slede
18 Muzieknoot
19 Verzoek
20 Schaaldieren
23 Sierlijk
26 Twee klinkers
27 Mannelijk dier
29 Paleis van een Turkse sultan
31 Spleet
32 Ontkenning (Frans)
33 Vogel
34 Speelgoed
36 Water in Friesland
38 Plaats in Friesland
40 Lidwoord (Frans)
41 Zangstem
43 Engels voorzetsel
44 Bejaarde
46 Slee
47 Rond gebruiksvoorwerp met nauwe hals
49 Loden bal
50 Grootse gebeurtenis
53 Bevel
55 Driekroon
56 Groot watervlak
58 Puntig voorwerp
59 Windrichting
60 Hard werken

Verticaal:

1 Stad in West-Duitsland
2 Universiteit
3 Gebruikt men in het kegelspel
5 Jongensnaam
6 Plaats in Noord-Italië
7 Hetzelfde (afk.)
8 Groeit in het weiland
9 Slagader
10 Ter gelegenheid (afk.)
11 Brief
15 Twee klinkers
16 Het land bewerken
18 De oudere (afk.)
21 Opplakbriefje
22 Water in Friesland
24 Boom
25 Oppervlaktemaat
28 Alvorens
30 Jong schaap
34 Slok
35 Netheid
37 Vooruit (uitroep)
38 Opbergruimte
39 Afgesneden stuk vis
40 Voorbij
41 Vuilnis
42 Kampeergelegenheid
45 Meisjesnaam
48 Teken
49 Bekwaam
51 Met andere woorden (afk.)
52 Bijwoord
54 Jongensnaam
56 Zuidzijde (afk.)
57 Twee klinkers

Ziekenhoekje

Koosje Meerman, 16 jaar, ligt al anderhalf jaar in het Zeehospitium Zonneveld in Oostkapelle. Ze zou erg graag wat post ontvangen en kaarten van filmsterren en zangers.

Pauline Brandts, 15 jaar, ligt ook in het Zeehospitium Zonneveld in Oostkapelle. Haar hobby is postzegels verzamelen (hele wereld).

Namens Koosje en Pauline wel bedankt voor jullie reacties!

De gouden kraag

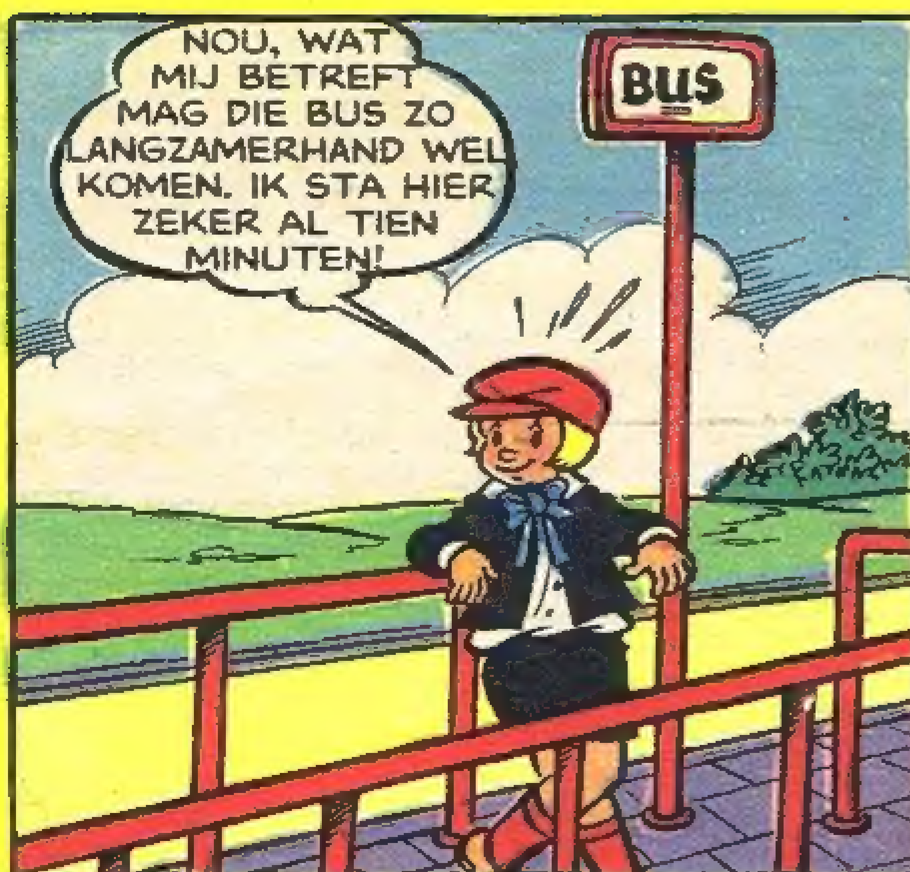

Voor Nederland: Redactie en administratie: Nassaulaan 51, Haarlem. Abonnementsprijs: 20 ct per nummer. Losse nummers: 30 ct.
Voor België adres: N.V. Tijdschriften Uitgevers Maatschappij, Van Schoonbekestraat 36, Antwerpen. Prijs: 5 frank.